

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Bang, Herman.
Titel Title:	<u>Ludvigsbakke : Roman.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kbh. : Det Schubotheske Forlag, 1896
Fysiske størrelse Physical extent:	V, 411 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

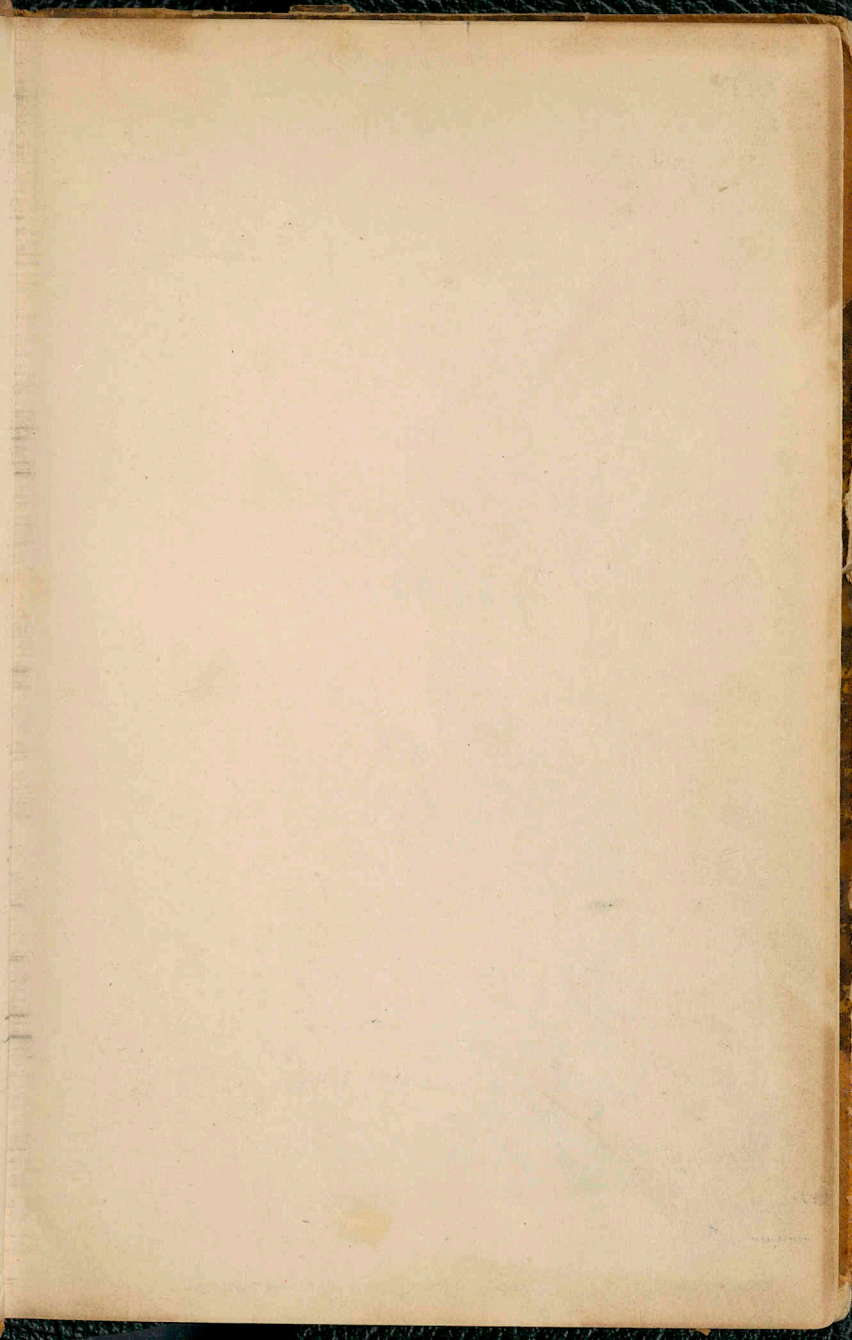
57.-87.
EX. 1

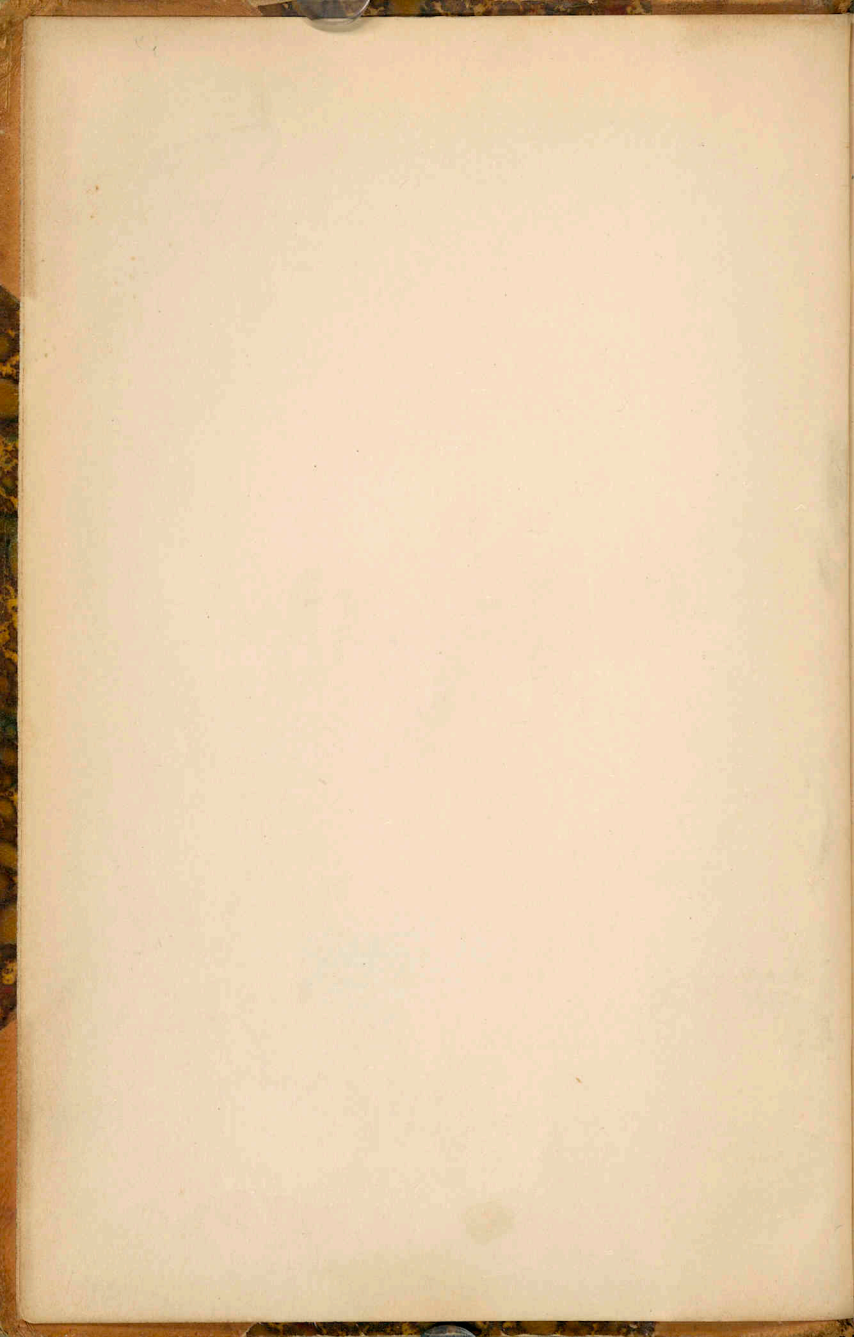
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023293960

LUDVIGSBASSE

HERMAN BANG

LUDVIGSBASSE

ROMAN

KØBENHAVN

DET SCHUBOTHEESKE FORLAG

— LYBECKER & HIRSCHSPRUNG —

1896

HERMAN RASMUSSEN
EUDVIGSSBAKKE

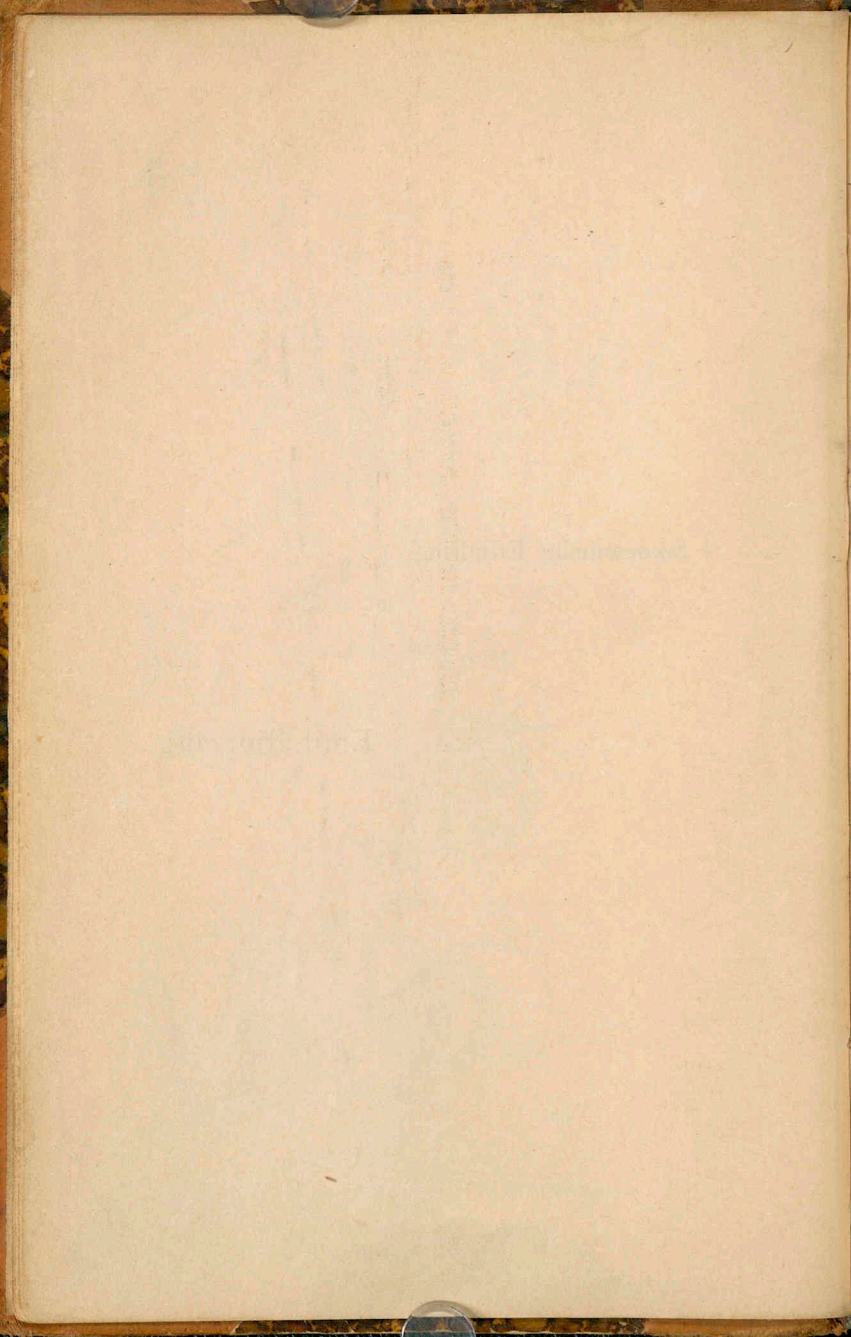

GRÆBES BOGTRYKKERI

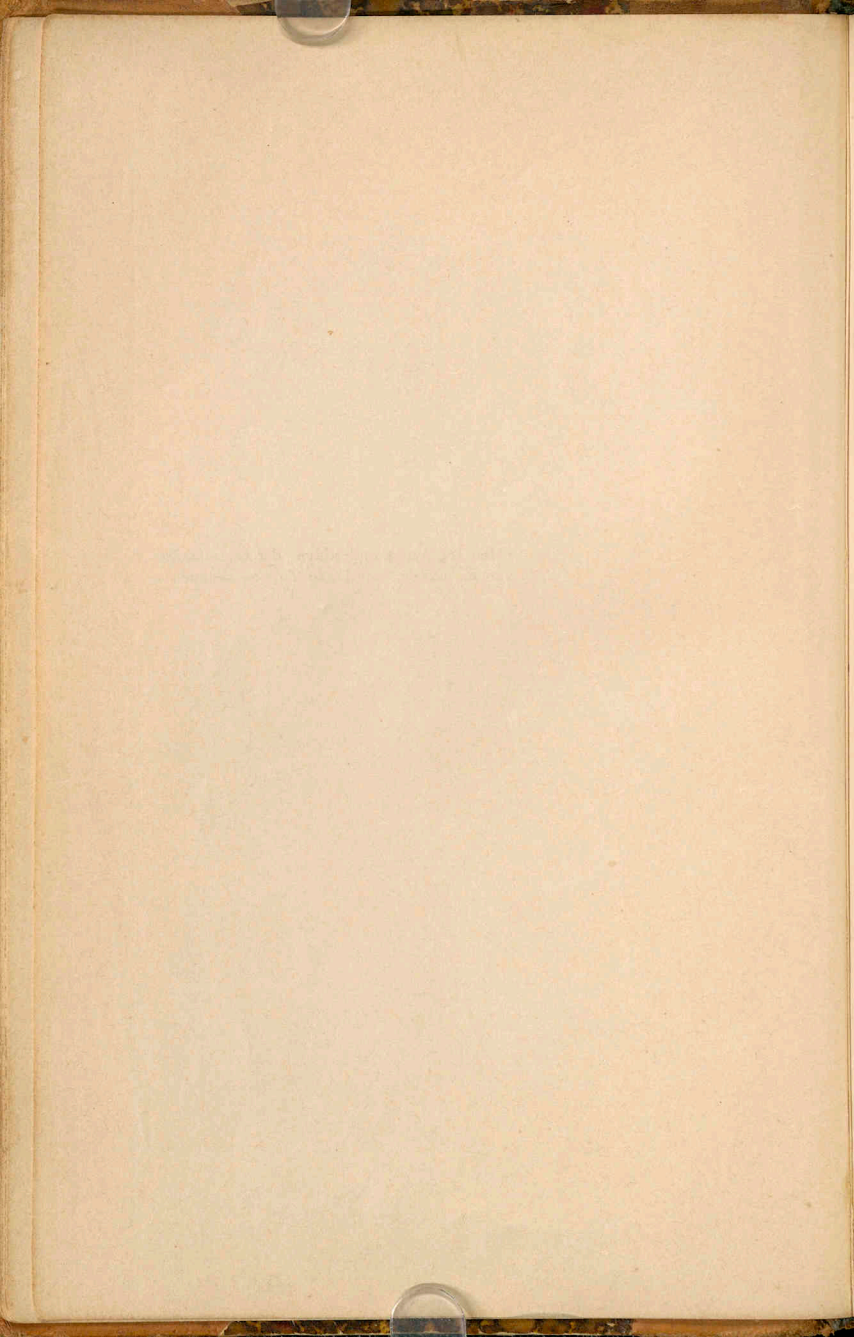
I taknemmelig Erindring

om

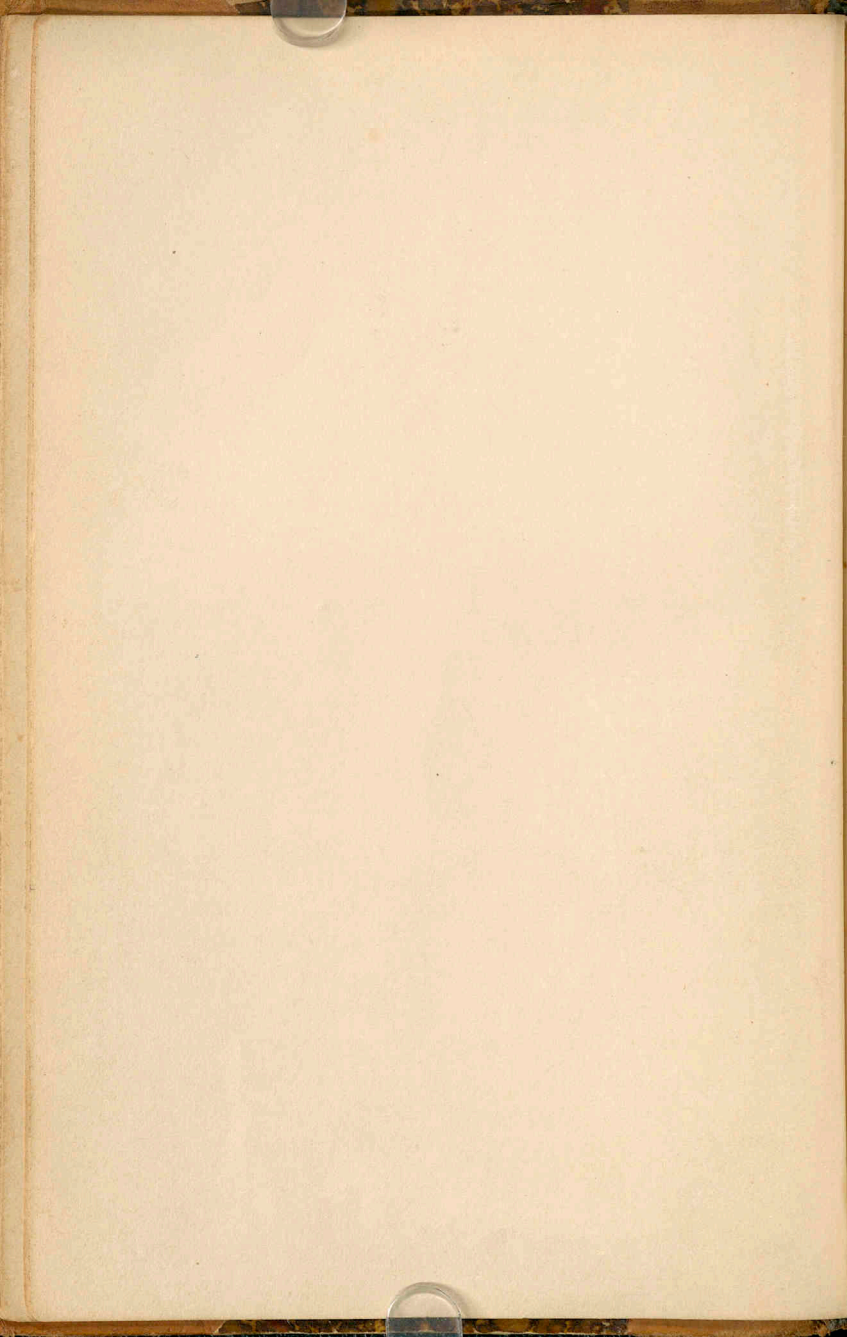
Emil Bjerring.

«Men jeg synes undertiden, det er, som det
var en anden, der lagde Tallene sammen.»

I

Portøren var kommen for at hente de tre Patienter, der havde Kælderarbejde og han gik hen og raabte til Nummer to, Manden med Mavebælterne, der vandrede op og ned, op og ned langs Kakkelovnsvæggen, raabte højt og lige ind i hans Ansigt:

— Vi skal afsted.

— Ja; Patienten Nummer to stansede og saa paa Portøren. Ja, sagde han igen med et Nik og drejede forvirret rundt om sig selv som en Hund, der vil lægge sig. Han gjorde altid det, før han skulde foretage sig selv den allermindste Ting.

Saa fik ogsaa han Slobrokken paa ligesom de andre og de tre kom afsted. Man hørte Portørens Nøgler rasle gennem Gangen, mens han lukkede — først heroppe, saa dernede.

Frøken Brandt satte de afvadskede Kopper sammen i en Krog paa det lille Køkkenbord og gik ind i Salen for at «lytte». Men de to Gamle derinde sov, med dybe Aandedrag.

Og inde paa «A» var der ganske stille . . .

Frøken Brandt stod op paa Stolen i Forstuen — hun maatte det, for at naa Vinduet — og flyttede Blomsterne lidt, at der blev Plads, og satte sig i Karmen.

— Brandt er tosset, sagde Frøken Brun «hos Kvinderne»: hun flyver op ligesom Hønsene.

Ida Brandt lænede Hovedet tilbage mod Væggen — hun var altid lidt træt, naar det gik mod Aften, den første Dag, hun havde Dag-tjeneste — og hun saa ud gennem det store Vindue: saa roligt «Sørne» laa, et eneste luende Rødt, nu Solen gik ned.

Ida Brandt tog et Brev frem, men længe blev hun siddende med det i Haanden, mens Søens Rødt derude stille gled bort og falmede — før hun begyndte at læse:

«Horsens, den første Oktober.

Du kære Pige.

Du faar dette Brev fem Postdage forsilde. Jeg véd det godt. Men du har heller ikke fem afskyelige Unger, hvoraf de to i forrige Uge brækkede Forbenet af Skrivebordet. De vilde kun lege Skib med det, lille du, under Rengøringen. Men nu er Benet limet, og til Morgen fik jeg de sidste Vintergardiner op, saa nu faar du Lykønskingen: Gud velsigne dig, min Pige, det véd du, ønsker alle vi paa «Villaen».

Saa var det virkelig otte og tyve, du blev. Ja dog, du, hvor Tiden løber, og naar jeg gaar

forbi Spejlet paa Nørregade, synes jeg tit, det er ikke længer siden end igaar, jeg saa dig sidde derinde bag Vinduet, krøbet op i Mahognistolen, og stirre artigt — alting har nu altid været artigt paa dig, Ida, Øjne, Haar, hvor var du vel kæmmet med dine to Musehaler, og det Hele — paa os forfløjne Spirer fra Frøken Jørgensen, naar vi kom rendende gennem Gaden med Taskerne og gav «Sidst» i Portene, saa der var ikke et helt Læg i vore Nederdele.

Du rykkede tilsidst ud paa Gadetrappen og stod og holdt dig ved Gelænderet saa forsigtigt, som var du bange for at falde i Vandet — til din Moder kom og kaldte dig ind med et «I-da» og du gik ind med stive Musehaler (du havde en Gammeljomfru-Gang, Ida, som Barn) og din Moder lukkede Gadedøren.

Vi luskede af. Der var altid noget over din Moder, der ligesom dæmpede.

Jeg pustede gerne lidt ud henne i vores Port. Jeg vidste jo, at Moer var ved Spejlet: «Saa — er du der» (jeg var kommen lidt paa Skæv ind ad Døren). . . «Maa jeg sé dig?» og jeg maatte dreje mig.

— Olivia, Fingrene af Munden.

— Naa, ja, det har jeg sagt, det bliver sidste Gang, du faar Skindkant om Kaaben . . . Jeg mulede, der var jo altid en eller anden Stump, der hang løst og dinglede; jeg véd ikke, hvor-

dan det var, men jeg og Regine, vi blev forpjudskede.

— Ja, saa kan du gaa.

Jeg løb med Tasken bus paa Dørkarmen.

— Om det Barn nogensinde lærer at gaa paa sine Ben — jeg vidste jo, det vilde komme fra Forhøjningen —: Og kun ét Haandtag i Tasken . . . ja, saa kan du gaa . . .

Jeg var paa Vejen.

— Men om Karen først — kom det stadig fra Forhøjningen — vilde være saa venlig at sætte en Børste i dit Haar . . . det er jo en Skændsel at sé paa.

Haaret var det værste. Det endte altid med, at Karen maatte frem foran selve Mama med Børsterne. Hun børstede og børstede:

— Nej — og Mama sukkede — der er ikke Skik at faa paa det Haar Nej, lille Ida Brandt, hun kan holde sit.

Jeg snerpede Munden sammen, saa stiv som en Pind, og Karen børstede: du var jo altid Dydsmønstreet . . .

Og kan du saa huske, da Mama var paa Visit hos din Moder med mig — de havde vist egentlig ikke omgaaedes før — og de sad i Dagligstuen og talte, og vi sad i dine to Smaastole inde i Sovekamret mellem din Moders Seng og Vinduet og saa paa hinanden og bed Fingre — — da jeg paa én Gang tog dig i begge

Halerne og dunkede dig ind mod Sengekanten, blev ved at dunke dig, uden at sige et Ord.

Og du værgede dig slet ikke og gav ikke et Kny fra dig, men begyndte bare at græde sagte — ganske sagte . . . Véd du hvad, min Pige: Jeg tror, jeg fra det Øjeblik holdt af dig, fordi du havde grædt saa sagte . . .»

Ida Brandt lod Venindens Brev synke ned i sit Skød. Uden at sé stirrede hun ud mod Søerne. Det var, som saá hun alt derhjemme, Huset og Dagligstuen, hvor Møblerne aldrig havde skiftet Plads og Sovekamret med hendes to smaa Stole, hvor hun selv skulde lægge sit Tøj sammen, Stykke efter Stykke, før hun skulde i Seng; og Moderen, rolig og bred med de store Bukler i Haaret og Guldkæden ned om Halsen . . .

Saa læste hun igen:

«Hvor jeg husker Onsdagene, naar jeg var hos Jer og kom Klokken fem for at hente dig med ud. Naar jeg var kommen ind, kaldte din Moder, fra sin Vinduesplads, ind i Sovekamret, hvor du sad over Lektierne — du saa altid ud, som vilde du krybe op paa Kommoden, naar du læste Lektier —:

— Ida . . .

— I-da — du læste altid med Fingrene i Ørene, af Iver —: det er Olivia Frank.

Mens hun blev ved at strikke med sine store Pinde, sagde din Moder og nikkede:

— Sæt dig, min Pige.

Og jeg satte mig ved Døren -- hos Jer satte man sig altid midt paa Stolene — til du havde faaet alt Tøjet paa, Vesten og det lille Tørklæde og Kaaben og det store Tørklæde, og vi kniksede foran din Moder:

— Har Ida Lommetørklæde? sagde hun — jeg tog altid til min egen Lomme for at føle —: Kom saa ingenting til . . .

Og vi gik forbi Vinduet, hver paa sin Flise. Naar om Aftenen Dugen var taget af Bordet — jeg ser din Moder flytte Lampen fra det ene Bord til det andet, hun flyttede den altid selv — lagde vi to Spil, mens din Moder fik Whisten med Frøknerne (Herregud, nu er ogsaa Erbelin død, hun bar sin svære Dobbeltbage lige stift til det sidste) og jeg sad og sparkede dig op ad Benene under Bordet, naar gamle Bonnitz lo af Glæde over Stikkene — hun lo ligesom om hun hikkede — og Klokken halvni, naar jeg skulde hjem og Jeres Sofie bragte Ribsvinen ind, fik vi de to Æbler, medens mit Tøj blev bragt ind i Varmen . . .

Mama sagde:

— Det hjælper et helt Døgn paa Olivia, naar hun har været hos Ida Brandt.

Men om Søndagen var du hos os ligefra om Morgen. Husker du, Jeres Sofie bragte dig og «skulde hilse fra Fruen», mens hun tog Tøjet af dig, det ene Stykke efter det andet,

som om hun løste en Byldt op. Der var ingen, der forskrækkede Mama som Jeres Sofie:

— Jeg véd ikke, sagde hun: men hun har Øjne, som søger hun alt Støvet paa Møblerne.

Moder havde det med at blive hed i Hovedet overfor fremmede Piger.

Mama sagde med sin allerhøfligste Stemme:

— Vil Sofie ikke drikke en Kop Kaffe?

Og Sofie nød den, siddende ret op og ned, paa Stolen ved det sorte Bogskab, uden at mæle et Ord . . .

Vi var allerede ude. Det var dejligt i den gamle Gaard (jeg tænker tit: Gud give jeg havde saadan en Gaard at sende mine Drengene ned i); Houmanns Lade med vore «Reder» i Høet og Dessaus Loft, hvor du maatte vade gennem Kornet, du i dine Brunelsstøvler. Men ja hvor jeg regerede med dig: jeg sér dig, naar vi legede Berider i Værkstedet, hænge lydige i Trapezen i Spidsen af din store Taa med Øjnene stive i Hovedet af Skræk og Tungen ud af Munden, som naar du skulde høres i Verber.

Naar vi legede Skib med Drengene, var det værst. Husker du Müllers Sukkertønder, som var Kahytter. De var ogsaa «Blykamrene», naar vi var med i «Røver». Men det var værst, naar de var Kahytter, for det var altid os, der blev kommanderede derind, naar det «stormede» og Brødrene rullede dem «under høj Søgang» . . . Du sad derinde med Kjøleskørtet

op over Hovedet, Stakkel, som under et Regn-
skyl . . .

Det var der, du fik revet din blaa Musselins
paa et Søm.

Du var bare blevet siddende ganske stille og
glattede og glattede Flængen over dine Knæ,
uden at sige et Ord, og jeg stod foran dig og
saá kun paa dig og begyndte at glatte med,
med begge Tommelfingre, som kunde vi lime
Riften — til jeg sagde, aandeløs:

— Vi maa sige det til Mama.

Og vi gik, løb op til Moder og jeg sagde,
lige indenfor Døren:

— Ida har revet sin Kjole.

Paa «revet» begyndte jeg at græde, men du
stod lige stille:

— Hvor?

Mama greb din Kjole i Sømmen og holdt
den ud fra dig som en Fane:

— Ja, er det ikke det, jeg si'er — hun
slap Nederdelen —: hvad maa Fru Brandt dog
tænke om dette forrykte Hus . . .

Du stod og rystede uden at græde, og
Mama rev Haaret bag Ørene løst med sin
Hæklenaal:

— Der maa gaa Bud efter Jomfru Finsen,
sagde hun, ligesaa forfærdet som vi: tag Kjolen
af . . .

Karen løb efter Jomfru Finsen, mens du
ventede i en af Moders Natkjoler og Mama blev

ved sit om «Huset» og min Kjole, som jeg jo gerne kunde flænge . . .

— Der gaar Fru Brandt, raabte jeg, som var rykket op paa Forhøjningen.

Mama slap Kjolen:

— Hun skal i Kirke, sagde hun saa, ligesom lettet; og vi saá begge to ud efter din Moders lige Ryg, der drog over Torvet.

— Det er Pastor Hansen, der præker, sagde Mama.

— Nej, sagde du med en lille, tyk Stemme — det var næsten det første, du havde sagt —: det er Pastor Schmidt.

Mama slog Hænderne ned i Skødet:

— Saa er de ikke hjemme før halv èt, sagde hun overbevist.

Da Jomfru Finsen kom, erklærede hun, at der kunde tages en Halvbredde ud og saa maatte Baglæggene rækkes.

— Det vil ikke sés, sagde hun, mens hun maalte og synede den blaa — Jomfru Finsen havde et Par Øjne, Stakkel, som grundede hun altid paa at skraa en Bredde —:

— Nej, det vil ikke sés.

— Tror De? tror De? sagde Mama, der altid hørte paa Finsen, som talte hun Latin: ja, naar det blot ikke sés . . .

Det saaes ikke.

— Drej dig, min Pige, sagde Mama til

dig, der havde Kjolen paa igen: en Gang til . . .
Nej, det sés ikke.

— Gud være lovet, Finsen! — Moder slog
Armene ned i Skødet:

— Nu vil vi ha'e Crêmekopper.

Crêmekopper var Moders uomgængelige Til-
gift til Sypiger. Der blev altid lidt af Butter-
dejgen siddende paa Finsens Underlæbe, i den
Revne, som hun havde faaet af at overbide Traad.

Jeg fulgte dig om Aftenen, da Sofie kom;
Du tog mig lidt haardt i Haanden, da vi naaede
ned paa Gaden. Da vi kom hen til Kælder-
halsen, sagde jeg:

— De spiller; jeg saá Frøknernes Skygger
paa Jeres hvide Gardin.

— Ja, hviskede du med en lillebitte angst
Stemme.

Vi kom ind og du fik Tøjet af og vi kniksede
rundt, først jeg og saa du, og din Moder sagde
over Kortene:

— Har Ida været artig?

— Ja; det var vist første Gang, du løj,
min Pige.

— Ja, gaa saa i Seng. Du véd, om Man-
dagen øver du Klokken syv. Godnat.

Du fik dit Pandekys og var afsted.

— Farvel, sagde jeg ligesom i en Eks-
plosion. Og jeg løb hjem til Mama, saa jeg
var ganske forpustet:

— De saá ingenting.

— Ih, Gud ske Tak, sagde Mama og satte sig haardt i Sofaen:

— Naa, Ida har nu meget godt af at være med i lidt Uartighed, sagde hun. Jeg havde henne paa Forhøjningen hemmelig fat i Lektien:

— Maa jeg spørge, Olivia, sagde Mama: begynder du nu paa Lektierne? . . . Tror du, Ida Brandt stjæler Lys for at læse paa Sengen?»

. . . .

Ida Brandt lukkede Brevet og sad og smilte, længe, med Hovedet støttet mod Karmen. Ovre bag Søerne tændtes Lygterne, én efter én. Hun hørte Josefine, der bragte Aftensmaden og gik, og de Gamle paa «A», der begyndte at vende sig i deres Senge.

Hun blev siddende — endnu kun et Øjeblik.

Men pludselig raslede Nøglerne i Døren hos Kvinderne, og hun sprang ned med et Sæt, saa hun væltede Stolen: Det kunde være Professorens, han kom til saa mange Tider, og der var ikke tændt Lys.

Men, nej, det var Hr. von Eichbaum fra Kontoret, der sagde:

— Maa jeg gaa igennem, Frøken?

— Værs'go'.

Hun tændte Lys, hun var blevet ganske stakaandet af Forskrækkelsen.

Hr. von Eichbaum blev staaende, mens hun tændte:

— Det er sgu sært, sagde han med sin lidt snøvlende Stemme: saa meget jeg er kommen til at tænke paa Ludvigsbakke, siden jeg er kommen ud paa dette forbandede Kontor.

— Men der var osse saa dejligt, sagde Ida med en Stemme, som saá hun det for sig: saa dejligt der var ud over Bræstrup.

— Ja, der var rart, sagde han og smækkede med sine Læber: det var den Gang.

Han blev staaende mens hun hentede Stigen for at tænde Gasblusset over Døren til «A» og gik op ad den:

— Nej, sagde han og saá paa hende: der var s'gu ikke mange som gamle Konferentsraad.

De vekslede endnu nogle Ord, mens hun gik ned igen og ind paa «A». Herren derinde, der sad i den sorte Hvilestol, løftede kun Hovedet, følgende hende med sine store, overskyggede Øjne, mens hun tændte Lysene paa hans Bord.

— Hvem er det egenlig? spurgte von Eichbaum, da hun kom igen.

— Jeg véd ikke, sagde hun: en Doktor . . . ; og mens hun halvt lo, sagde hun:

— Han er den eneste, jeg er forskrækket for.

Eichbaum lo: Han lader s'gu da til at være meget stilfærdig . . .

— Ja, men jeg véd ikke . . . det er ligesom han lignede et Spøgelse . . .

— Et Spøgelse?

— Ja, sagde Ida ligesom forlegent: et Spøgelse af et Menneske.

Hr. v. Eichbaum blev ved at lé, hans Blik slap hende ikke.

— Naa, Godmorgen, Frøken.

Hr. v. Eichbaum nikkede og lukkede sig ud, og Ida krøb op ad Stigen for at tænde Blusset over Døren til «Salen». Inde fra Kvinderne hørte man en skingrende Mumlen. Det var Frøken Benjamin, hun blev altid urolig hen mod Aften.

Ida Brandt stod uvilkaarligt og nynnede ganske sagte, mens hun delte Smørret af til Aftensmaden: hun tænkte paa Olivias Brev.

Ogsaa paa Ludvigsbakke.

Patienterne, der havde Kælderarbejde, kom op igen og begyndte at vandre rundt i Forstuen, urolige, underligt nussende, uden at lægge Mærke til hinanden — mens deres Tøfler klaprede, blev ved at klapre hen over Gulvet.

Lange Bertelsen, der «var gaaet i Staa», gik ud og ind til Vadskebækkenet i Køkkenet og skyllede Hænder, et Par rødlige, klamme Hænder — hvert tiende Minut skulde han skylle de Hænder, som skulde han tvætte dem for en tusindfoldig Synd.

— Naa, Bertelsen, De er jo ren, sagde Frøken Brandt.

— Ja, sagde han og holdt med ét op at vadske sig, som om han ikke mere huskede det. Han gik hen til Bordet, stod og saá lidt paa

hende — saavidt han kunde, for hans Øjne var aldrig paa ét Sted —:

— Men hvad skal jeg her? sagde han med et Stød:

— Vil De sige mig, hvad jeg skal her? hans Stemme hævede sig paa Gentagelsen:

— De skal jo blive rask, Bertelsen, sagde Frøkenen og blev ved at smøre Maden.

— Rask! . . . han lo, som han snærrede, og man saa alle hans tætte Tænder; det var, som de var det eneste, der havde Farve i hans Ansigt, de glindsede:

— Rask — her, hvor man er lukket inde.

— Og saa skal De spise, sagde hun: og saa er jo den Dag gaaet, Bertelsen.

— Ja, ja, raabte hun ind paa «Salen», hvor de to Patienter allerede havde sat sig tilbords ved Enden af Sengene og slog i Gulvet med Tøflerne af Utaalmodighed: nu kommer jeg jo . . .

Hun lyttede først ved Døren til Frøken Petersen, der sov saa fast endnu, at man kunde høre hendes Aandedrag helt herud.

— Frøken Petersen! raabte hun og bankede. De maa op.

Aandedraget hørte op, og langt om længe kom der et søvnigt «Ja». Frøken Petersen havde Nattevagten. Ida gik med Maden ud i Forstuen, hvor Manden med Bælterne drejede rundt endnu.

— De skal spise, Schrøder, sagde Ida, lige foran ham, som talte hun til en Døv.

— Hm; han saá kun paa hende.

— De skal spise, Schrøder, gentog hun.

— Hm.

— Men det maa være nu — hun blev ved at tale tydeligt, som havde Manden svært for at høre —: for nu kommer Lægerne.

Og hun ledte ham ind, foran sig, hen til Bordet.

Man hørte allerede Lægerne paa Trappen, og Nøglerne lød i Døren. Det var Reservelægen og to Kandidater, bagest kom Frøken Helgesen, Plejemoderen, med Journalen. Hun bar den som en Retsbetjent et Aktstykke.

Patienterne rejste sig fra Bordet, og de tre Gamle i Sengene fulgte Lægerne med deres sært halvbrustne Øjne:

— Der er jo ikke noget? spurgte Lægen.

— Nej, Hr. Reservelæge.

Lægen gik alene ind paa «A» og lukkede Døren.

Kandidat Kvam svang sig op paa Forstuebordet og slog Benene sammen:

— Vorherre frels os — sikken en Vagt — elve indlagt — og én af dem «pumpet».

— Var det Opium? Frøken Helgesen talte til Kandidaterne forretningsmæssigt som til Kolleger.

— Ja . . . det er en Klejnsmedsvend . . . De si'er, det er Kærlighed, og nu har de slæbt ham paa femte Time op og ned ad Gulvet —

to Mand . . . Vorherre bevar's — og Kvam gabede — at Menneskenes Børn ikke kan lære at tage det med Ro . . . Hvad siger De, Frøken Brandt?

Kvam sprang ned, for Reservelægen kom ud: — De kan gerne lade Patienten trække lidt frisk Luft, sagde han; han var allerede ved Døren til Kvinderne.

Kvam gik bagest; han rystede paa Tærskelen sine Ben i de hvide Sportsbukser — Kvam var altid i hvide Benklæder paa sine Vagtdage —, som vilde han ryste Støvet af sine Fødder.

Ida gav de tre Gamle Mad, hun havde en egen, nænsom Maade at løfte dem op i Sengen.

Frøken Petersen kom ud af sin Stue, vims og forpustet:

— Hvad er Klokken, Jomfru? sagde hun ind til Ida — Frøkenen havde ti sirlige Svingninger med Underkroppen for hvert Skridt, hun tog —:

.. Mit Ur er gaaet istaa.

— Den er mange, sagde Ida. Den var altid mange, naar Frøken Petersen kom op om Aftenen.

— Ak — ja De er rar og venter . . . Frøken Petersen fik Nøglerne op — hun havde bestandig saa mange Smaabevægelser med Fingrene —: jeg løber til Te . . .

Ida nikkede kun, hun var saa vant til at maatte vente paa de andre en Halvtime efter Tjenesten. Hun satte sig ind under Blusset i Salen og gav sig til at sy.

Hvor godt hun dog huskede ham, nu, hun tænkte paa det, hjemme fra Ludvigsbakke — ham og hans Moder, der altid sad helt oppe ved Bordenden, hun havde altid Konferentsraaden tilbords.

Og hun gik Ture paa Klokkeslet og havde de to Stenbænke i Forvaltergangen, hvor hun hvilede.

Hm — hun sagde altid: Der har vi jo den lille Frøken Brandt, som om hun opdagede hende paany hver Gang. —

De tre Patienter sad ved Enden af Sengen og spillede Kort med Uldbukserne i Aal højt op om Benene. Men Schrøder vilde i Seng. Han sad i den bare Skjorte paa Sengekanten, Benene hang, som sad Knoglerne løse paa ham.

— Nu maa De i Seng, Schrøder, sagde Ida.

— Ja, svarde han og blev siddende med ludende Hoved.

Ida maatte rejse sig, før Schrøder fik løftet Benene besværligt, som var det noget, der krævede en tung Eftertanke: Saa, sagde hun og slog ned paa Tæpperne med begge Hænder: Det er jo meget bedre, naar De ligger . . . ikke?

Hun blev ved at hjælpe med Tæpperne, mens hun tyssede paa Bertelsen: han blev altid

saa voldsom ved Kortene. Saa hørte hun Frøken Petersens Nøgler og begyndte at pakke sit Sytøj sammen: hun skulde endnu kun aabne paa «A».

Herren paa «A» sad ved Bordet og løftede kun Øjnene for straks at begynde at skrive igen paa sine store Papirer. Det var altid Tal og Tal, han skrev, saa langsomt som han prentede.

— Saa aabner jeg Skodden, sagde Ida og aabnede det høje Vindu.

Men han svarede ikke og skrev kun Herinde paa «A» hørte man Frøken Benjamin tydeligst, for det var Væg om Væg . . .

Frøken Petersen stod udenfor ved Kighullet, da Ida kom ud.

— Det er én, man var helst af med, sagde hun — hun var født i Flensburg og talte endnu med Akcent — og de blev begge ved at staa ved Kighullet. Herren derinde rejste sig langsomt, og stille satte han sig op i Karmen.

Uden at røre sig sad han og saá ud i Natten frem mod Stjernerne.

— Hvad han altid kan regne, sagde Frøken Petersen.

Dr. Kvam si'er, sagde Ida, at han vil finde Lovene . . .

— Stakkel, sagde Frøken Petersen, der intet forstod, og hun gjorde et Jomfru-Kast med sit Hoved, før hun gik bort fra Kighullet.

Ida abnede Døren til den urolige Gang, hvor hun gik ind. To Portører holdt en død Krop

mellem sig; dens Arme hang over deres Skuldre, mens de slæbte den.

Josefine, der sad paa Bænken under Vinduerne og skulde have to sløve Mandspersoner til at spise, sagde med et Kast med Hovedet over mod Portørerne:

— Det er osse et Slid, nu har det varet fem Timer.

Portørerne drejede lige ved Døren til «den gode Gang», da Ida skulde ind, og den ene af dem sagde, seende paa det hængende Hoved:

— Det er forresten et pænt Menneske.

— Ja, sagde Ida og saá ind i hans Ansigt, hvis Læber var aabne som en Maskes — og Portørerne vendte sig og slæbte Kroppen videre.

Inde paa den gode Gang stod Celledørene aabne og Patienterne blundede stille i deres Senge. I Spisestuen sad Frøken Friis, der havde Friaften og skulde i Teatret, med Kikkerten foran sig paa Bordet og knappede Handsker:

— Aa, sagde hun: der har vi «Jomfruen» . . .

Hjælp mig, hva'? hun strakte den ene Haand ud mod Ida, der altid skulde «hjælpe»: jeg kommer meget forsilde.

Ida knappede Handsken, mens Plejemoderen, Frøken Helgesen, der sad bag Témaskinen i sin Yndlingsstilling med Armene overkors, sagde med sin meget tydelige Stemme:

— Hvad har det Liv kostet?

— Tak, Jomfru.

Frøken Friis spejlede sig en sidste Gang i det lille Spejl i Hjørnet; hun fredede endnu om det Ydre som to og tyveaarig, hun havde haft ubeskaaret for ti Aar siden, og Haaret maatte have sit ganske bestemte Fald i Tindingerne:

— Jeg har faaet det af en Fætter i Aalborg, sagde hun, om Livet.

Frøken Krohn og Frøken Berg, der drak deres Te ved den anden Bordende, sagde:

— Uha, ja, nu skal man til at tænke paa Vintertøjet.

Og de begyndte at tale om Hatte.

— Jeg laver mine selv, sagde Frøken Helgesen bag Maskinen.

Saa kom der en stor Kvindefigur frem i Døren:

— Her stinker fint, sagde hun og førte en hvid Haand op til en bred Næse, mens hun saa til Frøken Friis. Det var Frøken Koch, Plejemoderen fra Kvinderne.

— Ja, sagde Frøken Friis, der endelig var færdig og havde faaet fat i Kikkerten: jeg holder ikke af at lugte af Karbol udenfor Anstalten.

— Godnat.

Frøken Koch kom ind og satte sig henne i Krogen med Hænderne mod sine Knæ ligesom et Mandfolk:

— Maa man være her lidt? sagde hun.

Og Frøken Helgesen, der havde nikket til hende, sagde fra Maskinen:

— Frøken Friis holder meget af Klæder.

Frøken Berg og Frøken Krohn blev ved at tale om Hatte, og Frøken Koch sagde, mens hun kløede sig i det graa Haar, der var surret op i Nakken, som man surrer en Tovende:

— Køb Jer et Par Skindhuer, Børn, de varer.

De to lo og blev ved med at diskutere Hattene: de maatte da ogsaa passe lidt til Frisuren; og de begyndte at tale om Haar, mens de to Plejemødre spurgte om de Indlagte.

— Der var elve idag, sagde Frøken Helgesen.

— Ja, og et svært Mas, sagde Frøken Koch.

Frøken Berg kunde ikke tænke sig sig selv uden Pandehaar.

— Ja, sagde hun: om man havde Brandts Haar . . . Gud, Brandt, at De ikke «flammer» det . . .

— Jeg har altid haft det saadan, sagde Ida.

Men Frøken Berg vilde prøve at flamme det og begyndte at purre op i Idas Pandehaar med en Lommekam: De er jo ikke til at kende, sagde hun og blev ved at purre op i Haaret; ellers ser De jo ud, som De var vandkæmmet . . .

Frøken Krohn, der sad og saá til med begge Armene paa Bordet, sagde:

— Naa, saá De den ny paa Kontoret? Det kan nok være, Nakkeskilningen skinnede . . .

De snakkede om Hr. von Eichbaum, og Frøken Helgesen sagde, henne fra sin Plads:

— Jeg finder, Hr. von Eichbaum er et meget net Menneske . . .

Frøken Koch gav Brillerne et Tryk over Næsen som for at se bedre:

— Naa, sagde hun, det er et af de Mand-folk, der gaar efter Skørter.

— Jeg kender ham, sagde Ida, der sad ganske rolig, med sit purrede Haar: hjemme fra Ludvigsbakke. Hun sagde altid «Ludvigsbakke» ligesom lidt sagttere end alle andre Sprogets Ord.

Men Frøken Krohn sagde og lod Fingrene løbe, som spillede hun en Hopsa paa Bordet:

— Manden gaar med Stroppe i Benklæderne.

Frøken Koch talte om Ludvigsbakke, der laa i hendes Egn, og om den gamle Konferentsraad og Konferentsraadinden.

— Men hun var vel allerede i Jorden den Gang?

— Ja, svarede Ida: Konferentsraadinden var død.

— Det var en dejlig Kone, sagde Frøken Koch: hun hyppede selv sine Bede, da hun var firs . . . med Karlestrømperne trukne uden paa Skotøjet . . .

Frøken Koch lo ved Tanken om salig Konferentsraadinden og hendes Uldstrømper:

— Men nu er det vel snart tredive Aar siden . . . Naa; Frøken Koch rystede sit Skørt fortil — det var en Vane, hun altid havde, naar hun rejste sig — den Vej skal vi jo alle.

— Skal De op, Brandt?

— Ja.

— Saa slaar vi Følge, sagde Frøken Koch: Godnat.

De lukkede sig ud paa Trappen ved den gode Gang, og de standsede ved Frøken Kochs Dør.

— Ja, sagde Frøken Koch i en helt anden Tone og stod lidt ved Døren: Det var et herligt Sted. Hun tænkte paa Ludvigsbakke.

— Godnat, Brandt.

— Godnat.

Ida gik op og lukkede sig ud og ind ad Dørene henover Loftet og kom ind i sit Værelse. Hun tændte Lampen, der var dækket af en Sommerfugl (der var rundtom i Stuen saa mange smaa Ting, som hun og Frøken Roed sad og lavede under Nat-tjenesten, for at pynte) og hun stod lidt foran Kommoden og saá paa Billedet fra Ludvigsbakke, med det høje hvide Hus og Plænen foran med den nye Flagstang, og alle de Unge, der sad paa Trappen op ad Trinene.

Der sad jo ogsaa Hr. von Eichbaum . . . jo, det var ham . . . hun havde vist ikke lagt Mærke til ham paa længe. Men hun huskede godt, Billedet var fra det Aar, da han var kommen hjem fra en eller anden Skole i Sveits og altid laa paa Græsplænen saa lang han var . . .

Og der stod Konferentsraaden ved Flagstangen . . .

Hun gik hen til Chatollet, slog Klappen ned og tog et Par andre Billeder frem. Der var det fra Søen — og hun blev staaende med det og smilte: hm, naar det var tørt og der var Lavvande med, og alle Herrerne og Agnes Linde vadede ud med bare Ben og pjadskede rundt mellem alle Fiskene. Hvor de morede sig saa. Men en Gang havde en Gedde bidt Agnes Linde i Læggen, saa Dr. Didrichsen maatte hentes.

Det var Fru von Eichbaum, som sad under den hvide Parasol.

Hun lukkede igen Skufferne, der endnu var fulde af saa mange af Moders gamle Ting, og mens hun klædte sig af, tog hun Olivias Brev op og lagde det henne ved Sengen. Hun tog gerne Breve med i Seng og gemte dem under sin Hovedpude, ligesom for at have dem hos sig.

Hun sad op i Sengen og søgte mellem de mange Ark. Olivia begyndte altid med ganske smaa Bogstaver, saa blev de større og større og gik paa Kryds og paa Tværs:

«Ja, det var den Tid, og hvem kan begribe, hvor den blev af . . . Hvor jeg sér os paa Kirkegulvet, ved Konfirmationen, hvor vi alle var i hvide Burnusser og rødmossede af at græde og glathovedede. Gamle Pastor Bacher, det Skind, det gaar rent tilbage for ham, og de gaar alle til Pastor Robert, sidst havde han kun syv og tyve.

Men Herren véd, hvor tit du havde maattet høre mig i Psalmer . . .

Mama blev ved at sige:

— Jeg synes, Ida var den netteste Konfirmand . . . Den Pige har noget, naar hun holder sit Hoved, halvt nedefter . . . noget, der ikke ligner andre . . .

Og din Andendagskjole var blaa med smaa hvide Prikker . . .

Aa, den første Tid som unge Piger, hvor vi endnu øvede os i at gaa i de lange Kjoler, og Mama maatte sy mig «Rucher» for Hænderne for at skjule mine røde Haanded; og til den højeste Stads sad vi mellem de andre, generte og leddeløse, i vore sorte Kjoler, der var pyntede op med en Pibekrave — hvor tit min maatte lægges ud i Brystsømmen.

I Julen var vi til det første Bal. I tre Uger havde jeg sovet med Handsker paa om Natten:

— Man kan ikke, sagde Mama, tage paa Bal med de Hænder . . . Ida gaar i Huset, og dog har hun nettere Hænder end du.

Da vi kørte derhen i Jensens Vogn, du og jeg paa Bagsædet, med to Skørter op over Hovederne, saa vi sad paa det Lærreds, mens Mama trykkede sig sammen paa Forsædet og Jeres Sofie knejste paa Bukken med dine Sko, indsvøbte i Papir . . .

Det ækle, gamle Rum i Klubben med Fugtig-

hed ned ad Væggene og det graa Skærmbædt. Husker du Skærmbædtet, hvor Fru Ferder regelmæssigt gik Inkas Hals efter med et dyppet Lommetørklæde:

— Olivia, sagde Mama: om du nu kunde lukke din Mund . . .

Hver Moder gav sine Formaninger og glattede. Og midt paa Gulvet stod vi, rødarmede og forskrækkede og smilende, og Fru Ferder løb rundt:

— Gud, Fru Franck, Deres er nydelige, blev hun ved at raabe; hun havde et aabent Brev Knappenaale fæstet foran paa sit Bryst for at gaa Inkas Toilette efter. Det dundrede paa Døren: Luk op, luk op. Det var Nina Stjernholm i sin Peltskaabe:

— Godaften, Godaften; Børn, Børn, jeg er kommet meget for silde, raabte hun, mens hun rystede paa Hovedet, saa alle Lokkerne fløj, og raabte paa Mama:

— Søde Fru Franck, hvor er «Føllene»? og hun mønstrede os og skubbede tykke Fru Eriksen til Side: Nydelige, nydelige, sagde hun i Farten:

— Men, lille Fru Franck, hvordan sidder mit?

Hun drejede sig for Spejlet og tog til Krøllerne — husker du den Gang i Stensballe, da hele Nakkehaaret blev siddende paa Papas Paraply? —:

— Nina, dog, sagde Mama, hvor sidder det skævt . . .

— Men, gør det? og Nina rettede og trak i Liv og Nederdel, mens Mama hjalp:

— Men, hvorfor har De ogsaa alting siddende saa løst, Nina?

Mama var halvt fortvivlet og trak Lidsebaandet fastere i Halsen, mens Nina lo:

— Lille Ven, sagde hun til Mama, En maa der til at være lidt god mod de ældre Mandfolk . . . Har I til første? vendte hun sig til os.

— Ida ikke . . .

— Godt, saa hold Dem til mig, Frøken Brandt, jeg raader over et Par spæde Lieutenanter fra Frederits . . . og jeg ta'er Hofjægmesteren.

Balinspektøren dundrede paa Døren og spurgte, om Damerne var færdige, og Musiken begyndte at spille.

— Saa, sagde Nina og slog Døren op. Jeg saá bare Lysekronen, du, og den dansede allerede. Saa fik jeg Adolf Black, der var ligesaa befippet som jeg, fordi han var i Kjole; og jeg hørte Mama sige: Ryggen, Olivia, og jeg saá dig, der kom bagved med en Lieutenant, der bed i sit Skæg . . .

Husker du, man maatte altid styre Adolf med sin Albu ligesom med et Roer for at holde ham i Takt . . .

Men hvor Gulvet var brillant, og hvor vi dansede.

Du stod et Øjeblik henne hos Mama med hende i begge Hænderne :

— Aa, Fru Franck, sagde du og lo saadan stille: det er saa dejligt at danse.

Nina var frygtelig. Hun havde stoppet sit Lommetørklæde ned foran paa Brystet og sagde til Kammerherren:

— Kammerherre, sé ikke paa mig, Fru Franck siger, jeg er meget for nedringet.

— Nina, raabte Mama gennem den halve Sal. Men «Møllerne», de fløj, og Inka Ferder dansede, med den blaa Garnering slynget om Armene, medens Nina lod Hofjægermesteren binde sine Sko midt paa Gulvet:

— Nina, raabte Mama.

— Gud, Fru Franck, hvad skal jeg gøre? naar Baandet springer? Og hun satte sig, midt mellem de gamle Damer, og lo.

Men vi dansede. Jeg hørte Kaptajn Bergfeld sige til Mama:

— Det stille Pigebarn er nydeligt.

«Det stille Pigebarn» var dig, min Pige, og Kaptajnen var en Kender.

Aa, ja den første dejlige Tid: da Sommeren kom og «Syforeningen» flyttede ud i Lunden og vi sad dér i en Rundkreds, bag Pavillonon, under Træerne, mens en af os læste højt. Men paa én Gang blev Nina ked af det og slog til Bogen, saa den røg, mens hun begyndte at synge.

Og vi andre lo og stemte i med, saa vi sad og sang lige ud i Luften, op i Lindene . . .

Men saa kom allerede det Efteraar, da din Moder blev syg.

Du var henne hos os, kan du huske, da Sofie kom løbende og ude i Gangen spurgte efter dig. Du havde rejst dig op fra Bordet og gik, uden et Ord, uden Farvel, bagefter Sofie, der løb hen ad Gaden. Du mødte Frøken Fischer og tog fat i hende og talte med hende og gik igen, hurtigere og hurtigere.

Jeg stod ved vort Vindue og vilde følge efter, men jeg véd ikke . . . jeg var bange, saa angst . . . at maaske var hun død og jeg sagde til Mama:

— Gaar du ikke med?

Og vi tog Tøjet paa og gik og kom ind i Jeres Stue, hvor alle Møblerne var flyttet, fordi de havde løftet din Moder og maattet bære hende; og Doktoren kom og Stuen blev fuld af Folk, til Doktoren sagde, de skulde gaa, og Frøken Fischer kom løbende med Is i en Skaal og blev ved at sige, mens hun græd:

— Men hun har heller aldrig taget mod Raad, hun har heller aldrig taget mod Raad.

Jeg blev hos dig om Natten og vi sad og vaagede inde i Dagligstuen og hørte alle Urene dikke og melde med snurrende Klokkeslag de langsommelige Timer.

Og vi hørte Vaagekonen hviske til Sofie og skifte Isen og vi sad igen og hørte Urene . . .

Men du, Stakkell, vaagede mange Nætter siden.

.

Farvel, nu, min Pige. Gid det nye Aar maa bringe dig rigtig megen Glæde. Vi paa Villaen, det véd du da, ønsker dig det Allesammen.

Og saa et Kys i Anledningen, skønt du véd, jeg afskyer det Veninde-Kysseri. Ungerne hyler, jeg skal hilse dig.

Din

Olivia.

Ida vendte sig og vilde lægge Brevet, som hun langsomt havde foldet sammen, ind under Hovedpuden, da det slog tre rappe Slag mod Døren.

— Luk op, raabte de udenfor.

Det var Frøken Kjær og Frøken Øverud fra Kvinderne, som kom ind og hastig laaste igen:

— Her er Drikke, halvhviskede Frøken Fenger, der bar en brun Flaske: i Anledning af Søsteren.

— Det er sandt, sagde Ida, idag har de jo Bryllup.

— Ja, sagde Kjær: nu er hun hjemfaren (de blev alle tre ved at tale hastigt og halvsagte, som var Cacao'en Tyvekoster): Naa, Mo'er Koch var i Seng . . .

— Øverud, stadig halvhviskede hun: hvor har De Glassene?

Frøken Øverud fik tre Smaaglas varsomt frem af sin Lomme; og de to satte sig paa Stole foran Sengen, mens Lyset stod paa Idas Dyne:

— Skaal, sagde Kjær.

De drak alle tre, mens Flasken stod paa Gulvet, som skulde de skjule den, og Frøken Kjær sagde langsomt, mens hun sad og holdt paa sit Glas:

— De er fyrrer derhjemme idag.

— Naa, blev hun ved (hun havde faaet samme Bevægelse med Haanden op under Næsen som Plejemoder Koch) det var saamæn osse paa Tiden, de kom sammen . . . nu har de holdt ud i halvsjette Aar, mens Poulsen sad paa Posthuset . . . Det var i Sommer, da jeg var hjemme: Jeg skulde finde dem oppe i Skoven, Poulsen havde Frisøndag (Kjær lo), det havde han hver tredje Søndag og der laa Poulsen med Hovedet paa Maries Sjal og sov, mens Marie, Kræet, listede stille rundt og pillede Hindbær Ja, ja, sagde hun og klinkede med Frøken Øverud, der lo:

— Det er ikke saadan at holde sig vaagen, naar man skal hænge over hinanden i fem Aar.

— Nu skal de jo til Samsø? spurgte Ida.

— Ja — med sekstenhundrede og Pension.

De sad lidt; saa sagde Frøken Kjær i en helt anden Tone:

— Henriette skrev, de unge Piger vilde pynte Kirken. Den er saa køn — hun holdt inde lidt — Kirken hjemme, naar den er pyntet.

Sidste Gang Frøken Øverud var med til at pynte Kirken, sagde hun paa sit Fyenssk, var til Anna Kjærbøllings Bryllup:

— Anna Kjærbølling, De kender hende, Frøken Brandt. Hun er hjemme fra Broholm.

— Ja, sagde Ida, hvad hun har for et Par dejlige Børn.

— Ja, de yndigste Børn.

Frøken Kjær sad stadig og saá ind i Væggen:

— Jeg tænker mig ogsaa, sagde hun langsomt: at det bedste er Ungerne.

Der blev stille et Øjeblik, mens de alle tre saá, med forandrede, ligesom skarpere Ansigter, ind i Lyset:

— Naa, Lykke for dem da, sagde saa Frøken Kjær og tømte sit Glas.

— Ja, til Lykke, sagde de andre og stødte deres Glas mod hendes.

Frøken Kjær stod brat op:

— Vi maa over, sagde hun og gik hen over Gulvet med Flasken; men hendes Tanker blev stadig hos Søsteren og hun sagde, med den samme Stemme som før, som fulgte hun dem med Øjnene:

— Imorgen er de paa Samsø.

— Godnat.

— Godnat.

Ida laaste igen sin Dør og hun hørte dem løbe hastigt hen over Loftet, mens hun gik tilbage til sin Seng. Hun var blevet saa vaagen, skønt hendes Hoved var tungt. Hun tænkte paa Olivia og hendes Børn og paa Nina med hendes fire lange Dreng, som hun havde sét ifjor, og paa sin Fader og paa sit Hjem, — derhjemme paa Ludvigsbakke.

Hun saá den store hvide Længe i Godsforvaltergaarden og Stuerne, hvor der var saa «blæst» og saa stille, med Blomsterne, i hvert Vindu fire og fire i de malede Potter; og Faders Konkylier, som hun aldrig maatte røre, skinnende rundt om i Hjørnerne.

Og hun saá Kontoret, naar hun bankede nederst nede paa Døren, da hun var ganske lille, og kom ind og sagde, de skulde spise. Faderen sad i sin lange Lærredsfrakke ved det grønne Bord, med den gamle Straahat paa — for han «tog altid Haaret af», naar han var i Kontoret — og hun krøb op i den store Armstol og ventede: alle «Fa'ers Fugle» sad rundt om, i deres store Kasser, under Glas.

Til Moderen aabnede Døren:

— Brandt, jeg venter med Maden.

— Ja, min Ven . . . er Barnet her? . . .

naa . . .

Og han tog ned om Ida med et Par kære-
lige, aandsfraværende Hænder:

— Ja, min Ven, ja, min Ven.

— Hatten, Brandt, sagde Moderen.

De gik ind. Ida stolprede ved Siden af Faderen, der trykkede hende ind mod sit Knæ, saa hun snublede over hans Støvler.

— Brandt, sagde Moderen: jeg véd ikke, hvordan du gaar med Barnet.

Efter Middag satte Faderen sig hen i Sofaen med et Lommetørklæde over sit Ansigt, Moderen sad i sin Stol ved Vinduet. Lidt efter sov de ind.

Ida listede stille rundt — hun havde Klædesko hjemme — og lukkede Dørene paa Klem. Saa satte hun sig paa en Skammel, mens Forældrene sov.

Efter Middag gik Moderen og Ida til Kaffe hos Madsens i Skolen. Den laa ved Kongevejen, hvor Vognene kom forbi. Der kørte Apotekerens Frue fra Brædstrup.

Hun havde jo nu købt sig en Symaskine i Kjøbenhavn.

Ja, Madam Madsen havde været henne at se den. Men hun troede nu, det var holdbarere i Haanden.

Moderen nikkede.

— Men De véd jo, de skal prøve alt i Apoteket, sagde hun.

Ida sad paa en lille Stol og lærte at strikke og havde sin egen lille Kop.

Naar Moderen og Ida gik hjem, tog de Vejen forbi «Gaarden». Der brændte kun, hos Frøken Schrøder og henne hos Forvalteren, to ensomme Lys.

— Godaften, lød det. Det var Forkarlen, Lars Jensen, han rejste sig fra en Bænk.

— Godaften, svarede Moderen.

Og de gik videre, ind i den mørke Godsforvalterallé.

Hjemme hørte de Latter helt ud i Gangen. Det var Skovrideren, som var kommet over til The. Moderen gik ud for at lave til og Ida kniksede først for Fruen, en ganske spæd lille Dame, der havde givet Livet til elve Drengene, og hvis Øjne var blevet større og større for hver Fødsel — og saa for Skovrideren:

— Naa, hvordan gaar'et med Tøsen, sagde han og løftede hende op i begge Arme, midt i Knikset, med et Sving. Lund var en vældig Mand i Bredden, der lo, saa han blev rød helt i Nakken.

— Lund, Lund, du er saa voldsom, sagde Fruen: du er kun vant til at tumle med Drengene.

— Uha! sagde Lund og blev ved at svinge hende: hun har s'gu godt af'et. Det sætter Blodet i Bevægelse.

De gik ind at spise: Aa, sagde Fru Lund (for der var intetsteds, hvor der var saa mange kønne

Ting paa et Bord som hos Godsforvalterens): hvor maa det være dejligt at kunne holde alting saadan som De, Fru Brandt.

I Skovridergaarden gik det lidt hulter til bulter; elve Efterkommere var mange.

De talte om Egnens Nyt og om Symaskinen. Skovrideren havde været inde at sé, hvordan den løb.

— Man skal jo syne Kunstværket, sagde han.

— Det er jo en Haandmaskine? sagde Fru Brandt.

— Ja; men Fanden véd, om det holder.

— Jo, Lund, sagde Fruen og saá hen for sig: det maatte nu alligevel være rart i et Hus, hvor der er mange at sy om.

Lund bare lo:

— Naa, født Silferhjelm — Apotekerfruen anbragte dette sit Frøkennavn under Mogensen paa sine Kort — kunde s'gu nok blive færdig med at sy sin Smule Skørter i Haanden.

— Men der er jo dem, sagde Fru Brandt, bydende et Fad frem: som gerne vil være de første til at ha'e en Ting.

— Og naar man saa, sagde Fru Lund: ikke har andet at tænke paa, saa er det jo rimeligt.

Fru Lund, der altid talte i en Tone, ligesom hun tyssede paa nogen, gik over til at tale om Prisen paa Smørret:

— Nu var Levy igen gaaet fire Skilling ned.

Fru Brandt forstod det ikke, for hun havde hele Tiden holdt Prisen.

— Ja, sagde Fru Lund og rystede paa Hovedet, hvor hun i Nakken havde fire smaa Krøller, som var ombunden med et Fløjelsbaand: men det kommer vel af, at det hjemme hos os ikke altid arter sig ligedan . . . Gud véd, hvordan det gaar til.

— Saa ta'er vi os en Snaps, Skovrider, sagde Brandt, der mest sad og saá, saa paa den ene og saa paa den anden: Har Barnet noget?

Ida smurte selv med en Kniv uden Egg: Man maa vænne Børn, sagde Moderen: de har godt af det.

— Skaal, Forvalter, sagde Skovrideren og de talte om, naar Konferentsraaden kunde ventes. Det blev næppe før om et Par Maaneder, i Slutningen af Juni.

— Naar det kønne er af Skoven, sagde Skovrideren.

Efter Bordet skulde Ida i Seng. Faderen tog hende op paa sit Knæ, da hun sagde Godnat, og lod hende ride.

— De støder s'gu Peber med Barnet, sagde Skovrideren og lo, og Ida sagde Godnat til de andre, en efter en.

Skovriderens gik Klokken ti.

— Har du Armen, sagde Lund, for mørkt var det:

— Hun er s'gu lidt stikken alligevel, sagde

han: hun kan s'gu ikke glemme, man har kendt hende som Husjomfru . . . og de Ting.

— Men de er dog hjælpsomme, Lund, sagde hun.

Til det svarede Skovrideren ingenting. Men hun fylder jo godt for en Bordende, sagde han kun.

— Og hvor er der sirligt, sagde Fruen. Det var altid hendes dybe Undren, naar hun var hos Fremmede.

Lunds gik hjemad.

Men Fru Brandt var rundt at lukke for sine Sølvsager.

. . . Ida havde Barneselskab, som skulde være nu, før Konferensraaden kom.

Børnene drak Chokolade paa Højen, der stødte op til Herskabets Have.

Smaapigerne sad, stivede, paa Rad — Kroens to ved Enden af Bordet i skotsktærnedede Vinterkjoler og med Ørenringe — mens de alle drak og spiste.

Fru Brandt, der gik omkring, i hvidt Sjal, og skænkede, sagde:

— Ingeborg har vist ingenting?

Ingeborg var Herredfogdens Eneste og havde flerede Halvhandsker med smaa Sløjfer.

Man hørte ikke et Kny.

Ida, der var den mindste af dem alle, gik rundt og viste sine Dukker frem til dem, der var færdige, og Skovriderens to yngste, Edvard og

Karl Johan, der havde sprukne Hænder, (Gud véd, hvordan det gaar til, sagde Fru Lund: men alt Snavs falder i de Drenges Hænder) slog frem mod Kagefadene med et pludseligt Tag, som om de rapsede hvad de nød.

— Sofie, sagde Fru Brandt, der saá ned over det stille Bord: der er ikke noget dernede; som gjaldt det kun om at fylde i dem.

— Nej, Tak, sagde Ingeborg, hvem Fru Brandt bød igen: vi spiser saa sent.

Kroens to havde vendt Overkopperne.

Brandt kom frem nedenfor Højen — hans Benklæder kom saa let ind i Skoene bagtil, naar han gik —:

— Naa, naa, her er Selskabet, sagde han og kom op: Har I saa faaet no'et? sagde han. Naa, naa, han gik rundt og kneb dem i Kinderne og nævnte forlegent deres Navne for han vidste ikke andet at sige, mens Smaapigerne skubbede sig og saá ned i deres Skørter.

— Men saa skulde I lege, gentog han.

— Saa skulde de lege, gentog han til Konen.

— Men der er maaske nogle af Børnene, der vil ha'e mere, svarede Fru Brandt.

— Nej, sagde den ældste fra Kroen kort, bag Overkoppen, afgørende det for alle.

— Men saa skal I lege, blev Faderen ved i samme Tone, han vidste ikke, hvad de skulde lege.

— Vi kunde kaste med Lommetørklæde,

sagde Ingeborg fra Herredsfogeden, mens Smaapigerne blev siddende rødhovede og stille.

— Ja, ja, men Børn maa støje, sagde Brandt, Børn maa støje, de maa røre sig. Og paa én Gang sagde han, helt forpint:

— Jeg henter Schrøder, min Ven, og gik.

Skovriderens to mumlede no'et om, at det med Lommetørklæde forstod de ikke, og de stillede sig op og mulede hende ved et Træ.

— Ja, vil du begynde, sagde Ida, der hang paa Kanten af en Bænk ved Siden af Ingeborg og hun rakte hende et Lommetørklæde, som var alt for lille til at kastes.

Brandt løb gennem Haven, ind gennem Herskabets Laage. Oppe i Hovedbygningen stod alle Døre paa vid Gab og der lugtede af stivede Gardiner og Renlighed.

Frøken Schrøder stod midt i Salen paa en Stige — i de bare Strømper, hun holdt af, i en travl Vending, at kaste Skoene:

— Beva'rs, Godsforvalter, De vil hente mig, raabte hun og lod Armene falde.

— Ja, lille Schrøder, De maa over . . . det kommer ikke i Gang, sagde Brandt der skød Brillerne op og ned: man véd jo ikke, hvorledes de Børn morer sig. Han rykkede op i begge sine Benklæder:

— Jeg tror, der er halvtreds, sagde han.

— Jøsses, ja, og Schrøder tog sig til Haaret: men her ligger jeg midt i det.

Schrøder saá sig rundt, der laa Gardiner paa alle Stole: Og imorgen har vi dem! Hun kom ned af Stigen og fik Skoene paa sig med et Klask: Det er grueligt med den Varme om Benene, sagde hun. Schrøder havde det med Varme allevegne, og fra den første Junidag var hun evig paa Vej gennem Haven med et Lagen; hun badede i Dammen: Der er ingenting paa Jorden som Vand, sagde hun.

— Naa, i Guds Navn, hun saá til Gardinerne: saa hænger vi op inat.

Nede paa Højen var de begyndt at trille med Laag.

— Vor Herre bevares, sagde Schrøder og saá ud over Gruppen: hvad er dette for en Altergang? Her maa vi ha' Benene rørt.

Hun fik Børnene op i Række og de begyndte at marschere. Ida tog hende i Haanden og, da de var gaaet et lille Stykke, kom Herredsfogedens Ingeborg og tog hendes anden Haand:

— Sé, sagde Barnet til Schrøder, jeg har Broncesko.

Men Skovriderens Dreng gik og kladskede Kroens Pigebørn bagi, for de kom sidst.

Lidt efter legede de Enke nede ved Dammen. Brandt var fulgt med og af lutter Glæde stod han Børnene i Vejen, hvor de saa skulde løbe:

— Nu ka' man da høre dem, sagde han.

— Ja, sagde Schrøder og skød til sine Ærmer: men jeg har tolv Fag at hænge op.

Fru Brandt og Sofie gik, lige ranke, med Fadene med Smørrebrød, gennem Haven op paa Højen for at dække.

Ida var saa lykkelig. Hun løb to Gange hen og kyssede Schrøder paa Haanden, uden at sige et Ord.

Herskabet skulde i Skoven paa to Vogne og var svunget ud af Indkørselen, mens Konferentsraaden sad midt i Ungpigevognen som en Bisp. Fru Brandt gik over til Hovedbygningen med Stedets Avis.

Schrøder stod i Fadeburet, hvor hun havde pakket Madkurvene.

— Pyh, jeg har ikke et Stykke under, sagde hun og slog sig fortil, paa den Sirtses: Og nu kan man begynde at rydde op i Gæsteværelserne.

Hun løb ud gennem Køkkenet, hvor tre tilbundne Husmandskoner passede Folkenadveren, og over Gangen ind i Gæsteværelserne.

— Naa, sagde Schrøder, her flyder det.

Alle Dørene mellem Kamrene stod aabne og Kufferterne havde ingen lukket. Kjoler og Skørter laa der og hang der. Schrøder snakkede, mens hun hængte op og flyttede.

Fru Brandt sagde ikke noget, men gik rundt og løftede Nederdelene op, saa hun kunde dømme om Stofferne:

— Ja, de kan, sagde hun.

— Naa, sagde Schrøder og vendte sig; hun var iforvejen: med Undertøjet er det nu ikke altid saa stort hos de Københavnerne . . . Det kan man sé paa saa tit her maa vadskes.

Fru Brandt svarede ikke og talte ikke — det var til ingen Tid Fru Brandts Art at spørge, hun brugte kun sine graa Øjne — mens Schrøder løb foran og regerede og snakkede:

— Ja, Gud véd, hvad det kan bli'e til med Frøken With og Falkenstjerne . . . Men de passer, véd De hvad . . . lange Mandfolk med smaa Koner — det slaar altid til . . .

— Og hun er en nydelig Pige, sagde Schrøder.

Hun slog en Kuffert til og sprang i Tanken:

— Frøken Adlerberg, sagde hun, har et Liv, véd De, det var nydeligt at ha'e ved en Lejlighed. Naar man kunde la'e Jomfru Jensen komme et lille Løb herop fra Brædstrup en Middagsstund . . .

Jomfru Jensen var Syjomfruen i Brædstrup og hun tog undertiden et Mønster i Gæstekamrene om Sommeren.

— Det er «Garibaldi», forklarede Schrøder, der gik ind i det inderste Værelse, hvor to strænge Kufferter stod lukkede med Laas og Kjolerne hang paa Knagerne indvundne i Tull.

— Det er Fru v. Eichbaums, sagde hun.

— Frøken, Frøken, raabte Ida udenfor Vinduet.

— Der er Barnet, sagde Schrøder og strakte sig frem og løftede «Spirrevippen» ind, før hun

løste et langt og bredt sort Moiréslæb ud af et Tull, helt frem i Stuen.

— Det er hendes Slæbkjole — hva'? Den er foret.

Mens Ida stod og stirrede op i det meget Silke, lo Schrøder og holdt Skørtet ud over hende som en Kaabe; men Fru Brandt følte ind paa Foderet:

— Foderet er af gammelt, sagde hun.

— Ja, sagde Schrøder, men véd De hva' — det er dog storartet, hvad de faar ud af 'et.

Det var altid Schrøders Undren overfor Københavnerne.

— Og saa gaar vi, sagde hun.

Da de kom til det sidste Vindu, satte hun med et Tag Ida ud paa Grusgangen igen:

— For ellers vokser du ikke, sagde hun og lo: Og saa skal der tælles til Vadsk.

— Ja, jeg kan vel ikke være til nogen Tjeneste, sagde Fru Brandt, der allerede stod i Gangdøren:

— Aa nej, sagde Schrøder, man maa selv gaa og stampe i 'et.

Hun blev staaende et Øjeblik paa Trappetrinet og saá efter Fru Brandts Ryg, mens Fruen gik hen over Pladsen:

— Jeg tror, det bli'er Torden, sagde hun saa og pustedede: Gud give, det vilde.

De tre Husmandskoner gik stille inde i Køkkenet. De var paa sorte Uldsokker, skønt der var Stengulv.

Ovre hos Brandts var Madam Madsen kommen fra Skolen. De omgikkes ellers aldrig saameget i Sommertiden:

— Man véd jo det, sagde hun til Madam Ludvigsen, at man paa «Gaarden» er god nok om Vinteren.

Godsforvalteren gik urolig ud og ind: han fik altid Mindelser i Knæerne, mod Torden. Og det trak ogsaa svært op i Skyerne nede over Brædstrup.

Madam Madsen havde saamæn ogsaa, sagde hun, allerede sat Tykmælk hen, for Madsen varede mod Torden det første, han stod op om Morgenen. Han følte det jo i Hugget.

Madsen havde faaet et Sabelhug i første slesvigske Krig og var Formand for Vaabenbrødreafdelingen.

— — — Schrøder stod om Aftenen helt nede ved Vejen for at sé efter Vognene; for det lynede allerede nede bag Brædstrup og Fru von Eichbaum var altid saa ræd ved at køre og nu endda, der kom Uvejr til . . .

Godsforvalterens Piger løb hende hujende forbi med Lagener fra Blegen, og inde i Avls-gaarden hørte hun Forvalteren, der raabte, at Lugerne skulde lukkes — da begge Vognene kom, alt hvad Tøjlerne kunde holde, nede paa Vejen, Konferentsraaden sad i Kaleschen hos Fru von Eichbaum.

Pigerne i Hovedbygningen slog Vinduerne i

og Konferentsraaden begyndte at raabe straks nede ved Indkørslen:

—Er der lukket? er der lukket? mens Forvalteren kom løbende ud af Avlsgaarden i en stor Kappe.

Gæsterne, der var angste og stivlemmede, kom af nede ved Trappen. Fru von Eichbaum var hvid som et Lagen og gik ind i sin Stue og tændte Lys bag nedrullede Gardiner. Hun var altid angst «naar Elementerne rasede».

Konferentsraaden, der gik gennem Stuerne for at sé, om Krogene var paa, raabte, de skulde blive samlede; og Schröder løb gennem Regnen over til Godsforvalterens, der kom tilbage med hende. Ida trimlede afsted med Hovedet stikkende ud af en lang Kaabe og Madam Madsen var med, for hun havde ikke turdet gaa hjem.

— I Hus, i Hus, raabte Schröder.

Men Frøken Rosenfeld havde taget en Badehætte paa, og stod midt paa Plænen og fangede Regnen i Hænderne.

— Gaa i Hus, raabte Konferentsraaden, og leende, med bøjet Ryg, løb hun ind under Glas-taget.

— Her, sagde Frøken Adlerberg og fangede hende. De sad eller stod alle paa Havetrappen nu og saá gennem Regnen ud mod de lydløse Lyn.

— Her, sagde hun og tvang Frøken Rosenfeld ned paa en Plaid.

De talte alle halvsagte, séende frem mod

Himlen, der blev mørkere, fortællende om Uvejr og Lynnedslag.

— Ja, sagde Forvalteren med sin træge Stemme, da Aggersøgaard brændte, Konferentsraaden husker, det var en tung Time, før vi fik Kreturet ud . . .

Forvalteren tav lidt, der kom et Lyn, stærkere end de andre:

— Men begge Baronens Køreheste, sagde han igen, de sled sig fra os . . . det var skammelige.

— Ja, sagde Konferentsraaden som stod ved Siden af Brandt, her stod vi to, da den gamle Flagstang fik sit . . .

— Ja, Hr. Konferensraad.

Og Konferentsraaden sagde igen, med den samme Stemme:

— Det var det Aar, da min salig Kone døde.

Madam Madsen nikkede: hun huskede det.

Lynene blev klarere og fler: i deres Lys saå de Kvæget ude over Markerne og Husene i Brædstrup. Alle tav og ingen talte mer uden Frøken Adlerberg, der hviskede til Hr. Feddersen i Ministeriet:

— Hjemme paa Landstedet ruller vi Gardinerne ned, tænder Kronerne og danser, sagde hun og havde lavet en Vifte af sin Havehat.

Regnen blev voldsommere og lød som Trommeslag paa Taget, mens Poplerne ved Indkørselen svajede ud, bøjende sig som skulde de knækkes.

— Der er det, sagde Forvalteren stille: det første Drøn gød sig op imod dem.

Frøken With greb Lieutenant Falkenstjerne, der havde sat sig paa Trinet ved hendes Fødder, i Skuldren:

— Hør. Og hun sagde med en spæd og lille Stemme:

— Hjemme gaar Mo'er og jeg altid ned i Kælderen.

Der kom igen et Lyn og Schrøder talte halvhøjt til Braget kom.

— Det er over Ringsgaard, sagde Konferensraaden, der kendte hver Plet og hver Afstand i Eggen.

— Ja, Hr. Konferensraad.

De fik ikke talt ud, før det lynede igen. Glimtene kom fra to Sider, som brudte, lysende Straaler, og de saá Sletten, hvor Kvæget flygtede i store Kredse, og hele Himlen, hvor de sort-randede Skyer ligesom Stridsvogne rullede op imod dem.

Ingen talte mer; kun Frøken Rosenfeld, der sad med opmærksomt fremstrakt Hoved, hviskede stille:

— Hvor det er dejligt, hvor det er dejligt . . .

Mens Madam Madsen uafsladelig sad og bevægede Læberne og Ida havde boret sit Hoved ind under Moderens Arm og det lynede igen.

De saá en Rytter sætte ind ad Avlsporten og en Mand i Kappe kom løbende over Pladsen.

Det var Skovrideren, der kom fra «Fruens Skov» og ikke turde ride videre for Dyret . . .

Tordenen tog hans Stemme, og det var saa mørkt, at man knap saá hans Ansigt, mens han sagde:

— Det brænder Vesten for Brædstrup — — det var en svær Flamme . . .

— Var det hos Christen Nielsen? sagde Konferentsraaden. Og de sagde halvhøjt nogle Ord om, hvor højt han havde assureret.

— Det er dog ikke hyggeligt, hviskede Frøken Adlerberg til Kandidaten og havde foldet Hænderne om sin Havehat.

Men Schröder slap Karl von Eichbaum, Drengen, og løb pludselig ind til Fru von Eichbaums Dør. Gennem Nøglehullet saá hun hende sidde ubevægelig og bleg foran sine Lys.

Frøken With havde ikke sluppet Falkenstjernes Skulder og han mærkede hendes Haand iskold ved Siden af sin Kind. Naar Lynene kom, saá han hendes Ansigt, lighvidt, og hendes Øjne, der saá ud, som var de grønne.

— Frøken With, Frøken With, sagde han.

Der kom et nyt Lyn og et nyt Brag, som blev et uhyre Jernlegeme slynget til Jorden ved deres Fødder:

— Nu gaar der vel igen en Eg, sagde Skovrideren, der uafsladelig sad og tænkte paa sine Skove.

Ingen talte og ingen vilde kunnet høre.

Naar Drønet døde hen et Minut, hørte de Kvæget, der brølte paa Marken, og Faarene, der brægede klagende.

— Det er hos Christen Nielsen, sagde Brandt. Et Nu saå de Brandskæret, bag Laderne, i Mørket.

— Pas Avlsgaarden, sagde Konferensraaden til Forvalteren.

Et Lyn brød frem som et hvidlysende Vridboer foran deres Øjne, og Forvalteren løb og slog ud med begge Arme som en Mand, der blændes, og løb igen, mens Braget lød, et Brag som af tusinde Ting, der søndres og knuses; mens Ida, der rev sig løs fra sin Moder og sanseløs styrtede sig hen mod sin Fader, med en alt gennemskærende Stemme skreg:

— Fa'er, Fa'er; og hun gemte sig ind ved hans Ben.

Falkenstjerne havde taget Frøken Withs Hænder: Frøken Emmy, sagde han, det var første Gang, han nævnte hende ved Fornavn.

— Frøken Emmy.

— Ja, ja, hviskede hun og vidste ikke, hvad hun svarede, mens han beholdt hendes Hænder.

Der var ganske stille nogle Øjeblikke, og man hørte kun Regnens tunge Fald.

Saa sagde Frøken Rosenfeld til Kandidat Feddersen, til hvem hun ellers næsten aldrig talte, med en sagte, ligesom ærbødig Stemme, og tog sig langsomt hen over Panden:

— Hvor det dog var skønt.

De sad alle tavse, som om de endnu ventede. Men Lynene blev blegere over Markerne og Drønene døde hen. Det var, som en kvægende Kølighed slog op af al Jorden, og Regnen stiltede.

Saa saá de, vest paa Himlen, Stjernerne igen.

Madam Madsen sad og fortalte Kandidaten om Madsens Hug og Konferentsraaden og Skovrideren gik ned ad Vejen for at sé efter Branden hos Christen Nielsen.

Regnen var mild og lind. De hørte dens Fald mod Taget som en sagte Rislen, og dens Draaber fyldte Natten som med et lysende Støv.

Saa begyndte Frøken Rosenfeld, der sad med Hovedet i sine Hænder, at synge sagte.

Falkenstjerne sad endnu med Frøken Withs Hænder i sine:

— Syng med, sagde Frøken Rosenfeld og vendte Hovedet om imod dem. Og halvsagte, næsten nynnende, sang de unge Piger:

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Vove,
Snart kommer Natten saa sort.
Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove
Dagen har listet sig bort.
Flyv du kun hjem til din elskede Mage,
Til de gulnæbbede Smaa;
Og naar imorgen du kommer tilbage,
Sig mig saa alt, hvad du saá.

— Sé, sagde Brandt. Ida var falden i Søvn i hans Arm, med Hovedet ind mod hans Skulder:

— Sé Barnet, hviskede han og bøjede sig ned mod Frøken With. Han saá saa lykkelig ud, mens de sang igen og Skovrideren faldt ind med — nede fra Indkørselen med sin dæmpede Bas:

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bølge

— — —

Sér du to Elskende, dem skal du følge,

Dybt skal du spejde deres Fjed.

Er jeg en Sanger, saa maa jeg og vide

Kærligheds jublende Lyst.

Alt, hvad et Hjerte kan føle og lide,

Burde jo tolke min Røst.

Sangen døde hen.

Ude i Natten var Regnen ophørt og de gik alle ned ad Trinene — Falkenstjerne og Frøken With gik ved Siden af hinanden — og stod og aandede langt ud i den svale Luft.

Saa kom Schrøder med en vældig Bakke. De maatte sandelig ha'e noget, sagde hun, ovenpaa den Forskrækkelse.

Men de blev ved at gaa ude i Gangene en Tid. Saa blev der let og skreget nede ved Vejen. Det var Konferensraaden, der — han var en gammel Slikmund — havde taget et Kys hos Frøken Adlerberg.

Lidt efter skiltes de.

Brandt bar stadig Ida. Han listede paa de lange Ben, for ikke at vække Barnet.

Da alle var til Ro, gik Frøken Rosenfeld ud ad sin Dør og sagte op ad Trappen. Hun

aabnede et Vindue i Gavlen og satte sig i Kar-
men med Hænderne om sine Knæ.

Der saá hun Dagen bryde frem.

— — — Det var den nittende August og hele «Ludvigsbakke» var i Bevægelse. Det var Konferentsraadens Fødselsdag imorgen og han fyldte halvfjerds.

Schrøder lagde Vandkringler og bagte. Hun stod i én Damp. Køkkendøren havde hun laaset af med en vældig rusten gammel Nøgle:

— Vi ka' ikke ha' Køkkenskrivere, sagde hun.

Nøglen hang i Lommen paa den Sirtses og sladskede hende om Benene.

De unge Piger bandt Guirlander i en Krog af Lunden og løb forbi Godsforvalterens Høj med Klædekurve med Grønt. Fru Brandt, der lignede en Skildvagt med Geværet i Hvil, sad der med Ida, til Frøken Rosenfeld gik op ad Højskrænten og løftede Ida ud over Stakittet:

— Hende ta'er vi med os, Fru Brandt, sagde hun.

Nede i Lunden lo og snakkede de, saa man hørte dem langt bort, mens de surrede Egeløv og Asters om Klædesnorene.

Frøken Adlerberg bandt med Handsker paa:

— For det frygtelige Stads snærer Ens Fingre, sagde hun og trak hvert tiende Minut Handskerne af for at vise Feddersen, om hun ikke fik røde Mærker.

Ida gik rundt og bukkede sig og samlede alle de glemte Asters op fra Jorden og lagde dem i Skødet paa Frøken Rosenfeld.

— Tak, lille Ven, sagde Frøken Rosenfeld.

Apotekerfruen, der var fuld af Garneringer og sad ved Siden af Frøken Adlerberg, sagde:

— Ja, det er frygteligt med Hænderne, Franz (det var Apotekeren) taaler heller aldrig, at jeg rører mig . . . for mine Hænder.

— Det gaar bort med lidt Glycerin, sagde Frøken Rosenfeld:

— Tak, min Ven.

Det var Ida, som blev ved at samle Blomster med altfor korte Stilke.

Brandt kom til, han gik til og fra, med alle ti Fingre ravnsorte af Krudt: han lavede Raketter og farvede Lys nede i Kontoret.

— Jo, sidste Aar sagde han, var de rigtig gode — de gik alle af undtagen én . . . Men da Etatsraaden blev Konferentsraad, havde Eriksen, min Fuldmægtig, lavet en Sol . . . det var kønt.

Brandt stod foran Frøken Rosenfeld:

— Naa, De har Barnet, sagde han og smilte og klappede Ida henover Haaret med de sorte Fingre.

— Men, De skulde passe paa Deres Hoste, Hr. Godsforvalter, sagde Frøken Rosenfeld.

Brandt gik og hostede slemt paa det sidste.

— Puh, de unge Piger pustede og rystede deres Skørter:

— Hvor mange Alen har vi nu!
 Og den ene svang Guirlanden som et Sjippe-
 tov, mens den anden tog fat og begyndte at synge:

I Skov, hvor Bøssen knalder,
 Hvor Jægerhornet gjalder
 Og Hundekoblet gør.
 Hvor Fugl med knækket Vinge
 Og Dyr med saaret Bringe
 Forbløder sig og dør —
 Halloh, Halloh, Halloh, Halloh,
 Hvor Hundekoblet gør.

Oppe paa Højen hos Fru Brandt var Skov-
 riderens komne.

Fru Lund var gaaet herop: nun maatte dog
 give en Buket.

— Og mine Roser, sagde hun: Gud véd,
 hvordan det gaar til — jeg synes dog, de stod
 saa godt, og der bli'er ikke andet end Knopper
 af dem . . . Og de paa Kirkegaarden — for de staar
 saa rigt — dem vilde jeg dog nødig bruge i
 saadan en Anledning . . .

Fru Lund kunde saa godt faa, hvad Fru
 Brandt havde. Men det var jo ikke meget.

— Aa, Gud, sagde Fru Lund ganske lettet:
 Konferentsraaden sér nok paa Viljen.

Skovrideren slog Benene mod hinanden og
 sagde:

— Ja, jeg er en sober Mand, Mo'er, men
 den tyvende bli'er jeg fuld.

— Ja, ja, Lund, sagde Fruen: naar du blot ikke vil holde Taler.

Madam Madsen arriverede nede i Stikkelsbærgangen. Hun vidste ikke, hvad hun skulde gribe til: Madsens høje Hat maatte stryges, og hun vidste ikke sine levende Raad for et Jern, . . .

— Da er det s'gu galt, sagde Skovrideren: Madsen, der repræsenterer Krigsmagten.

Vaabenbrødrene skulde rykke op Klokken tolv.

De unge Piger kom fra Lunden i en stor Flok, og Apotekerens Frue hilste op til Højen bag en hvid Parasol. Ida tog alle i Haanden, før hun gik op.

Madam Madsen vilde gaa lidt ned over Engene, som stødte op til Lunden, og Skovriderens slog Følge. De gik ind over Stenten og saå paa Kran-sene og Guirlanderne, der laa paa Jorden.

— Det er rigtig kønt, det er rigtig kønt, sagde Fru Lund, der sad paa en Bænk, hun vilde altid gerne sidde.

Men Madam Madsen, som gik rundt og tog Maal af hver enkelt Del, sagde:

— Ved salig Fruens Begravelse havde vi to hundrede Alen . . .

. . . Klokken elve gik Konferensraaden rundt med et Lys og lukkede alle Døre. Det var Husets Skik. Han havde Kalot paa — om Dagen havde han rød Paryk, der var ganske ligesom Godsforvalterens — og tog i hver Laas.

De unge Piger, der var gemte inde i Frøken Adlerbergs Stue, sad og fniste i Halvmørket, da han gik forbi.

Saa slog Falkenstjerne paa Vinduet ude i Haven, og det blev aabnet:

— Vi har reddet Vinen, hviskede han.

De unge Piger sprang ud, sagte og leende, én efter én, mens de holdt om deres Skørter.

— Og Lamperne? hviskede En.

— Har dem, blev der hvisket tilbage.

De listede alle, langs Huset, ganske stille, til de pludselig løb ned over Plænen som en Vind, for Hundene begyndte at gø.

— Det er Hektor, hviskede Frøken Adlerberg og greb Feddersen om Armen.

— Hys.

De naaede Træerne. Frøken Rosenfeld gik langsomt bagved alle de andre.

Nede under Bøgene brændte der fem Lamper. Der satte de sig ved Bordet og bandt. Frøken Falkenberg sad paa Stenten og saá ud i Natten, der laa over Engene som et stort Mørke.

— Emmy, kaldte det ganske sagte. Det var Falkenberg.

— Ja.

Og de var to, som, tæt til hinanden, saá ud i Mulmet.

. . . Om Morgenen stod Falkenstjerne og Gartneren og slog Guirlander paa Façaden og fløjtede begge to. Gamle Brandt, der havde faaet

Flaget hejst, var i Lag med Vimplerne. Men klejn var han og gik og hostede.

Han blev staaende og saá ned mod Brædstrup, hvor Flagene kom op foran Gaardene; Morgenvinden tog saa friskt i de røde Duge:

— Hvor er 'et kønt, sagde han: Og saa Stakkene — ja, her er en dejlig Plet.

Han begyndte at gaa over mod Godsforvalterlængen; han vilde se at faa noget Varmt. Men da han var kommen derover, sagde han:

— Jeg tror, jeg vil lægge mig lidt. Han havde Kuldegysninger og kunde næppe staa paa sine Ben.

— Ja, Brandt, sagde Fruen, der badede Ida i et Vadskekar: Men du maa op for at overrække Stagerne.

— Ja, Mariane, sagde Brandt, der dødede hen.

Vognene begyndte allerede at rulle frem nede gennem Indkørselen, og Sofie løb til og fra for at melde, hvem det var: Fru Brandt var i Undertøj og satte Haaret, hele Sovekammeret flød af hendes hvide Skørter. Hun fik Nederdelen paa og Livet knappet, mens Brandt i sin Seng blundede og vaagnede og blundede hen igen.

De hørte fler og fler Vogne og mange Fodtrin paa Grusgangen.

— Der har vi Musiken fra Horsens, raabte Sofie og satte ud til Gærdet paa Sokker.

— Og der ligger Brandt, sagde Fruen, der fik Kniplsærmer og Hovedpynt paa i Havestuen.

Hornene lød højt og lystigt, og de hørte mange Stemmer:

— Ja, Brandt, der har vi Vaabenbrødrene, sagde Fru Brandt, som havde Brandts Tøj paa sin Arm, og som hele Tiden talte, som skulde hun ruske i ham.

— Hvor er Barnet? sagde Brandt kun.

Ida, der havde grædt, fordi Papillotterne havde siddet for stramt, kom ind i hvid Kjole.

— Nu ikke for tæt til Sengen, sagde Fru Brandt og glattede Idas Skørt; men Faderen tog Spidsen af hendes Livbaand og holdt det mellem sine Hænder:

— Ja, nu skulde jeg vel op, sagde han og blev ved at smile til hende — saa mat.

De blev ved at høre Fodtrin og Hornene og en Stemme, der kommanderede: det var Madsen. Saa igen Hornene. Brandt syntes, det var saa underlig langt borte —:

— Der er Kammerherren, raabte Sofie; hun slog Døren op paa vid Gab, med Bomuldsforklædet i Haanden, det havde hun løst af sig i Forskrækkelsen.

— Nu har vi Amtsraadet, Brandt, sagde Fruen, der var blevet ved at gaa rundt tungere og tungere i Gulvet, og hun lagde Klæderne paa en Stol.

— Ja, Mariane, sagde Brandt og satte sig op i Sengen. Men Fru Brandt var løbet ud at tage imod: de skulde samles her.

— Ida, Ida, raabte hun.

Ida, der stadig stod et bitte Stykke fra Sengen, sagde, ligesom hun vilde vække ham:

— Fa'er, nu skal du op.

— Ja, Barn, nu kommer jeg.

Han hørte Kammerherrens Stemme inde i Havestuen, og han kom op paa Sengekanten at sidde. Det brændte saadan i hans Side.

Saa blev Døren lukket op. Det var Skovrideren i fuldt Puds:

— Hvad Satan, Brandt, sagde han, men han blev pludselig staaende: Hvordan er 'et, Du sér ud?

— Ja, sagde Brandt, jeg har det daarligt.

— Det sér jeg s'gu. Og Deres Kone sagde, det var det sædvanlige.

Brandt sad lidt:

— Nej, sagde han saa, og Hovedet faldt ned paa hans Bryst, jeg kan ikke gaa derover.

Skovrideren gik ud og hentede Doktoren, der kom i Kjole og med Dannebrogskorset: Hvad er det, gamle Ven, gaar De i Reden paa Festdagen, sagde han, men blev pludselig alvorlig, da han saá Brandt: Løft ham, sagde han til Skovrideren og begyndte hastigt at høre Brandt paa Bryst og Ryg.

Udenfor holdt Musiken op, og man hørte Madsens Stemme gennem Støjen:

— Nu er Madsen der med Fanen, sagde Brandt og smilte.

Doktoren blev ved at høre paa Brandts Ryg,

mens Skovrideren stod ved Fodenden bøjet frem, som vilde ogsaa han lytte: Der skal Bud til Brædstrup, sagde Doktoren blot og gik ud.

Han satte sig til at skrive Recept ude i Stuen midt mellem Gæsterne, mens Fru Brandt stod hos, og Amtsraadsmedlemmerne talte højt i Munden paa hinanden om Dagen og om Talerne og om Festen:

— Brandt faar det jo altid saa voldsomt, sagde Fru Brandt.

Doktoren svarede ikke; inde i Sengen sagde Brandt, der var blevet ligesom noget roligere efter at have sét Doktoren:

— Og hvordan skal det saa gaa iaften? Han tænkte paa Fyrværkeriet.

De hørte Amtsraadsmedlemmerne gaa ud gennem Haven. De var pludselig bleven ganske tavse:

— Men nu skal ingen tænke paa mig, sagde Brandt. Det er ogsaa bedre — nu.

— Ja, sagde Skovrideren.

Han gik ind i Stuen, hvor hans Kone endnu sad paa en Stol:

— Lad os saa gaa, sagde han sagte: vi kan jo ikke forskrække Konferensraaden.

De gik ud sammen med Doktoren, og man hørte deres Skridt dø hen paa Gangen, til der blev ganske stille. Fru Brandt gik ordnende frem og tilbage hos den Syge, sortklædt, i sin brede Silkekjole, der knitrede:

— Men man maa heller ikke give sig hen, sagde hun og tog op i hans Puder.

— Hun blev staaende et Øjeblik foran Sengen og sagde med den samme Stemme:

— Nu skal Apotekeren overrække Stagerne. Den Syge virrede kun med Hovedet — maa-ske var det en Flue — og han sagde:

— Skal I ikke over med Blomsterne . . .

— Det maa vi jo, sagde Fruen.

Men Ida begyndte at græde inde i Stuen, fordi hendes Fader ikke skulde med:

— Naa, sagde Fru Brandt og tørrede hendes Ansigt; men Barnet blev ved at smaagræde hen gennem Haven.

Saa blev der fuldkommen tyst, mens Sofie sad og strikkede bag Døren, og man hørte kun Fluerne summe og Bornholmeren, der paa én Gang lød sejt og haardt.

Den Syge laa og flyttede sig i Sengen. Der kom saadan en Uro med Feberen . . .

Nu hørte han Kammerherrens Stemme — Sofie sprang i Sokker ud til Gærdet — og han løftede Hovedet lidt, som vilde han lytte: Nu talte han for Konferensraaden.

Men Brandt kunde ingenting høre, og der var ogsaa saa mange Billeder i hans Hoved, der drog og gik — fra al hans Tid og fra han kom her og da Konferensraadinden levede og fra de fik Ida.

Hvor var hun spæd og rød og bittelille . . .

Og hun havde kendt ham, før hun kendte sin Mo'er . . .

Paa én Gang tog Brandt i Sengebaandet, han fik sig rejst: nu raabte de Hurra for Konferensraaden . . .

Saa faldt han sammen igen og blundede.

Da han slog Øjnene op, sad Frøken Rosenfeld med Ida paa Skødet ved hans Seng — Ida, der var bange og trykkede sig helt ind til hende.

— Vi vilde over og se til Dem, Hr. Brandt, sagde Frøken Rosenfeld.

— Ja, sagde han og blev ved at se paa Ida, her ligger jeg, Frøken.

Frøken Rosenfeld satte Ida ind paa Sengekanten: Ida kan sidde her, sagde hun.

— Ja.

Den Syge blev ved at smile og flyttede sine Hænder, der brændte, hen, hvor Ida sad:

— Men krøller hun ikke sin Kjole, sagde han og lukkede Øjnene.

De hørte Uret slaa, langsomt som den, der ikke har Hast, og Frøken Rosenfeld løsnede sagte Idas Haand af den Syges. De gik ud paa Taa-spidserne, mens Ida holdt saa fast i Frøkenens Kjole, og de sad i Sofaen. Der var ganske tyst. Kun Urets haarde Dikken.

— Frøken, hviskede Ida: dør Fa'er?

— Men Barn, men Barn, sagde Frøken Rosen-

feld og strøg over Haaret paa Ida, der begyndte at græde — uden Lyd.

De hørte Trin i Havegangen. Det var Fru Brandt, der kom ind foran Konferensraaden. Han bar Storkorssets store Baand og havde røde Pletter paa Kinderne.

— Men hvad hører jeg? sagde han — han talte noget højt —: her er Sygdom. Og Fru Brandt, der gik iforvejen ind til Sengen, sagde, som hun vilde vække ham (der var ligesom Vrede i hendes Stemme hele Dagen):

— Brandt, det er Konferensraaden.

Frøken Rosenfeld hørte Konferensraaden sige, i sin Festtone:

— Kære Brandt . . . Men saa sænkede han pludselig Stemmen; han sad paa en Stol, rykket lidt ud fra Sengen ubestemt urolig som alle gamle Folk ved Sygdom:

— Men hvad er dog det . . . men hvad er dog det . . .

— Ja . . . nu har vel Apotekeren overrakt Stagerne, sagde Brandt og søgte at tage hans Haand.

Ida var sagte listet ud. Frøken Rosenfeld gik mellem Ribsbuskene og kaldte halvsagte paa hende, men ingen svarede. Saa fandt hun hende paa en Træbænk lige udenfor Vinduet, sammenkrøben og stille, ligesom en lille Hund. Og Frøken Rosenfeld satte sig ved Siden af hende, næsten i samme Stilling.

De hørte Konferensraaden, der vendte tilbage gennem Haven, og Fru Brandt, der gik inde i Sygeværelset. Nu satte hun sig, ved Fodenden af Sengen, med de brede Kappebaand frem over Brystet, som vilde hun spørre.

Der lød nogle sagte Trin inde i Dagligstuen, og Fru Brandt stod op. Det var Fru Lund, der kom listende og standsede ved hvert Skridt.

Hun blev staaende igen og tog Fru Brandt om Hofterne:

— Vi synes, det er saa slemt, Lund og jeg, sagde hun.

Og da Fru Brandt ikke sagde noget, blev hun ved: Kunde vi dog ikke hjælpe med noget?

-- Tak, sagde Fru Brandt, der stadig tænkte paa Frøken Rosenfeld, som hun havde siddet før hende i Sofaen: vi kommer vel over det selv.

Fru Lund kom saa underlig hurtigt ud og hen ad Havegangen, hvor Skovrideren stod og ventede.

— Saá du ham? spurgte han.

— Nej, svarede hun blot, hun havde den stille Graad i Halsen. Og Lund sagde (de to forstod altid hinanden uden at have talt):

— Ja, hun er en Stivnakke. Han følte noget som en Lyst til at slaa med knyttede Hænder.

Fru Lund havde Lommetørklædet fremme:

— Aa, Lund, sagde hun: det er vel kun hendes Væsen.

Fru Brandt var blevet staaende i Dagligstuen. Fast lukkede hun alle Vinduer og gik atter ind — paa sin Vagt.

Det var blevet Aften, og der var mørkt i Sygestuen, hvor der brændte en lille Lampe og Doktoren kom og gik; det skinnede saa rødt paa Gardinerne.

— Der er saa lyst, sagde den Syge og drejede Hovedet.

— Det er Faklerne, sagde Doktoren.

— Ja, det er kønt, sagde Brandt.

Skovrideren sad udenfor paa Bænken. Han var ikke blevet fuld den tyvende August:

— Hvordan er 'et? sagde han.

— Det er skidt, sagde Doktoren.

Da de kom hen i Alléen, mødte de Frøken Adlerberg med Hr. Feddersen fra Udenrigsministeriet.

— Vi spadserer, sagde Frøken Adlerberg — der var noget mørkt i den Allée —: hvordan har han det?

Doktoren trak paa Skuldrene.

— Det er dog fatalt, sagde Feddersen: for Konferensraadens Skyld. Det føles jo dog paa en vis Maade over hele Huset.

Inde i Sygeværelset var der stille, og man hørte kun Lyden af Fru Brandts Pinde, regelmæssigt som Urets Dikken, og nu og da Musiken derovrefra, hvor de dansede.

Saa kaldte Brandt:

— Mariane, sagde han og han tog hendes Haand:

— Det er Synd for dig . . .

Men det var, som Fruens Haand med de mange Ringe havde tynget hans, og han løsnede den, mens han lukkede Øjnene.

— Det er jo Sygdoms Gang, sagde Fru Brandt og glattede Lagenet; Brandt laa stadig og tog i det med sine magre Fingre.

— Men jeg vilde gerne tale med Lieutenanten, sagde han.

— Ja, ja, sagde Fruen, der følte ned om hans Bén, som var kolde op over Knæerne. Hun blev længe staaende og saá ubevægelig paa den gamle Mand, hvis Krop tegnede sig saa tyndt under Tæpperne, før hun satte sig igen:

Nu skulde hun altsaa til at sidde Enke.

. . . Lieutenanten løb rundt nede paa Haveplænen; han var ifærd med Rakterne. De skulde brændes af, nu, naar der var danset. Musikken stansede, og Falkenstjerne raabte op til Forvalteren, der stod ved et Vindu: den første Raket gik af som en mager lille Straale, der spaltede sig i to . . .

Gæsterne stod ved de aabnede Vinduer, mens Rakterne hvislede tynde op i Luften og Herrerne fra Horsens, der røg Cigarer med Hænderne i deres Bukselommer, udstødte lange «Aah — Aa-h», og en lille Dame, der var kortbenet og havde

bundet et Lommetørklæde om sin bare Hals for Træk, sagde:

— Gud, at vi skulde holde op at danse.

Ved det øverste Vindu havde Frøken Rosenfeld løftet Ida op i Armen. Ida holdt sig hos hende hele Dagen, uden at tale, kun følgende hende, med kolde Hænder, som en krank lille Skygge:

— Sé dog, sé, sagde hun.

Der gik en Raket op igen, da Feddersen kom forbi med Frøken Adlerberg:

— De gaar ikke højt, sagde han.

Og Frøken Adlerberg, der lo, mens hun gik, med sit Slæb over Armene, sagde:

— De er fra Landet.

Frøken Rosenfeld vendte sig rask med Ida, og hun hørte Kammerherren, der sagde hende ved sit Vindu:

— Det er nydeligt, virkelig nydeligt . . . og han tilføjede, seende ud i Luften:

— Og han var en saa fortræffelig Mand.

Frøken Rosenfeld gik med Ida over Pladsen, da hun pludselig følte Taarer paa sin Haand:

— Men hvorfor græder du? spurgte hun.

Barnet svarede hende ikke.

Skovrideren stod med sin Kone oppe i Dansesalen i Krogen ved det nederste Vindu; Raketterne steg stadig op i Natten — for der var mange, men smaa var de —:

— Herregud, Mo'er, sagde han: hvor er 'et dog sørgeligt.

Ganske sagte kom Frøken Rosenfeld med Ida ind i den Syges Stue, hvor Fru Brandt sad bred paa den samme Plads:

— Vi vilde sige Godnat, hviskede hun.

Og mens Fru Brandt rejste sig, bøjede hun Ida ned over hendes Fader (Ida havde i sine Øjne det samme Udtryk som et ganske lille Barn, der er sygt). Brandt slog Øjnene op:

— Er det Barnet? sagde han.

— Saá hun Fyrværkeriet?

.

Ida laa hos Frøken Rosenfeld om Natten. Frøkenen sad ved sit Vindu, Gæsterne var borte, og Natten var mørk. Saa jog en Vogn ud af Godsforvalterporten ned over Vejen, gennem Mulmet, som en Skygge . . .

Alle Hunde foer halsende op.

Da de kom ned om Morgenen, gik Konferensraaden hen til Klaveret og lukkede det stille, mens han tog Nøglen til sig.

Gamle Brandt var død.

Alle Gæsterne spredtes, langt ud i Skoven og Haven. Frøken Rosenfeld sad ene med Ida paa sit Skød.

Ovre i Godsforvalterboligen gik Fru Brandt og tog mange Lagener frem af sine dybe Skabe.

.

Fru Brandt sad i sin Dagligstue, kulsort og mægtig, og ventede paa Vognen med Fru Reck, den nysudnævnte Godsforvalters Frue, som

skulde se sit Hus. De broderede Tæpper var fremme paa alle Gulve, og om Brandts Portræt var anbragt Immortelkrans. Ida var ovre hos Schrøder.

Saa slog Sofie Døren ud til Gangen op:

— Der er hun, sagde hun; det lød som et «Vagt i Gevær», og hun blev staaende, lang og sort, bag sin Madmoder, der aabnede Yderdøren:

— Ja, jeg er Fru Reck, sagde en forvirret Dame, der var lille og slank og holdt Slæbet af sin Kjole i sin Haand.

— Velkommen, svarte Fru Brandt og rakte langsomt Haanden frem. Hun havde altid bevaret et Bondepige-Haandtryk, der bare «rørte». Nu var Haanden iskold.

— Hjælp Fruen, sagde hun til Sofie.

Og Sofie tog Kaaben af Fru Reck med sine knoglede Hænder.

De kom ind i Stuerne:

— Aa, hvor er de store, brast det ud af Fru Reck. Hun blev rød i det samme: Hun var blevet staaende et Nu ganske forskrækket foran de lange, landlige Gulve.

— Ja, Boligen er rummelig, sagde Fru Brandt og bød Fru Reck til Sæde ligeover for sig. Fru Reck vidste ikke selv, at hun førte Lomme-tørklædet to Gange op til Panden, mens Fru Brandt sagde noget om Kulden og om at køre.

— Ja, sagde Fru Reck: det var lidt koldt.

Hun troede nok, hun ogsaa havde sagt noget

om Hr. Brandt og at det sandelig ikke vilde være let for Reck (hun var ganske varm og hun tænkte jo etsteds i sit Hoved ogsaa paa Gulvene):

— Nej, det vil sandelig ikke være let, sagde hun endnu en Gang og hørte Fru Brandt sige:

— Ja, Brandt og jeg er jo barnefødt paa Stedet.

Fru Reck ventede et Øjeblik:

— Ja, sagde hun saa: Reck og jeg, vi er jo Byfolk.

Fru Brandt havde utvivlsomt sét det, men hun sagde kun og rejste sig:

— Hvis Fruen nu vil nyde noget.

Og de gik ind i Spisestuen.

Fru Reck troede aldrig, hun havde sét saa megen Mad, og hun blev ved at spise og spise, ligesom hun ikke turde andet, mens Fru Brandt bød og bød, uden selv at spise — som barrikaderet bag al sin egen Mad.

Hun talte om Byggegælden: vi har jo maattet bære den, sagde hun, mens hun blev ved at byde, med samme kolde og tørre Stemme og Øjnene ufravigelig paa hende, som havde hun Lyst at kvæle Gæsten i sin Mad.

— Ja, sagde Fru Reck, her er jo gjort saa meget . . . véd vi . . .

Fru Brandt svarede:

— Her var Stengulve, da vi kom.

Fru Reck tænkte, der kunde gerne være Stengulve endnu.

Efter Bordet gik de rundt i Huset, Fru Brandt forrest, aabnende, lukkende, visende alt fra Stue til Stue, fra Rum til Rum.

Fru Reck, der frøs i sin tynde Bykjole, sagde:

— Tak, nu har jeg jo sét det . . . men Tak, nu har jeg jo sét det, Fru Brandt.

Men Fru Brandt gik videre, forevisende alt: Kælder, Mælkekælder, Kartoffelkælder, Lofter, det hele Hus, uden at ville slippe hende — hele det fejlfri Hus, hun havde grundet, og som hun skulde forlade, hun, Enken.

Hun talte om Sengene, deres egne Senge, Folkesengene, Gæstesengene. Fru Reck sagde:

— Ja, hvad der maa anskaffes.

— Her er Skabrummene, sagde Fru Brandt; de kom ned i Gangen.

Hun aabnede sine Skabe, visende Linnedet, Puderne, Vaarene, Omhængene, udkrømmende sin Bondevelstand, talende en Kende højere, med smaa Trækninger om sin Mund — i en pludselig enkeagtig Skadefryd.

Fru Reck tænkte ved sig selv:

— Nej, hun skal aldrig over min Dørtærskel; og sagde:

— Ja, Fru Brandt, naar man blot var halvt saa dygtig.

— En maa jo holde sit Hus, sagde Fru Brandt, der lukkede sine Skabe og tog Klodstøfler paa: de skulde se Haven. Da de kom derud,

mødte de Ida, der kom med Schrøder, som vilde se den nye Kone.

— Jeg er Husjomfruen, sagde hun og gav Fru Reck et Haandslag med en rød Haand. Fru Reck følte ligesom en Lettelse og sagde meget venligt bøjet ned over Ida, der stod hos Moderen:

— Det er Deres Datterdatter, Fru Brandt.

— Min Datter, svarte Fru Brandt, og de blev alle røde i Hovederne paa én Gang, mens Fru Reck hastig sagde og gjorde Stillingen endnu værre:

— Her har du rigtignok haft en dejlig Have.

— Ja, mumlede Ida og trak i sin Haand, som Fru Reck holdt.

Der var ingen, der talte mer, før de igen kom ind i Gangen, hvor de saá Apotekerfruen, som var arriveret i Ponyvogn og iført Sølveskindspels. Hun begyndte at kysse løs paa Fru Reck, uden at sé til de andre, under en Strøm af Ord:

— Søde Henriette (de var Skoleveninder), sødeste Henriette, hvor har jeg dog glædet mig, kære du, over dog at faa et Menneske til Egnen, én af sine egne, (de havde næppe sét hinanden i tolv, femten Aar), det kan behøves . . .

Fruen fra Apoteket blev ved:

— Ja, bedste Fru Brandt, jeg ta'er af mig. Hénriette, kære du, her er jo hundrede Ting at tale om.

Hun gik ind i Stuen, forrest, med Fru Reck

om Livet, mens hun blev ved at tale om Huset og sin Glæde og hvad der maatte anskaffes.

— Véd du, kære, her kan blive nydeligt . . . Ja, Fru Brandt, De véd, jeg har sagt det saa tit, jeg holdt jo ikke ud i disse Stuer en Time, med alle Møbler saadan klistrede til Væggene.

— Vi har nu været tarvelige Folk, Fru Mogensen, sagde Fru Brandt og bød til Sæde. Ida og Schrøder holdt sig i en Krog.

Fru Mogensen blev ved at tale: Her var jo egenlig kun tre Stuer. Dit Klaver, Henriette, er vel Hornung? Deres, lille Fru Brandt, er jo tysk . . . Men der er jo ogsaa blevet spillet saa lidt her i Huset.

Hun stod i Døren mellem de to Stuer, stadig talende, pegende og raadende, placerende Møbler, fejende de gamle Sager ud, saa inderlig venlig mod Fru Brandt, venlig, som om hun slog hende:

— Der sætter du saa det, og der det — — søde Henriette . . . her kan blive nydeligt — —

Fru Brandt bød Kaffen om i Sølvkanden, Brandts Hædersgave, den fra Jubilæet.

Ogsaa Fru Reck blev ivrig og talte om sine Møbler og Gardiner og Dørene, mens Fru Mogensen flyttede Sølvkanden for at tegne et Udkast til de Reckske Stuer paa Fru Brandts Dug.

Hun bad om en Alen: For du maa jo dog ha'e Maalene, sagde hun, og Ida bragte Alenen, mens Fru Reck tog Maal, staaende op paa en Stol,

passerende over Gulvene, opmuntret og spørgende Fru Brandt om gode Raad:

— Ikke, lille Fru Brandt, ikke sandt, lille Fru Brandt, sagde hun hvert andet Minut, mens hun ophængte usynlige Gardiner, arrangerede de fremmede Møbler og Stykke for Stykke søndrede dette Hus. Fru Brandt svarede stadig i smaa Sætninger og Schröder stod og pustede over sin Kop: hun syntes, Kagerne blev til store Klumper i hendes Mund.

— Jo, du, jeg tror virkelig ogsaa her kan blive ganske net, sluttede Fru Reck og sprang ned af en Stol.

Lidt efter tog Fru Mogensen Fru Reck med hjem til Apoteket i sin Ponyvogn.

Hun stod endnu i Døren — Fru Reck var paa Vognen — og sagde Farvel.

— Ja, kære Fru Brandt, sagde hun og lagde mildt begge sine Hænder om hendes: det maa jo være lidt svært . . .

Hun blev staaende et Øjeblik, og mens hun saå Fru Brandt lige ind i hendes Ansigt, sagde hun én Gang til og førte sine Hænder hen over hendes Arm:

— Rigtig svært.

Saa var Vognen borte.

Schröder skyndte sig at komme bort: hun brød sig ikke om at være der alene:

— Naa, sagde hun: Farvel i Længen. Saa

fik Apoteket da endelig en Gang taget Maal af Godsforvaltergaarden.

Schrøder gik.

Fru Brandt vadskede selv Porcellænet af, samlede Stykke for Stykke i brede Stabler. Men saa paa en Gang satte hun sig ned paa Stolen ved Buffeten. Fru Brandt græd.

Ida blev staaende foran hende: hun havde aldrig sét sin Moder saadan rigtig græde.

Saa rørte hun sagte ved hendes Knæ. Og Fru Brandt tog Barnet op til sig, mens hun blev ved at græde.

Men om Eftermiddagen kom hun ned forbi Apoteket, i Sørgeslør, med en Krans. Hun vilde paa Kirkegaarden . . . Der var Musik derinde, i Apoteket.

.

Det begyndte at mørknes, men Schrøder blev ved at gaa ude i Haven spejdende bøjet over den sidste Sne; der var altid Gækker, her paa det Sted — de første.

Men de var jo saa spæde og svære at hitte.

Hun havde fundet ti, tolv, fine og kolde — dem vilde hun da gi'e Fru Brandt, før hun skulde rejse.

Hun kom ind i Stuerne, der var nøgne og bare. Ida gik og tullede, indhyllet i et Sjal og havde ikke det Sted at være. Mørkt var der og Halm laa der over Gulvene.

— Er det dig, Tut, sagde Schrøder, forsøgende at anslaa en glad Tone.

— Ja, sagde Ida.

— Herregud, hvor de er kolde, sagde Schrøder og «krøllede» hendes Hænder.

— Mo'er er inde, sagde Ida.

«Inde» var Sovekamret. Nu var der pakket og ryddet otte Dage, Stue for Stue, som mistede de et Stykke af Huset for hver Dag. I Sovekamret stod der i den bare Vindueskarm et Lys i en Flaske. Ellers var der kun Sengen og Folkenes gamle Klædeskab. Paa Sengekanten sad Christen Niensens Kone, og Fru Brandt gik rundt i et sort Sjal.

Christen Nielsen kom, talte lavmælt og langsomt med Hænderne paa sin Mave: Men saa blev 'et ved det, med baade Smørret og Skinkerne — det vild' 'et blive.

Fru Brandt gik og pakkede det sidste sammen, mens hun talte: nu havde hun vel sanset alting, faaet gjort alle Aftaler . . . For fra Godset fik hun det dog billigst, naar hun skulde købe. Det skyldte de hende vel, idetmindste.

— Ja, ja, sagde Christen Niensens Kone:

— Saa skal 'et vel vær'; og hun rejste sig fra Sengen.

— Ja, det maa det vel, sagde Schrøder og lagde Vintergækkerne paa Sengekanten. Dem tog Ida, hvem Moderen gav Vanter paa, og holdt

dem krampagtigt, mens de tre andre blev staaende stille og saá hen paa Lyset i Flasken.

De hørte Vognen rulle op for Døren og Sofie kom ind, bunden til, saa man bare saá hendes Næse. Hun tog Lyset, og de gik alle ind gennem Stuerne. Fru Brandt havde slaaet sit store Slør ned for Ansigtet. Men Ida gik med de tolv Vintergækker i Vanten.

Ude i Gaarden stod Lars ved Hestene. Bæsterne var de gamle. Men Vognen, det var Godsherrens Jagtvogn, for Brandts Kaleche var «gaaet underhaands».

Fru Brandt kommanderede, bag sit sorte Slør.

— Jeg kommer straks, sagde Schrøder og løb over mod Hovedbygningen.

Der var mange Sække og Krukker, der skulde staa lige, og Fru Brandt blev ved at kommandere, bag sit Slør. Forvalteren kom til, og de hjalp alle, mens ingen talte uden Fru Brandt, og Ida kom op i Vognen, og saa Fruen.

Schrøder kom løbende tilbage. Hun havde en Pakke, sagde hun: den var til Tut — Schrøders Stemme slog lidt over — det var Huset, som Frøken Rosenfeld havde tegnet i Sommer . . .

— Og Tut skulde ha'e det . . .
til et Minde, sagde hun og stak det op i Vognen, mens hun græd.

Saa var Sofie oppe og Lars sagde langsomt:

— Har Fruen mon mere?

Der var ikke mer. Ida sad saa sært lille bitte, ved Siden af sin brede Moder, og Schrøder blev ved at græde.

Saa kørte de.

De tre andre blev staaende paa Trappetrinet og saá efter dem; nu var Vognen væk.

Uden at sige noget gik de ind, og Schrøder tog Lyset, der stod og flakkede i Gangvinduet, og holdt det op i Døren, ind mod de nøgne og øde Stuer. Saa tændte Forvalteren en Lygte, og Schrøder slukkede Lyset mellem sine to Fingre.

— Det er ligegodt smerteligen, sagde Forvalteren.

De traadte ud og laasede Gangdøren. De gik bort.

— Det er ikke saa lig' til, sagde Christen Nielsens Kone: naar Forsørgeren falder fra.

Og saa skiltes de . . .

— — —

Men Barndomsaarene i Byen kom, og Konfirmationen og det første Ungdomsaar, det lyse Aar og saa Sygdommen og de lange Tider . . .

— — —

Ida hørte halv vaagen Sofie rumstere ved Skorstenen og Moderens hivende Aandedrag ved Siden af sig — det var som det Aandedræt skulde fylde hele Huset — og næsten i Søvn og helt mekanisk satte hun de bare Fødder ud paa det strikkede Tæppe.

Nu maatte hun op. Hans Christensen var der med Mælken.

Hun tændte ikke Lys, men listede sagte rundt i Mørket og fik Klæderne paa sig. Hun saá blot Moderen, der sad oprejst i sin Seng, som en bred Skygge, der dækkede Daglysningen bag Gardinerne.

Ude i Køkkenet var Hans Christensen allerede kommen — han var saa indbunden i Tørklæder, saa man saá ikke andet end hans Øjne og hans Øreflip — og han fik Mælkepengene, der laa aftalte i Køkkenrækken:

— Ja, kold er hun nu til Morgen, sagde han (der stod en lang Em af hans Aande ud af Tørklæderne):

— Nu er Kæret da bundfrosset hjemme ved vores . . .

Han gik et Par Skridt paa Træskostøvlerne, saa det lød, som skulde han afsted, mens Ida fik rakt ham Kaffekoppen og Sofie flyttede Kar ved Skorstenen, for det traf sig, at Fruen kunde vaagne og høre, at de stak Kaffen til Hans Christensen.

— Fa'vel, sagde Hans Christensen, naar han havde drukket, og han løftede Klinken ligesaa stille.

Ida havde det frosne Smør henne ved Varmen for at lindre: nu var det svundet igen. Hun tænkte det nok, for hun havde hørt Hosesokker henover Loftet iaftes.

Hun gik ind i Stuen og hun begyndte at tage Stykkerne af Stolene og at tørre af, mens hun sagte flyttede den lille, lavbenede Lampe fra Møbel til Møbel. Det var egentlig hendes bedste Tid — det var næsten, som stjal hun den — saadan om Morgenens, mens Moderen sov og hun kunde sysle om, ganske stille, i sine egne Tanker:

— Aa, der var nok at tænke paa . . . der var jo altid det med Pengene og altid maatte det skjules . . . Nu var Hans Oles Enke ogsaa død. Saa fik de vel heller ikke den Slagtning til givende længer, der var snart ingen af de Gamle paa «Bakken» mere — — og hvor kunde man forlange, at de Unge skulde huske dem . . .

— Nu var ogsaa Christian fra Møllen ledig igen — saa gik der altid næsten det dobbelte med . . . men det var jo saa rimeligt, at Sofie stak til ham, naar hun holdt af ham, den Stakkel.

Ida stansede foran Spejlet og strakte sig for at pudse det; hun havde en udpræget ungpigeagtig Bøjning af sit Hoved:

— Saa kom ogsaa BARNEDAABEN hos Olivia, saa snart det blev mildt i Vejret . . . Hun maatte da gi'e Ske og Gaffel, naar hun skulde være Gudmoder . . .

Hun blev staaende foran Spejlet og smilte:

— Aa, saa tæt Haar, han havde, det Puds, og saa lignede han Jørgensen grangivelig i Øjnene.

Ida blev ved at smile, hun tænkte altid saa

mange glade Ting, naar hun tænkte paa Teglværket og Olivia.

Hun begyndte at vande Blomsterne og flyttede dem fra Gulvet op i Karmen. Moderens Myrthe var saa tung, den havde snart en Stamme som et Træ. Hvor frisk den stod. Ida afpillede ogsaa hvert eneste vissent Blad. Hun vidste ikke hvorfor, men hun syntes den Myrte var ligesom Mindet om hendes Fader.

— Ida, Ida.

Det var Fru Brandt, der var vaagnet, og Ida slap Planten:

— Ja, Mo'er.

— Jeg ligger vaagen, sagde Fru Brandt.

Ude i Køkkenet slog Sofie lunkent Vand i to Vandfade.

— Du har vel tænkt, jeg skulde op, sagde Fru Brandt.

— Ja, Mo'er.

Ida begyndte at sysle om Moderen, sysle og fortælle, binde og løse og fortælle, mens hun klædte hende paa: de kunde vente Lunds idag — for de kom jo fra Bryllup'et . . . og Kæret var bundfroesent nu, sagde Hans Christensen . . .

Ida blev ved at fortælle; Fru Brandt saa bare ned paa hendes forskræmte Hænder:

— Du har din Fa'ers Fingre, sagde hun: de løber rundt.

Da Haaret var sat — Fru Brandt havde sit svære Haar endnu — kom al Husets Mad ind og

skulde synes, paa Dynen. Sofie gik, træg og mut, og bragte den ind, Fad efter Fad, mens Fru Brandt sad op i Sengen, med de store Valke i Haaret, og tog et langt Øjemaal af Levningerne.

Hun sagde ikke noget men tog kun sit tavse Maal — Ida saá ud som en Toldbetjent ved Kasse-syn — mens Sofie stod ved Sengen, ret op og ned som en Stok — og fulgte hvert Fad, Sofie bar ud igen, som vilde hun følge det gennem Døren, naar den lukkedes.

— Og saa skulde vel den Steg, Mo'er, steges til Lunds . . .

— Hvis de kommer, sagde Fru Brandt.

Ida var igen begyndt at sysle om hende: Men de kommer da altid, Mo'er, sagde hun, naar de er i Byen.

— Ja, sagde Fru Brandt: det er jo altid billigere end paa Gæstgivergaarden.

Hun var kommen ud af Sengen og skulde ind i Stuen. Ida og Sofie maatte støtte hende, én under hver Arm, (Fru Brandt var aldrig saa tung som naar hun skulde flyttes), og hun kom hen i Stolen ved Vinduet. Der laa Guldtøjet og ventede paa Bordet. Urkæden hængte Ida om hende.

— Uret, sagde Fru Brandt.

— Her, Mo'er.

Hun skulde have Idas Ur foran sig paa et Stativ, ved Siden af sin Pengepung. Endelig var

hun bragt helt til Sæde. Døren til Køkkenet blev lukket op paa Klem, saa hun kunde «høre».

Ida sad i Modest, for Moderen taalte ikke Varme, bøjet over de tre Par nye Lagener, ti Linnedet blev holdt vedlige som i «Længen:

— Du ta'er altid Traaden for lang, sagde Fru Brandt.

Ida drog i Traaden.

— Fru Muus hilser, sagde Moderen.

Ida saá ud og blev rød, idet hun nikkede. Fru Muus slog altid en rap og decideret lille Bue forbi Fru Brandts Vindu og hilste kun paa Ida.

Fru Brandt blev ved, i Spejlet, at følge Fru Herredsfoged Muus, hvis Skindkaabe slog paa den lille vævre Bagdel.

Ida saá ogsaa ud, mens hun smilte: Fru Muus naaede aldrig til Hjørnet. Hun standsede, i Farten, foran hvert andet Hus og vrikkede og stampede og viste op til Veninde-Vinduerne, at hun var i Skindstøvler:

— Har de Jomfru hos Muus' ? sagde Fru Brandt, der blev ved at følge hende med Øjnene.

— Jeg véd ikke, Mo'er.

— Jeg tænkte, hun kom hos Jørgensens, sagde Fru Brandt: hun er jo Københavner.

Og Ida sagde ligesom et Forsvar for Fru Herredsfogeden:

— Der er jo heller ingen Børn, Mo'er.

Fru Brandt lukkede kun Læberne stumt sammen og hilste med Valkene: Kæmner Søren-

sen var naaet op paa sin Genboforhøjning og hilste . . . : Han faldt af, han faldt meget af iaar, Kæmner Sørensen: han kunde knap faa Aviserne slaaet op, naar han vilde læse.

Fru Brandt blev ved at se over paa Kæmner Sørensen. Hun havde det Blik, naar hun saá paa Idas Hænder . . .

Saa vendte hun Hovedet:

— Bruger de Cokes paa Teglværket? sagde hun.

— Cokes og Kul.

— Hm, sagde Fru Brandt. Ja, Brænde forslaar vel ikke i de Kakkelovne.

Ida svarede ikke og Fru Brandt sagde:

— Men det er godt, naar det kan vare.

Inde i Sovekamret redte Sofie Senge. Hun slog i alle Dynerne, som vilde hun banke dem. Hun tog altid saa haardt i Alting, naar Christian fra Møllen var ledig.

— Klokken er elve, sagde Fru Brandt.

Ida vidste det, Kaffen skulde tragtes.

Der lød en høj Stemme i Køkkenet. Det var Jomfru Thøgersen, «Husholdersken» fra Kobbersmeden, Naboen, Medlem af et tysk, svoret «Pebersvendelag». Hun kom med Aviserne.

— Jøsses, Jøsses, och, sagde hun, idag bider den . . .

Hun var blaa og rød i Ansigtet af Kulde, og Ærmerne var smøgede op til Albuerne:

— Ja, ja, sagde hun: jeg staar midt i den Wäsche, og ingen Hjælp har man . . .

Hun kom frem i Døren, hun fyldte den helt; de skotske Kappebaand var hæftede op med Knappenaale og slog om Ørene som et Par Skyklapper:

— Ja, ja, sagde hun, og der kom en Strøm Ord om Vadsken:

— Och De véd, hvad Thønnichsen bruger for Uldtøj.

Jomfru Thøgersen satte sig paa Stolen ved Døren, Maven hvilede mellem de udspilede Underdele:

— Och, nu er det jo galt hos den Julie, sagde hun.

Ida var i Køkkenet og Fru Brandt sagde:

— At det kunde vel ikke være saa langt henne med Fru Thomsen.

— Ach nein, ach nein — Jomfru Thøgersen flyttede sig til Kurvestolen, hun flyttede sig og faldt hen i ti Stole i Løbet af ti Minutter —: men det er den Maren. Hun kan ikke holde sig, og nu maatte der gaa Bud igaar . . .

Maren var Enepigen hos «Broderdatteren» Julie, (de tre Frugter af Kobbersmede-Samlivet med Jomfru Thøgersen benævnedes alle som tilhørende en Sidelinje) og hun regerede trolig Aaret rundt med det hele Hus undtagen de ti Dage, der var Bud til Madammen. Det indtraf, næsten paa Dagen omkring ved den første April.

— Ach, ja, ach, ja, . . . Jomfru Thøgersen blev ved; hun berettede de nærmere Omstændigheder

med Maren og Budsendelsen. Naar hun var kommen til Sæde i Kurvestolen, talte hun altid rapt og halvhviskende, mens Fru Brandt blev siddende, over hende, paa sin Forhøjning, ubevægelig men med et eget Udtryk i sit Ansigt, som indsugede hun Jomfruens Ord med et Hørerør.

— Ach ja, ach ja, Jomfru Thøgersen sluttede og lagde Hænderne ned paa sine Ben:

— Och ellers er hun jo saa anstændig.

Jomfruen lagde paa sin slesvigsk Betoning paa første Stavelse og blev siddende stum.

Fru Brandt lod en Tid gaa hen. Saa sagde hun oppefra:

— Hvem er det — denne Gang?

— Gott, Gott — — ja, hvis hun vidste det . . .

Jomfru Thøgersen rystede paa Hovedet:

— Men hun er jo saa godmodig, sagde hun forklarende.

Ida kom med Kaffen, som de begge tog — Jomfru Thøgersen holdt om Koppen som om en Spølkum.

Oppe fra Forhøjningen formanede Moderen:

— Ida, Munden . . .

Ida holdt tit Munden lidt aaben, naar hun bar noget. Hun bød Sukker og gik tilbage: hun søgte gerne ligesom Udkanten af Stuerne, naar Jomfru Thøgersen var der.

Men Jomfru Thøgersen blev ved. Hun havde saa mange Bekymringer:

— Der var ogsaa den Gustav, som skrev fra Amerika — og han vilde hjem . . . Men det var ikke saadan, nej, det var ikke saadan med den Thønnichsen . . .

Jomfru Thøgersen stønnede (Gustav var én af de tre).

— Ach nein, sagde hun og satte Koppen: Ach nein, man har det ikke, som da man har været for den Altar.

Jomfru Thøgersen havde mange Sorger af sin Familie.

Kirkeklokkerne begyndte at ringe, og Jomfruen kom op af Stolen:

— Jøsses, Jøsses . . . och jeg skal strø Sand.

— Det er Maler Christoffersen, sagde Fru Brandt.

— Ach, ja, saa traurig, sagde Jomfru Thøgersen, der fik en hel anden Stemme: och med fir' Børn.

— Bli'er Enken ved Huset, spurgte Fru Brandt.

Jomfru Thøgersen vidste det ikke: Men der er jo gode Mennesker, sagde hun, mod en Enke . . .

Der var noget ved Ordet Enke, som altid rørte Jomfru Thøgersen.

— Ja, sagde Fru Brandt, han var jo Fri-murer.

Jomfru Thøgersen var naaet op paa Idas Plads ved Vinduet, da hun pludselig raabte helt forskrækket:

— Gott, Gott, der kommer den Pastor . . .

Jomfru Thøgersen levede i en evig Skræk for Præster paa Grund af sin illegitime Samfundsstilling.

Præsten gik forbi til Sørgehuset og Jomfru Thøgersen var afsted, ud gennem alle Døre. Kobbersmed Thønnichsen strøede Buksbomkviste og Sand for alle større Kunder.

— Glemmer du Kopperne? sagde Fru Brandt, og Ida tog dem.

Fru Brandt fulgte i Spejlet, hvem der gik til Sørgehuset.

Ovre i Kæmner Sørensens Vindue blev der rullet ned for Solen. Den plagede ham altid i Middagsstunden, naar der kom Ligtog i Gaden.

Drengene, der kom fra Skole, løb forbi paa Fortovet og hvinede. Olivias ældste Dreng var forrest med Resterne af en Sneboldt over det venstre Øre.

— La'er de ham gaa med bare Ben nu? sagde Fru Brandt: Men det er vel fint.

— Olivia si'er, hun tror, det hælder dem, Mo'er.

— Ach, der er de, raabte Jomfru Thøgersen, ude fra Fortovet — hun slog den sidste Haandfuld Sand over Rendestensbrædtet og hjalp efter med Buksbom.

Fru Brandt havde allerede set Ligvognen i Spejlet: Det var den dyre med Gardinerne.

Drengene blev ved at ryge forbi paa Fortovet og Toget kom.

— Aa, se Børnene, sagde Ida:

Christoffersens to Ældste gik, stive og forbavsede, i deres nye Klæder, bag Ligvognen foran Præsten, der holdt sit hvide Lommetørklæde op for Næsen. Pastor Robert taalte ikke Lugten af Jod.

Der blev et Hvin paa Fortovet, da Jomfru Thøgersen slog ud efter et Par Dreng:

— Pfui, sagde hun og gik igen op ad sin Stentrappe: I skulde vel springe i Benene paa den Trauerschaar . . .

Ligtoget blev ved at gaa forbi, mens Klokkerne ringede. Nu kom de sidste. Det var to skrutyggede gamle Mænd i graa Vanter.

Fru Brandt tog sine Øjne fra Spejlet:

— Det er vel Frimurerne, som betaler, sagde hun.

Jomfru Thøgersen stod endnu ude paa Stentrappen hos Kobbersmeden. Jomfru Thøgersen græd sine salte Taarer hver Gang, hun saá en Ligkiste.

— Klokken er et, sagde Fru Brandt. Ida var allerede begyndt at dække til Middag, paa Mahognibordet, under Taffeluret.

— — —

Det dundrede i Huset, saa Fru Brandt vaagnede af sit Blund. Det var Skovrideren, der i Gangen slog Sne af sine Støvler.

— Hej, Folkens, raabte han og slog Mellem-døren til Køkkenet op; der var slet ikke Rum for hans Stemme i Huset: her er berejste Personer . . .

— Goddag, Ida-Tut . . . Goddag, Sofie.

— Goddag, Goddag . . . Ida kom ud, hendes Stemme fik en hel anden Klang. Saa aabnede hun Døren til Stuen.

Goddag, Fru Brandt, sagde Skovrideren, mere mut, mens Fru Brandt rejste sig lidt op i Stolen.

— Aa ja, aa ja, sagde Fru Lund, der blev viklet ud af en Masse Tøj, inderst havde hun to rødstribede Modest'er: det har været en dejlig Tid . . . Men man bli'er jo ør, sagde hun: og saa er jeg dog altid saa underlig ved at køre paa Jernbane . . .

Fru Lund fik sig sat og Fru Brandt sagde:

— De skulde da ha'e Hatten af?

— Aa Tak, en lille Stund . . . Fru Lund fik Hatten af, det graa Haar strittede, saa hun lignede en ukæmmet Puddel. Alt imens begyndte hun at fortælle om Sønnens Bryllup:

— Ja, Brylluppet stod jo paa Hotellet. Det er rigtig et nydeligt Hotel i Kolding — — og saa propert. Og treds var vi, ka' De tænke Dem . . . alle de glade Mennesker . . . ja, dejligt var'et, at se saa megen Glæde.

— Var hun i Silke? spurgte Fru Brandt.

— Ja, ja, det bruger de jo nu . . . og Herre-

gud, man kan jo si'e som saa, at den kan farves . . .

Fru Lund blev ved at fortælle, lidt hurtigt i Sætningerne, for hun blev altid ligesom en Kende stakaandet i Kurvestolen foran Fru Brandt: om Middagen og Gæsterne og Talen . . .

— Den var ja'gu køn, sagde Lund, der trampede op og ned rundt om Kakkelovnen.

— Og Gaverne? spurgte Fru Brandt.

— Ja, Folk de har saamæn husket os — om det saa er Husmændene, saa har de telegraferet . . .

Aa, saa sæt dig, Lund . . .

— Jeg maa s'gu røre mig, sagde Lund, men satte sig alligevel ved Døren:

— Ja, sagde han, Folk har været rigtig stadselige, det ved Gud, de har.

— Ja, indskød Fru Brandt: Folk husker nok dem, der har noget at raade med.

Ida, der gik og dækkede igen, sagde:

— Og saa var der jo Brudepiger.

— Syv, sagde Skovrideren og slog begge Hænder mod Laarene.

— Og saa saá man jo alle Drengene, sagde Fru Lund og smilte: Det er saa dejligt at se, naar Børnene bli'er store.

Skovrideren sad lidt og nikkede. Saa begyndte han at le og sagde:

— Og Svigerdatter gik s'gu rundt og sloges med alle Svogrene efter Bordet, mellem Dørene — ligesom var'et hjemme, skønt hun var i Sløret.

— Ja, ja, Lund, det er jo nu deres Maner, sagde Fru Lund: de er jo saa kendte; hun vendte sig ligesom forklarende til Fru Brandt.

— Ja, sagde Lund: og det var s'gu det eneste, jeg ku' ha' vandet en Høne over . . . For det var nydeligt, tilføjede han, ganske sagte.

Ida lo stille, ligesom ømt:

— Hvor det ligner Henriette.

Hun blev ved at staa bag Bordet og smile, som saá hun Henriette for sine Øjne gaa der i Sløret og slaaes med alle Svogrene af bare Glæde.

— Ja, det var nydeligt, sagde Skovrideren igen.

— Tænker Du paa Bordet? spurgte Moderen.

— Jo, Mo'er.

Bordet var færdigt og Fru Brandt sagde — hun holdt sig ved Stolene for at komme over Gulvet, men brugte ikke Stok —:

— Ja, jeg vidste jo ikke, om vi turde vente Dem.

Skovrideren satte sig haardt i sin Stol og saá glad ud over den megen Mad:

— Gud ske Lov, sagde han: her er da Fo'er i Krybberne.

Fru Brandt sad i den store Stol, midt for Fadene:

— Man har jo da endnu Brødet, sagde hun.

— Det minder om «Længen», sagde lille Fru Lund, der altid, naar hun var hos Fru Brandt,

tog en Masse paa sin Tallerken og aldrig fik det spist.

— Ja, sagde Skovrideren: der var hyggeligt hos gamle Brandt.

— Byder du? Fru Brandts Læber dirrede lidt over Tænderne:

— Vi havde det kun efter Forholdene, sagde hun.

Fru Lund tog endnu mer paa sin mægtig fyldte Tallerken:

— Aa, sagde hun: saa tit jeg har skammet mig over mit Hus, Fru Brandt, naar jeg var hos Dem.

Fru Brandt svarede ikke, men Skovrideren begyndte at tale om Christoffersens Begravelse.

Fru Lund blev ved at fortælle Ida om Brylluppet, mens Ida sad og smilte: det var jo alle dem derhjemmefra, Skovriderens Dreng.

— Der var nok et vældigt Følge, si'er de, sagde Lund: ja, Christoffersen var jo godt lidt.

— Christoffersens har jo altid været et Sted, sagde Fru Brandt, hvor det ikke gik saa nøje.

Lund tog noget fast om Kniven i Skinken, og man hørte kun Urene dikke.

— Naa ja, sagde Skovrideren: Skaal Ida-Tut. For din Tur, min Pige . . . Han løftede Glasset: En ung Pige maa s'gu til Altret og befolke Jorden.

— Ja, for din Tur, Ida, sagde Fru Lund. Hun havde løsnet den sidste Modest.

— Det haster vel ikke, sagde Fru Brandt:

Ida hører da, Gud ske Lov, ikke til dem, der behøver at forøges.

— Aa nej, aa nej, sagde Fru Lund, det var ikke saadan mént. Men vi tænker jo dog altid fremad, Fru Brandt, for Børnene.

Hun gav sig til at klappe Idas ene Haand, der var ganske kold.

— Ja, sagde Skovrideren, det er s'gu det, vi er sat her for.

— Ja, ja, Lund, vi har jo nu tit maattet la'e vores gaa baade for Lud og koldt Vand.

— Det har du da aldrig gjort, Mo'er.

— Jo, Lund, det véd jeg godt, for der var jo saa mange, og de smaa maa passes og saa løber de større . . . Men det er alligevel saa underligt, naar de blot sér, at man gør, hvad man kan, og man saa li'esom altid har lidt Glæde at dele med dem i det daglige.

— Ja, sagde Lund.

Fru Lund blev ved at se hen for sig:

— Og Glæden, den kan man vel altid ta'e fra sit Hjerte, som man sier, hvad der saa osse trykker . . .

Ida bøjede sit Hoved lidt ned mod Fru Lund og Fru Brandt sagde fra sin Sofa:

— Ja, nuomstunder skal der jo tales saa meget om Børnene.

— Naa, Fru Brandt, sagde Lund, lidt højt, jeg gad, min Salighed osse vidst, hvad der ellers

var at tale om, naar man da en Gang har sat dem i Verden — —

Det bankede paa Døren; det var Niels Kusk hos Skovriderens, som var her med nogle Pakker, og Fru Lund gik med Ida ud i Køkkenet:

— Det er kun en Bagatel, min Pige, men jeg havde sagt, de kunde gerne sætte det i Vognen — en Smule Skinke og Smør . . . Gud véd forresten, hvordan Smørret har artet sig . . .

— Aa, Fru Lund, det er altfor meget.

— Saa si'er vi ingenting til din Mo'er, og saa kan du indrette dig . . . Din Mo'er kan jo ikke vænne sig til saadan at købe alting. Og det er jo saa rimeligt, hun som kommer fra saadant et Hus som «Længen» . . .

— Ja, sagde Ida: det er jo det, der er saa svært for Mo'er . . . Og saa vilde det gøre hende saa ondt, naar hun vidste at alle de derhjemme glemmer hende . . . Tak.

— Aa Gud, min Pige, sagde Fru Lund: hvem skulde vel være nærmere end de, der har holdt saa meget af din Fa'er. Men har Smørret ikke artet sig, Ida — de gik ind i Sovekamret og lukkede Døren — saa maa du bruge det paa Panden.

Fru Lund satte sig paa Sengekanten og Ida ved Siden af hende:

— Man er lidt fortunlet, sagde hun: men det har været en dejlig Tid . . .

Hun sad stadig med Idas Hænder i sine og det begyndte at mørkne i Stuerne:

— For véd du, det var ligesom saadan et trygt Bryllup, de to, som har kendt hinanden fra Børn.

— Ja, sagde Ida — de talte begge to langsomt og halvsagte —: det er saa dejligt at se, naar Folk er lykkelige.

Fru Lund nikkede:

— Ja, saa dejligt min Pige.

Det bankede paa Stuedøren igen, men de blev begge siddende. Det var Kæmner Sørensen og Frøkenen, der kom fra deres Eftermiddagstur til «Lunden».

— Skal der ikke tændes? sagde Fru Brandt fra Stuen.

Ida tændte og vendte tilbage til Sengekanten hos Fru Lund.

Kæmneren sad i Kurvestolen og trak Vanterne af, mens Fru Brandt fulgte ham med Øjnene. Der var ikke andet end Knogler og Aarer tilbage af Kæmnerens Hænder.

— Naa, De har været til Bryllup, sagde Kæmneren.

— Ja, vi har saa, sagde Skovrideren.

— Hm ja, det er svært saa Folk de gifter sig nuomstunder . . .

— Det er jo Verdens Gang, Kæmner Sørensen.

— Ja, og Kæmneren slog lidt med Stokken: lad dem om det.

Han saá op paa Lund:

— Jeg er bleven for gammel, Hr. Skovrider, jeg blander mig ikke i noget.

Skovrideren sagde noget om, at det var vel ogsaa det klogeste.

— Det klogeste? Ja, men (han slog med Stokken igen) hvorhen fører det? hvor fører det hen? . . .

— Her sidder man . . .

Kæmneren taug lidt og sagde sagtere:

— Det er det Hele.

Frøken Sørensen havde inde i Sovekamret slaaet sig ned paa en Stol foran Sengen. Kaaben havde hun knappet op, saa man saá det atlaskklædte Bryst, der løftede sig som et goldt Bjerg:

— Gud, ja, sagde hun, De har været til Bryllup. Ja, vi gaar jo alle i saa mange Tanker — nu har der jo været Bud paa Huset igen . . . Det er Mathiesen, han vil absolut ha'e det til Butik.

Frøken Sørensen talte hviskende og i en Strøm:

— Og det var jo det bedste at sælge, for naar Fa'er en Gang gaar bort, flytter jeg dog til København — der sidder jo Søstrene — — Men saa længe vi har Fa'er i Live, Fru Lund, gør man jo ingen Forandring — — hverken Søstrene eller jeg.

— Det er jo rimeligt, sagde Fru Lund.

— Det er jo det — det mener ogsaa baade Søstrene og jeg — — en gammel Mand er han da og ingen véd, hvorlænge han kan ha'e igen.

Kæmneren, der hørte som en Ugle, sagde inde i Stuen:

— Saa nu gaar det løs paa Huset igen. Men, og han talte højere: jeg sitter her endnu . . .

Han slog med Stokken:

— Naar de først har faaet mig paa Kirkegaarden, kan de gøre, hvad de vil. Det er det Hele.

Inde i Sovekamret blev der bomstille.

— Der sér De, hvordan Fa'er er, hviskede Frøkenen

Hun sad lidt med Hænderne i sit renlige sorte Skød og sagde saa:

— Men vi Mennesker, Fru Lund, tænker jo dog ogsaa paa Fremtiden . . .

Kæmneren kom op af Stolen; han vilde gaa. Skovrideren fulgte dem ud paa Trappen, og Kæmneren sagde og skubbede lidt til hans Arm:

— Hm, hun bli'er tyk i Tungen, hun, Madammen derinde. Hun har vel osse Fedt om Hjertet.

— Ja, jeg synes, det gaar ned ad Bakke, sagde Skovrideren.

Kæmneren nikkede og saá op paa Lund:

— Tungen er tyk, sagde han. Naa, Godnat.

— Godnat.

Lund gik ind i Stuen igen.

— Det begynder s'gu at knibe lidt for Kæmneren, sagde han.

— Han er jo gammel, svarede Fru Brandt.

Fru Lund og Ida blev siddende inde paa Sengen. Det var som Ida vaagnede af Tanker, og Stemmen skælvede:

— Aa, tænk, hvis de skulde sælge alting her.

— Ja, sagde Fru Lund, der ikke rigtig vidste, med hvad for Tanker hun selv tumlede: Ja, det er saa underligt her i Verden.

Lunds skulde afsted, de skulde ogsaa i Butikker, før de kørte hjemad.

Om Ida maatte følge dem?

— For Mo'er hun la'er sig da snyde af hvert skilt Fjæs, sagde Skovrideren. Og Ida-Tut har osse godt af at se lidt Mennesker.

— Jeg kan godt sidde ene, sagde Fru Brandt. Men hjælp mig først.

Hun vilde skifte Plads og hen i Sofaen igen. Skovrideren vilde støtte hende.

— Nej Tak, sagde Fru Brandt, Ida kan nok hjælpe sin Mo'er endnu.

Hun kom til Sæde.

Da Lunds og Ida kom ud paa Gaden, sagde Skovrideren:

— Saa, min Pige, stik du nu ud til dine Jørgensens og luft dig lidt. Det andet faar vi nok besørget . . . Saa løb du nu — det var Mening.

— Og Tak for Tingene, hviskede Ida, da hun kyssede Fru Lund.

Da Lunds var komne henad Gaden, sagde Skovrideren, der havde Konen under Armen:

— Fik hun Smørret og Skinken?

— Ja, det lille Skind.

Skovrideren gik lidt; saa sagde han:

— Nej, hun sidder s'gu paa hende.

— Hun er jo syg, Lund . . .

— Men det ligner ingenting at lade Pige-barnet sidde der uparret sine bedste Aar. Selv vidste hun s'gu nok, hvorhen den «vejrede», da hun skrubbete som Mejerske.

— Naa, Lund.

— Jo, rigtig er'et. Hun kendte s'gu nok Vejen baade til Karlekamret og til Forvalterens, da hun var Jomfru . . .

Lund begyndte pludselig at le og løftede lidt paa Peltshuen:

— Men jeg levnede hende saagu' heller ikke ret meget af Skinken, sagde han.

— Gæstfri, det er hun nu, Lund.

Lund blev ved at le.

— Ja, ja, min Pige, hun sætter jo idetmindste Fødevarerne paa Bordet.

. . . Hjemme havde Fru Brandt raabt paa Sofie:

— Tag saa ud, hvad der er levnet, sagde hun.

— — —

Ida løb ind ad Gitterporten ved Teglværket og ringede paa i Villaen.

Inde i den lyse Gang slog Olivia Dagligstuedøren op (hun havde hørt Idas Stemme, da hun talte til Pigen):

— Nej, det er «Jomfruen», raabte hun. Hvordan er du sluppen ud af «Enkekassen»?

— Det var Mo'er, sagde Ida lidt lavmælt der syntes, jeg kunde gaa herud.

Olivia saá lidt paa hende:

— Naa saadan . . . Men kom nu ind.

— Thé, Marie, raabte hun ud gennem Spise-stuen. Hun fik Ida om Livet og begyndte at vandre op og ned, op og ned — det var en Arv efter hendes Moder — mens hun begyndte paa en lang Historie:

— Fritz var i Byraadet og Fru Kornerup havde meldt sig til Thé — hun vilde absolut danne en Diskussionsklub.

— Men jeg vil ikke ind i alle disse Taleforeninger. Det er, som Fritz si'er, det er væmmeligt at staa og snakke om alle mulige Ting med alle de fremmede Mennesker . . . Hvis de angaar En, kan man alligevel kun snakke om dem med et Par . . .

— Ja, sagde Ida.

— Naa, min Pige, sagde Olivia: du snakker nok med ingen . . .

To Tuller kom løbende og raabte «Goddag»

allerede inde i Spisestuen, for der blev altid en Børnejubel, naar Ida kom.

— Aa, jeg har jo noget til dem, sagde Ida og løb ud i Gangen. Hun kom tilbage med en Pose med Druer, som hun hældte ud paa Flygelet.

— Du stjæler som en Ravn, sagde Olivia.

— Naa, det er jo af dit eget, fortsatte hun koldsindigt og puttede et Par Druer i Munden.

Ida blev pludselig rød: Man maa da ha' Lov at gi'e Børnene, sagde hun; hun havde en af Tullerne paa hver Arm: Og saa op til Proppen, op til Proppen, halvsang hun og løb med begge Tullerne op ad Trappen ind i Barnekamret.

Der blev en Hurlumhej oppe paa første Sal, Tullerne lo og Proppen skreg.

— Se til Proppen, se til Proppen, raabte Ida, der kom ned igen med «Proppen» i de løftede Arme.

— Aa, her er saa lunt og dejligt hos Jer, sagde hun; hun var kommen ned i en Gyngestol og vuggede frem og tilbage med «Proppen» paa sit Skød.

— Naa, sagde Olivia, der skænkede The i Spisestuen: Hos Jer er der nu osse en Mellem-Temperatur. Værsgo . . .

Olivia satte Theen paa Hjørnebordet: Saa, sagde hun og placerede sig selv i Sofaen: Og nu vil vi ha' Ungerne ud. Jeg holder mest af at ha'e dem i et Sideværelse, med Døren aaben.

— Den velsignede Masse Bøger, fortsatte

hun og flyttede en Mængde Bind sammen for at faa Plads til Kageskaalen: jeg véd ikke, hvordan det er. Men hvad jeg ikke slæber ind i Huset, det kommer Fritz med.

— Ja, her er altid saa meget Nyt at læse, sagde Ida.

Olivia sad med Hovedet mod Sofaryggen og saá op i den høje Lampe.

— Det er nu som Fritz si'er, det er alligevel godt med de «nye Bøger». Det er dog ligesom de lærer En bedre at indrette sig.

— Hvordan?

— Med Livet . . . Olivia blev ved at sé ind i Lampen.

De taug lidt begge to. Saa sagde Ida, foroverbøjet i Stolen, og saá ind i Væggen:

— Men er Livet egenlig ikke saa ligefremt?

— Ja-a . . .

— For jeg mener, forklarede Ida, der altid ligesom tøvede, naar hun skulde sige et Slags Mening: vi gør vel, hvad vi maa . . .

Hun blev ved at stirre ind mod Væggen og Olivia sagde:

— Og saa er der jo osse Ungerne . . . om man kunde lære noget for dem. Naa — hun smilte pludselig over hele Ansigtet — jeg er nu forresten vist aldrig blevet opdraget . . . hun saá uvilkaarligt over mod Fru Francks Portræt over Flygelet:

— Vi var bare altid sammen, sagde hun og blev ved at smile.

Hun sad stille og begyndte at nynne ganske sagte, da Ida, der ved en eller anden Ting var kommen til at tænke paa det derhjemme, pludselig sagde:

— Aa, nu gaar Christian fra Møllen ledig igen.

— Naa, Gud velsigne dine Smørkrukker; og Olivia lo: saa logerer han vel osse «ovenpaa»?

— Ja, sagde Ida halvforknyt og saá paa hende: men hvad skal jeg gøre? Han har vel ikke noget andet Sted at gaa hen.

Olivia lo kun. Men Ida sagde langsomt:

— Men der bli'er alligevel saa meget, man maa skjule for Mo'er.

Olivia sukkede lidt:

— Der er da heller intet Hus i Verden, hvor man lærer at lyve saa stivt.

Saa sprang hun op:

— Skal vi spille firhændigt?

Da de sad foran Flygelet og de opslaaede Noder, sagde hun uden Overgang:

— Aa, du, nu maa Proppen døbes . . . Og det er som Fritz si'er, det gør heller ikke no'et med Vejret, naar de bare kommer lunkent Vand i Døbefonden.

De havde spillet lidt, da det ringede. Det var Fru Kornerup, der slog Entrédøren op:

— Kæreste De, sikken Kulde.

Fru Kornerup fik Kaaben af sig og kastede den over en Stol:

— At Mennesker lever i saadan en Temperatur.

Hun havde et hvidt Sjal som et Slags Skærf placeret besynderlig midt paa den sorte Nederdel.

— Der kom jo no'et paa i sidste Minut — Fru Kornerup tog Sæde i en Lænestol med høj Ryg, Fru Kornerup elskede Stole med gotiske Rygge, hvorimod hun plastisk kunde anbringe sit Hoved —: Lidt over fem faar Valdemar Brev fra Neruda, om han kan gi'e Koncert her i næste Uge.

— Nej, da.

— Jo, Kæreste, næste Uge. Saa maatte jeg jo ud til Muus'es . . . De Mennesker kommer her jo ikke, naar de ikke er garanterede.

— Nej, men —

— Og arrangeres maa det jo, blev Fru Kornerup ved: Der er ikke saadan «en Tone» i Verden . . . Bedste, det Spil kan man jo leve paa en Maaned. — Hun lukkede Øjnene i og op paa Ordene «leve paa en Maaned».

Fru Kornerup, der var en Amtsforvalter-Datter fra Skanderborg, hvor hun havde levet lige til hun blev gift, sad inde med en overstrømmende Handlekraft, for hvilken der aldrig og intetsteds havde været Brug, og som derfor eksplo-derede som en uafsladelig Begejstringstrang, hvis Genstand skiftede hver Maanedsdag og som for-

duftede uden at efterlade sig Spor, som Æter, der forflygtiges i en Flakon uden Prop.

— Valdemar gik saa op til Staals, sagde hun.

Valdemar var en sirlig trediveaarig Overretssagfører, af Middelhøjde og med meget hvide Tænder, der lydig fulgte sin Kone og som naar de skulde ud og han lukkede Entrédøren, spurgte:

— Eleonora, har du din Maltflaske?

— Gud nej, Valdemar, hent du den.

Fru Kornerups bestandige og formaalsløse Ophidselse bragte hende i en permanent Tilstand af Afmagrethed, saa hun levede med mangfoldige Medikamenter.

Naar der kom Kunstnere til Byen, mødte Kornerup paa Perronen og præsenterede sig høfligt for de Vedkommende: Hvis han ellers kunde være dem til en Smule Tjeneste . . . hvoraf sædvanlig resulterede en Aften i Huset Kornerup, der bestod af tre mindre Værelser, udstyrede med meget store Møbler, med den nyeste Literatur spredt over Bordene — Valdemar var Formand i «Læsekredsen» — og med meget og fint københavnsk Porcellæn, hvorpaa hovedsagelig serveredes afkogte Grøntsager med rørt Smør.

. . . Ida bragte Fru Kornerup en Kop Thé mod Kulden:

— Men, kære Frøken Brandt, sagde hun som om hun først opdagede Ida i dette Minut: Og hvordan har De det. Har jeg fortalt Dem,

jeg var to Gange sammen med Karl von Eichbaum hos min Tante?

— Ja, fortsatte hun afværgende hen mod Olivia: men nydelig er han . . . Kære, paa Ære, jeg maa be'e ham om hans Fotografi.

At bede om Fotografi var en Specialitet hos Fru Kornerup. Hendes to Album'er var fulde af en hel Serie unge Mænd, af én bestemt Type med meget regelmæssige Ansigter, lige Nakker og lille Overskæg.

— Han er en Døgenigt, sagde Olivia.

— Nej, sagde Fru Kornerup: jeg kan godt tænke mig, der maa være noget for Kvinder . . .

— Men for hvilke Kvinder? Olivia flettede sine Fingre sammen med et Knæk.

— Jeg har jo nu kendt ham fra Barn, sagde Ida kun, stille.

Ida gik ind til Børnene, hun maatte altid være Vov, mens de lo og skreg, og hun krøb, paa Gulvet mellem Stolene, paa alle Fire — til hun aabnede Verandaens Dobbeldtør og gik ud.

Hun holdt saa meget af Teglværkets Have, naar den laa saadan ganske hvid af Sne:

Her var saa tyst, og alle Træers Skygger faldt saa stille.

Hun gik frem ad Gangen langs med Huset, Sneen knirkede svagt under hendes Trin.

Nu vilde «Gækkene» komme snart, naar Vejret lindede, og «Proppen» skulde døbes.

— Ida, Ida, raabte Olivia fra Verandaen.

Ida svarede ikke. Hun laa ned, paa Knæ, bag Gavlen, med Lyset fra det store Vindu paa sig og grov Sneen bort med de bare Hænder. Tre, fire spinkle, hvide Klokker var piblede frem ved Muren . . .

— Ida, Ida!

Men Ida rørte sig ikke.

— Det var Aarets første Blomster. Aa, hvor det var dejligt, naar de fandt dem, hjemme paa Ludvigsbakke, de første Blomster . . .

Ida blev liggende i Sneen, fordybet i sine Tanker:

— Altid skulde de ogsaa tale saadan om Karl . . .

— Ida, Ida!

Men Ida svarede ikke.

— Gud véd, hvor hun er fløjet, sagde Olivia og slog Verandadøren i.

— Men hun er virkelig køn, sagde Fru Kornerup.

— Det har hun altid været. Olivia satte sig.

— Ja — sagde Fru Kornerup . . . Men man sér hende jo altid blot sidde glatkæmmet der bag Vinduet.

Og med et Spring i Tankegangen lagde hun til:

— Naar Moderen dør, bli'er hun vel velhavende . . .

.

Da Ida løb op ad Stentrappen hjemme,

smuttede Christian fra Møllen ind gennem Mellem-døren.

Fru Brandt sad i Sofaen, ørkesløs og bred:

— Det tog Tid, sagde hun: hvor var I?

Ida nævnte, med lidt slæbende Stemme, Butikker og Boder, og Fru Brandt spurgte:

— Fulgte Lund dig?

— Ja, Mo'er.

— Hvem var det da, du talte med her paa Fortovet?

— Frøknerne Staal.

— Hm, gaar de to unge Piger alene.

— Skal jeg saa læse, Mo'er? spurgte Ida.

Hun tog Dagens Avis og begyndte at læse med en tydelig Stemme, fjerde Side: «Tjenester» og «Køb og Salg». Det hørte Fru Brandt først, med Hænderne i sit Skød og et Par Øjne, som saá hun, skrap, gennem Væggene ind i alle de Huse, hvor der søgtes og skiftedes.

Ida gik over til de lokale Nyheder og blev ved at læse med samme Stemme og uden Op-hold:

«Ejendomssalg i Brædstrup.»

«Voldtægt i Hatting» . . .

— Hvem er død? spurgte Fru Brandt og afbrød.

Ida læste de tre Dødsfald, og Fru Brandt sagde:

— Tag saa Historien.

Hendes Træk blev mere slappe, og hendes Øjne begyndte at svømme ud.

Da Ida var færdig med at læse, gav hun Moderen Kortene til Kabalen og gik ud for at lave The. Men lidt efter kaldte Fru Brandt:

— Sofie. Tag mig Avisen.

Fru Brandt fik Avisen bredt ud over Kortene; hun læste om Voldtægten i Hatting.

. . . . Fru Brandt var i Seng, og Ida sad, for aaben Dør, i Stuen, hvor hun hørte Moderens Aandedrag. Hun tænkte paa «Proppen»s Daab. . . Jo, hun maatte liste Pengene ud af den store Sparekassebog.

— Ida, kom det fra Sengen: hvad var der i Pakkerne?

— Hvilke Pakker?

— Niels kom med Pakker.

Ida sagde:

— De var til Fru Lund.

Moderens Aandedrag blev dybere, i Huset var der ganske stille; kun oppe paa Loftet knirkede og puslede det.

Ida havde taget en Bog frem af sin Skuffe i Chatollet. Aftenen var den eneste Tid, hvor hun turde læse lidt i Olivias Bøger.

Sofie kom ind og satte sig henne paa Stolen ved Kakkelovnen. Længe hørte Ida hende sukke og snøfte. Saa saá hun op fra Bogen og lagde Strikkepinden ned paa Bladet som Mærke:

-- Men kan han da heller ingen Plads faa, Sofie? sagde hun.

Sofie begyndte at snøfte stærkere, da der blev talt til hende.

— Aa ja, aa ja, han har jo ingen Rinomé, sagde hun.

Sofie blev ved at græde — hun græd som en Karl — :

— Men jeg vild' saa gern' be' Frøkenen, om jeg ku' faa Lov at gaa til Alters . . . nu paa Synda'.

Hun snøftede højt.

— Ja, ja, sagde Ida, ja, ja, Sofie.

Det bad Sofie altid om, naar det var paa det Værste og Christian gik ledig.

Sofie blev ved at græde, hun tænkte paa sit:

— Ja, det er 'et, sagde hun, det er 'et; men En har heller ikke saa langt til Sengen som en anden.

Ida sad og saá ind i Lampen, hun var saa vant til Sofies Fortrolighed. Saa sagde Sofie pludselig, i en helt anden Tone:

— Frøkenen maa ta'e Penge iaften — vi har ikke en Skilling i Huset.

— Igen, sagde Ida.

— Naar En aldrig tør si', hva' En køber . . . Og En ska' indbild' Fruen, at man faar alt til givendes . . .

Ida sad tavs en Stund. Saa lukkede hun Bogen:

— Ja, sagde hun; saa er det bedst, vi lukker.

Ida laaste Døren og satte Blomsterne ned paa Gulvet og bredte de hvide Stykker ud over alle Stole. Hvor de talte paa Gaden . . . det var dem, der kom fra Teatret.

— Hm, hvor han havde været smuk, han, der spillede Palle — den Aften, hun var der med Olivia — saa slank og mørk.

Hun saá altid saa længe Skuespillernes Ansigt — og deres Smil — og hvordan de gik.

Saa dejlige Tænder han havde, naar han smilte.

. . . Ida listede sig ind. Stille klædte hun sig af, mens hun lyttede efter Moderens Aanddrag: Nu sov hun fast.

Ida laa i sin Seng og, ganske sagte, listede hun, under Tæppet, sin Haand ind under Moderens Hovedpude, hvor Portemonnæen laa. I Mørket fik hun to Tokroner ud og lagde Pengepungen tilbage.

Moderen holdt aldrig Regnskab uden med de smaa Pengestykker.

Nu var der ganske stille; i det hele Hus kun Moderens Stønnen. Ida gemte de to Pengestykker i sin Strømpe.

— — —

Ida sad midt i Ærtebedet paa «Ludvigsbakke»; hun og Schrøder plukkede Ærter i et stort Trug.

— Saa, sagde Schröder, nu er Klokken slaaet ni.

Hun havde sét Fru v. Eichbaum, rank og stiv, bøje ind i Ærtegangen. Fru v. Eichbaum brugte efter Aix-les-Bains Efterkur paa Ludvigsbakke, og hun holdt den paa Minuttet.

Hun kom op ad Gangen med ligelige Skridt, som om hun talte dem, forbi Ærtebedet:

— Aa, er det den lille Brandt, sagde hun uden at standse. Hun ligesom opdagede paa det venligste bestandig Ida paany — hver Gang hun saá hende.

— Hm, sagde Schröder og saá efter hende: hun skulde se at faa Sønneken op fra Fjeremadratsen. Gud véd, hvad hun nu skal gøre af ham.

Det var fjorten Dage siden, Karl v. Eichbaum var dumpet for anden Gang ved Polyteknikum i Zürich, og nu hvilede han ud.

— Men køn er han i Figuren, sagde Schröder.

Der var ganske stille i Haven, og man hørte hver Ærtebælgs Fald i Truget, mens de hvide Sommerfugle fløj ud og ind mellem Rankerne.

— Hvor Luften er dejlig, sagde Ida.

— Py—h, det bli'er hedt — — og jeg skal røre Kødfars.

Schröder rørte stadig Kødfars; gamle Konferensraad, der var nær de halvfems, kunde snart ikke nyde andet: Der er jo snart ikke en hel Tand i Huset, sagde Schröder. Hun havde selv faaet

sig seks nye Fortænder nu i Foraaret, der gjorde hende lidt stram om Munden — ellers var hun uforandret; og de Dage, der var travlest, kom de seks forresten ikke længer end i deres Vandglas.

— Men jeg skal ikke ha'e ham gaende, hvor jeg har Smaapiger, sagde Schrøder, der blev ved Eichbaum: saadan som han flytter Øjnene rundt paa et Pigebarn . . . Schrøder saá nok, hvordan Pigerne svajede sig, naar Eichbaum satte sine Ben i Køkkenet.

— Jeg synes, han ser saa god ud af Øjnene, sagde Ida.

Der lød et Skrig og Skraal nede fra Dammen af Barnestemmer i Kor:

— Saa, sagde Schrøder, nu skal vi til at tørre Kadetbukser igen.

Det var alle Falkenbergs Børn, der vadede i Dammen, og Fru Falkenberg, født With, kom ned ad Gangen, hun maatte «se efter Børnene».

— Aa, sidder De her? sagde hun (hun talte med en lidt mat og overgemt Ungpigestemme): saa dejligt her er i Solen . . .

Hun satte sig paa Schrøders Køkkenskammel med Hænderne i sit Skød — det saá altid ud, som var hun træt i Haandlekene.

— Falkenberg kommer da ikke iaar, sagde hun.

— Ikke?

— Nej, han skriver, det er nogle Indberetninger — hun løftede de spidse Skuldre i Slo-brok'en; Fru Falkenberg havde ligefrem faaet en

Barnefigur igen ved at føde Kaptejn og Ridder af Dannebrog Falkenberg fem Børn —:

— Jeg forstaar mig jo ikke paa det, sagde hun. Det er Tjenesten.

— Ja, sagde Schröder, der er jo saa meget for en Mand.

— Ja, sagde Fru Falkenberg og nikkede — der var et Udtryk i hendes Øjne, som sad hun og saá undrende efter noget, der var blevet borte —:

— De har ogsaa deres.

Nede ved Dammen lo de og skreg de — saa begyndte en Dreng at græde.

— Det er Edvard, sagde Fru Falkenberg, som vilde hun staa op.

— Nu skal jeg, sagde Ida og rejste sig.

— Aa, ja, lille Ida . . . vil De . . . Og Fru Falkenberg blev siddende.

Schröder satte sig paa Idas Køkkenskammel og blev ved at pille Ærterne, mens Fru Falkenberg saá til med sine kønne Øjne:

— Aa, saa De har meget at tænke paa, sagde hun og fulgte Schrøders Hænder med Øjnene. Ja, det maa være dejligt at ha'e Kræfter . . .

Ida kom tilbage: det var ingenting — de skændtes kun om Prammen.

— Var Erik der? spurgte Fru Falkenberg.

— Nej, Fru Falkenberg, jeg saá ham ikke.

— Hm, Fru Falkenberg rystede paa Hovedet: Gud véd, hvad den Dreng ta'er sig til . . .

Erik var en opløben syttenaarig, som tilbragte

sin Ferie paa et eller andet Loft i Selskab med Romaner af den nye Literatur, og som, naar han forlod sine ophedede Skjulesteder, altid saá ud, som om Lyset skar ham i Øjnene.

Fru Falkenberg blev ved at sidde og se ud for sig i Solen.

— Ak ja, sagde hun: det er underligt med Børn. Det er dejligt, naar de er smaa — — men man maa jo sende dem i Skole . . .

Saa længe Børnene var smaa, smaasyslede og sang Fru Falkenberg med dem Dagen lang, men skulde de først i Skole, var det, som den store Dør lukkede sig bag dem — —

— Det er ikke saadan at følge dem, sagde hun.

— Nej, hvert Kræ har sit Ho'ede, sagde Schrøder: Tag saa i.

Hun tog i den ene Ende af Truget og Ida i den anden, saa gik de.

Fru Falkenberg blev siddende — hun kunde sidde saadan timevis et Sted, hvor der var Sol, og se ud i Luften, som om hun stirrede ud i nogle store Huller, hvori alle Livets Ting forsvandt.

Frøken Rosenfeld sad oppe paa Gavlverandaen og læste.

Hun løftede Hovedet og nikkede til Ida og Schrøder, før hun læste videre.

Da Schrøder og Ida kom ind i Køkkenet, stak Karl von Eichbaum Hovedet ind ad den anden Dør: Man vilde gerne ha'e The, Schrøder,

sagde han; og Schrøder, der satte Ærtetruget, mumlede noget om, at nu skulde der vel være The til Middag. Men Ida gjorde en Thebakke istand og bragte den ud til von Eichbaum, der laa paa Græsplænen saa lang han var.

— Det er dog altid Dem, der er god, sagde han — han havde en egen jævn og skikkelig Maade at tale til Ida paa — og han vendte sig om paa Maven, med Hovedet over sin The —:

— Tak, sagde han.

Ida bød ham Kiksene.

— Er det Onsdag idag? spurgte han saa.

— Ja.

— Uh, sagde Eichbaum og rørte i sin The: saa har man tre Uger endnu . . . Og — han saá op paa hende — Herren véd, hvad det saa skal blive til.

Karl von Eichbaum drejede sig igen om paa Ryggen:

— Nej, det er utroligt, sagde han.

Han gloede videre op i Solen, medens han sagtens grundede over, hvad det «saa skulde blive til».

Ida gik inde i Køkkenet og hjalp til. Hun gik og tænkte paa Karl von Eichbaum: der var nu heller ingen, han havde at holde sig til — saadan. Før havde han jo haft Herman Reck . . . men nu havde han jo osse nedsat sig, i Aalborg, og var ikke hjemme mer.

Ida kom pludselig til at smile.

Hun tænkte paa den Gang, da Karl og Herman var Dreng og Karl laante hendes Skillinger til at købe Cigarer for i Brædstrup.

Karl satte altid, efter Middag, ind gennem Vinduet i Schrøders Kammer:

— Har du en Otteskilling, hviskede han rask.

Sammen fik de med en Strikkepind Skillingen ud af Grisen.

— Tak, hviskede han igen og satte i Spring ud gennem Vinduet.

Men én Gang, da han var lidt ældre, havde han ogsaa faaet de fire Kroner, der laa, indpakkede til Drikkepenge, i Papir, paa Bunden af hendes Kuffert . . . og da havde hun grædt, for hun havde ingenting at gi'e, da hun skulde rejse . . .

Det bankede oppe i Loftet. Det var Konferensraaden, der kaldte oppe fra «Etatsraadindens Stue»; han kom ikke op af Stolen mer og kaldte saa ved at banke med sin Stok:

— Naa, er det dig, lille Ida, sagde han. Er de nu alle ude?

— Ja, Hr. Konferensraad.

Alle Gæster paa Ludvigsbakke maatte ud i Luften.

— Luft er for Ungdommen, sagde Konferensraaden: saa de kan føle Blodet rulle — — Ungdommen skal ha'e store Lunger og stærke Hjerter.

Han nikkede:

— Luk saa Dørene op.

Ida lukkede Dørene op gennem de solfyldte Stuer: Tak, sagde Konferensraaden. Nu kunde han fra Etatsraadindens Stol sidde stille og se ind gennem alle de lyse Rum, han havde bygget og hvor han havde levet.

Han vendte Hovedet mod Vinduet; gennem Lysningen kunde han se ind i Godsforvalterens Have:

— De er spraglede, sagde han og nikkede.

Fire Damer i mange Slags Farver sprang paa Recks Croquetplæne mellem tre Ungersvende med opsmøgede Bénklæder.

— Det er ikke din Fa'ers Folk, min Pige, sagde han.

— Ja, ja, han vendte atter Hovedet om mod sine stille Stuer: man faar saa mange Ting at se, naar man bli'er gammel.

— Men Verden, sagde den Gamle, taaler megen Galskab, min Pige, og bliver staaende alligevel.

Ogsaa Ida var blevet staaende og saá over «Længens» Have. Hun kom der saa sjældent nu: hvor de dog huggede hvert Aar . . . der var saa faa tilbage af de gamle Træer.

— Og hvordan er det derhjemme? spurgte Konferensraaden.

— Tak, jeg har ikke haft Brev, sagde Ida.

— Naa, ja, ja . . .

Konferensraaden blev siddende taus, grundende som den, der har levet længe.

Ida gik tilbage til Køkkenet, men Schrøder jog hende ud.

— Du har Ferie, min Pige, sagde hun: gaa du ud og luft dig. Her er jo saa varmt, at man maa kaste Klæderne.

Schrøder stod over Kødfarsen og havde kastet dem.

Ida gik. Hun vilde gaa over til Lunds. Men ude paa den store Trappe stansede hun: en Høstvogn svingede ud fra Avlsgaarden. Det var alle Børnene, som kørte til Bad. Vognen lignede en hvid, myldrende Rede i Solen.

Saa døde Stemmerne hen og alting blev stille igen. Plæne og Marker med de hvilende Køer som dovne Pletter og Brødstrups Huse — alt syntes at blunde i Lyset.

— Her er smukt idag, sagde Frøken Rosenfeld, der kom langsomt, med sin Bog under Armen.

De blev staaende paa Trappen ved Siden af hinanden:

— Saa lige Røgen gaar, sagde Frøken Rosenfeld.

Røgen steg op fra Husene i Brødstrup, stille og lige som lyseblaa Fakler i den lyseblaa Luft.

Ida og Frøken Rosenfeld talte sjældent meget sammen. Men de blev tidt staaende saadan lidt sammen, og de saá ofte paa de samme Ting.

Frøken Rosenfeld hentede Ida, naar hun vilde ud at gaa, især naar det havde regnet og det endnu dryppede fra Træerne — saa gik de sammen halvtause, ad de fugtige Veje, længe.

Ida gik ned gennem Haven — hun holdt ikke af Vejen forbi «Længen» — og hun kom ind paa Skovvejen. Fuglene sang ikke mer, og hun hørte kun sine egne Skridt over den muldede Jord.

Inde i Skovridergaarden sad den gamle Lucie foran Bryggersdøren og skrællede Kartoffler, og Lænkehunden, der kendte Ida, logrede ad hende foran sit Hus.

— Er der nogen hjemme, Lucie.

Lucie løftede det rokkende Hoved:

— De er derinde, sagde hun og blev siddende taus.

Alle Husets Døre stod aabne og Solen faldt ind over Gulvene og de slidte Møbler. I Salen sad Fru Lund paa en Rørstol, omflydt af Linned og med de store Brillen i det lille Ansigt.

— Aa, er det dig, Barn, sagde hun: Jeg lapper Lagener, min Pige . . . Vi vadsker og vi lapper, du — — med alle de Gæster. Men de er jo velkomne — det er vist og sandt . . . Aa, kan du hjælpe mig . . .

Ida hjalp og Ida traadte Synaal, medens hun sad og tænkte: hvor Fru Lund dog ryster paa sin Haand.

— Gud ja, sagde Fru Lund, der rodede, for der var Hul ved Hul paa Lagenerne: dette er

da vist osse de ældste . . . Men det er jo i Ferierne, de ligesom endnu har no'et af Hjemmet, lille du . . . og hvem véd, hvorlænge det varer . . .

— Børnene er i Haven, sagde hun og tog fat igen.

Man hørte det; et Kor af lyse Stemmer klang derude. Inde i Stuen summede mange Fluer; man saa nok paa det hvidtede Loft, hvor de havde siddet.

— Nej, nej, blev Fru Lund ved: Konferensraaden falder af . . . og hvem véd, hvor saa vi skal hen.

Ida vidste ikke, hvorfor hun pludselig havde tænkt det samme. Men hun sagde:

— Men Skovene bli'er da staaende Fru Lund.

— Aa ja, Barn, men det bli'er nok andre, der skal fælde Træerne.

Fru Lund saá hen for sig bag de store Brilller, der sad saa mærkelig ubekvemt paa hendes Næse:

— Og nu har vi snart siddet her i fem og tredive Aar og levet i Fred.

Gamle Lucie kom op gennem Gangen, skændende og mumlende.

— Saa, sagde Fru Lund: nu skænder Lucie igen . . . Aa, du, det er ikke let. Naar hun blot vilde blive siddende. Men hun vil jo ta'e med i alt . . . og hun er jo ikke renlig. Snart staar hun over Maden, og snart reder hun Senge . . .

Fru Lund rystede paa sit Hoved og Ida smilede, mod sin Vilje: Der var nok dem paa Egnen, hvem det faldt lidt svært at spise i Skovridergaarden, fordi Lucie stod over Maden . . .

— Men, sagde Fru Lund, det er som jeg siger til Lund: hun maa jo dog ha'e Lov at dø her.

«Studenten», den yngste af «Drengene», stak Hovedet ind ad Havedøren:

— Er det Ida, sagde han: kom ud, kom ud . . . Vi plukker Kirsebær.

Nede omkring Kirsebærtræerne lo og skreg den hele Ungdom. To af «Drengene» hang i Grenene og plukkede og kastede ned.

— Er det Ida, raabte den ene.

— Halløj. Ida fik to Kirsebær i det opadvendte Ansigt.

De unge Piger greb Bærrene og lo:

— Aa, aa . . . Kirsebærrene fløj.

— Aa, aa . . . Hvor Emilie Frederiksen dog kunde gribe.

— Saa, den ene «Dreng» lod sig dratte ned fra Grenen midt i Klyngen.

— Flér til dig, raabte den anden, og han kastede nogle Kirsebær til Ida. Men da laa allerede alle Mand under Træerne paa Græsset.

— Gud, hvor er her rart, sagde Emilie og strakte Fødderne langt fra sig.

— Ja, sagde Ida og fik næsten Taarer i Øjnene; hun vidste ikke, hvordan hun var kom-

men i den Stemning, bedrøvet eller ligesom urolig . . . lige fra da, hun sad derinde hos Fru Lund.

Emilie laa og saá ned ad sin Nederdel, der bar Mærker af tre knuste Kirsebær:

— Det gaar aldrig af, sagde hun og slog sig paa Skørtet.

. . . Ida rejste sig, hun vilde hellere gaa hjem . . . saadan en sær Stemning, der var over hende . . .

— Ja, ja, min Pige, sagde Fru Lund, der fulgte hende til Gangdøren og blev ved at staa og nikke: hils, naar du skriver.

Da Ida kom ned ad Skovvejen, kom Recks Char-à-banc kørende imod hende. Den var fuld af Damer med farvede Parasoller.

Frøken Constance Reck, der selv sad paa Bukken med en slank Elfenbenspidsk, holdt Hestene an og hilste.

Ida svarede noget og Frøken Constance sagde:

— Det er jo rigtig dejligt for Frøken Schrøder at have faaet Dem herud.

Frøken Constance bøjede Pidsken og Parasollerne bevægede sig lidt, idet Vognen kørte.

Ida gik videre. Hun gik i Tanker og bøjede ned forbi Længen uden at vide det . . .

Paa den store nye Veranda med det meget Glas sad to af de unge Herrer paa Trappen, lænet hver mod sin Dørstolpe, med Benklæderne trukne

op til midt paa Læggen af deres brogede Sokker og røg Cigaretter. Den ene hilste med sin hvide Filthat og lidt efter den anden og Ida hørte ham sige, da hun var forbi:

— Var den der Frøken Brandt?

Ida gik hurtigere. Hun syntes hele Tiden, der ligesom maatte være skét noget i Hovedbygningen, og hun sagde til Stuepigen inde i Gangen:

— Hvordan staar det?

Stuepigen, der bragte Blomster op til Bordet, svarede:

— Jo, vi skal straks spise.

Og Ida blev helt rolig igen, mens hun klædte sig om . . . Ude i Havegangen hørte hun en Kjole rasle. Det var Fru von Eichbaum, der «gik» før Middag.

Ida stod foran sit Spejl, da Gongonen lød.

Det var da vist, tænkte hun, Karl Eichbaums værste Tid — Bordet.

Schrøder stod ved det aabne Køkkenvindu og øste Suppen i Terrinerne, da hun saá en barbenet Dreng komme op om Plænen:

— Hvem er 'et til, raabte hun ud af Vinduet, forbi de to Stuepiger, som ventede.

Det var Telegrafbudet. Men Drengen forhastede sig ikke.

-- Den var til Frøken Brandt, sagde han.

— Til hvem?

— Den var til Frøken Brandt, sagde Drengen igen, lige langsomt.

— Aa, Herregud, Schrøder slap Gryden: aa Herregud . . . saa er 'et slemt . . .

— Hvor er hun? sagde hun straks efter, men i det samme: Naa, la' mig først faa øst op.

En af Stuepigerne tog Telegrammet; hun skulde nok bringe det op.

— Er De gal, sagde Schrøder og rev det fra hende.

— Tag saa Suppen.

Schrøder kom til Besindelse igen: hun vilde sige til Johan Kusk, at han holdt sig færdig, hvis det var; og hun gik ud i Borgestuen, hvor han sad og ventede paa sin Kaffe.

Saa faar hun ogsaa spist først, tænkte Schrøder, og pludselig begyndte hun at græde:

— Den lille Stakkel, sagde hun.

Da hun grædende kom tilbage, stod Ida i Køkkenet.

— Hvad er der dog, Schrøder? spurgte hun. Hvad er der? gentog hun mer uroligt. Og da Schrøder, forstyrret, uden at ville det, rakte Telegrammet ud imod hende, sagde hun:

— Det er Mo'er . . . og havde revet Telegrammet op og læst det.

— Naa, lille Tut, lille Tut, sagde Schrøder kun og tog om hende.

Ida havde ikke talt. Det var, som hendes

Øjne ikke kunde se nogen Ting, mens hun gik ind i Schrøders Kammer.

— Lille Tut, blev Schrøder ved, lille Tut . . . hvordan er 'et?

Men Ida svarede ikke, og forskrækket foran det blege og stive Ansigt blev Schrøder kun ved at nævne det gamle Kælenavn: Lille Tut, lille Tut — og førte Idas Hoved frem og tilbage, frem og tilbage, som vilde hun, angst, ryste Taarerne ud af hende:

— Jeg har sagt til om Vognen.

— Tak. Og Ida gav Ord til sin eneste Tanke:

— Naar jeg blot faar hende at se.

Ved at tale begyndte hun at græde, og Schrøder sagde, helt lettet — hun havde jo slet ikke vidst, om Fru Brandt levede endnu —:

— Aa vist — aa vist . . . det er naturligvis ikke saa slemt . . . hun kommer saamæn nok over det, skal du se, lille Tut.

Ida lagde kun Armene træt ned mod Stolen:

— De maa ud, sagde hun. De deroppe venter jo paa Dem.

— Naa, sagde Schrøder næsten vredt: De ka' vel bie.

Døren gik; det var Frøken Rosenfeld.

— Er Vognen sagt til? spurgte hun, sagte, som kom hun ind i et Sygeværelse.

— Ja.

— Hun nikkede til Schrøder, som gik.

— Nu kører vi straks, sagde hun og satte sig stille hen, mens hun tog Idas kolde Hænder.

I Køkkenet havde Anne Marie, Køkkenpigen, listet sig ud i Borgestuen for at høre ad, hvad der gik paa.

— Saa er 'et vel forbi! sagde hun langsomt.

— Det er vel det, svarte Johan.

Anne Marie stod og saá ud i Luften, ret op og ned, paa sine sorte Hoser:

— Der bli'er no'et, sagde hun og nikkede.

— Der bli'er meget, sagde Johan.

— Ja, og han strakte Artilleristbenene fra sig: Faar jeg saa Kaffen? Han drak den og gjorde sig færdig.

— Naa, sagde han: vi ta'er vel Landaueren ved saadan en Anledning.

Ellers blev Ida hentet og bragt i Kalechen.

Oppe ved Middagsbordet var der stille, mens Fru Falkenberg bragte Maden ud og ind til Konferensraaden og lod Dørene staa paa Klem:

— Hvorfor morer de sig ikke? sagde Konferensraaden.

— Vi morer os jo, Hr. Konferensraad.

— Ja, saa, naar man morer sig, kan det ellers høres, sagde den Gamle.

Fru v. Eichbaum havde, sagde hun, nylig læst hvad Mynster skrev «i sine Betragtninger», om at dø pludselig — «der var Ord, man huskede».

— Men, tilføjede hun: den lille Brandts Fremtid er vel sikret.

Da Vognen kørte frem paa Grusgangen, steg Ida stille ind — Øjnene var ligesom blevet saa store i hendes Ansigt — og Frk. Rosenfeld, der havde taget Tøjet paa, satte sig ind ved Siden af hende.

— De skal da ikke køre alene, sagde hun.

Karl v. Eichbaum var staaet op fra Bordet og gaaet ned. Han stod, ved Siden af Forvalteren, henne foran ved Hestene. Saa rakte han Haanden ind over Vogndøren uden at sige noget.

Da Schröder vendte sig og vilde gaa ind — Vognen var helt nede paa Brædstrup-Vejen nu — saá hun Telegrafdrengen, der stadig sad paa Bænken foran Køkkenvinduerne; han skulde have sin Kvittering.

Middagen oppe var endt, og alle Fade flød paa Køkkenbordene. Schröder maatte have dem tilside, for hun skulde i Lag med Folkenes Mellemmad. Solen røbede saa mange graa Haar op over Tindingerne, mens hun stod bøjet over den store Brødmaskine.

Undergartneren kom ud fra Haven. Han rev Grusgangen, langsomt, henover Sporet af den bortkørte Vogn . . .

. . . De hvide Vejstén fløj forbi den raslende Vogn, hvor ingen talte. Halvmil fulgte Halvmil, mens Hestene travede.

Ida saá intet, hørte ikke. Alt hendes Liv syntes samlet i de sammenknyttede Hænder.

Kun én Tanke havde hun, der pressesedes frem i Ord uden Lyd, som vilde hun bortvælte en Skyld:

— Jeg havde sagt, jeg vilde ikke rejse . . .

Hun førte de sammenfoldede Hænder op og ned:

— Nu faar jeg hende ikke at se . . .

— Men . . . Ida . . .

— Nej, nu faar jeg hende ikke at se . . .

. . . Saa var de der.

Hestene vilde ikke staa, to Hunde foer imod dem.

Ida saá kun Sofies ophovnede Ansigt, som hun kom ned ad Trappen.

— Doktoren er her, sagde Sofie hviskende.

Ida støttede sig til Gelænderet:

— Hun var altsaa ikke død.

— Jeg henter Fru Jørgensen, sagde Frøken Rosenfeld.

Ida nikkede uden at have hørt og hun aabnede Stuens Dør; der var mørkt og hun blev staaende; inde i Sovekamret hørte hun Doktorens Trin.

— Det kom paa Klokken tolv, hviskede Sofie.

Men Ida blot stønnede.

— Og saa telegraferede vi, hviskede Sofie igen.

Ida saá som et Par Skygger Frøken Sørensen, der kom med to Sølvstager, og Jomfru Thøgersen, der bragte en Dug.

— Aa, sagde Sofie, der begyndte at ryste: det er til det sidste Maaltid . . . og hun satte sig paa en Stol.

— Vi venter Pastoren, hviskede Frøken Sørensen og de To blev ved at liste omkring — med saa mange Ting.

Ida hørte kun efter Doktorens Trin.

Saa lød Moderens Aandedrag tungt, som hun kendte det . . . som hun kendte det . . . Og paa én Gang begyndte hun at hulke, stille og fortvivlet — af Taknemmelighed . . .

Doktoren kom hen mod hende og hun vilde rejse sig:

— Jeg hørte Vognen, sagde han og hun saá op i hans Ansigt:

— Det er maaske bedre, De ikke gaar ind straks, sagde han. Deres Moder har jo været en Del irriteret . . .

Ida blev ved at se paa ham:

— I hendes Tilstand . . . over at De var borte . . .

Ida svarede ikke. Et Nu havde hun lukket sine Øjne og hun følte ikke den Haand, han rakte hende:

— Vi venter til iaften. Farvel.

Ida havde bøjet Hovedet — hun forstod: hun skulde ikke derind.

Hun saá Frøken Sørensen slæbe over Gulvet med Myrten og hun hørte Doktorens Stemme

igen: Lad det være, sagde han og han formelig slog til Myrten.

Hun tænkte kun, hun skulde ikke derind.

Hun vidste ikke selv, at hun havde rejst sig og var gaaet hen over Gulvet, ind ad Døren til den lille Stue, til Skamlen, sin Skammel bag det store Chatol.

Døre blev aabnede og Døre blev lukkede, Trin lød. Jomfru Thøgersen kom hen og tog krampagtig ned om hendes Skuldre.

— Pastoren, sagde hun aandeløs, og de hørte Sofie græde:

— Jesus Kristus, Jesus Kristus.

Men Ida rørte sig ikke.

Der var ikke anden Lyd end Præstens Mumlen. Saa kom den Syges Aande. Ida hørte kun den.

— Vater unser, Vater unser, bad Jomfru Thøgersen pludselig i sit Modersmaal og kom ikke længer.

«Jesus Kristus, i den Nat, da han blev forraadt, tog han Brødet, takkede og brød det, gav sine Disciple og sagde: Tager dette hen og æder det . . . Dette er mit Legeme, som gives for Eder. Dette gør til min Ihukommelse.»

Ida bad ikke, hun havde ikke Rum for Bønner. Hun følte kun sit Hjerte stanset og tungt som en Sten i sit Bryst.

— «Vater unser, Vater unser . . .»

Men Præsten blev ved:

— «Ligesaa tog han og Kalken efter Aftensmaaltidet, takkede, gav dem og sagde: Drikker alle deraf. Denne er det nye Testamentes Kalk i mit Blod, som udgydes for Eder til Syndernes Forladelse. Dette gører saa ofte som I det drikker til min Ihukommelse . . .»

Sofie saá gennem Døren, foran Lysene, Præsten bøje sig over den Døende og løfte hendes Pude:

— Gud den Helligaand, Gud den Helligaand, hviskede hun og faldt tilbage mod Ryggen af Stolen. Der var tyst et Minut; saa rejste Sofie sig igen:

— Nøglerne, sagde hun paa én Gang, og næsten skreg.

Hun havde sét Knippet glide frem under Pudens; over Lagenet faldt det ned mod Gulvet.

— Dette et Jesu sande Legeme . . .

De hørte ikke mer, mens ogsaa Vaagekonen begyndte at græde.

Ida havde foldet Hænderne i sit Skød:

Hvis hun faldt i Søvn, kunde hun gaa derind; naar hun sov, kunde hun gaa derind . . .

— «Herren være med Eder, Herren velsigne dig og bevare dig. Herren løfte sit Aasyn paa dig og give dig Fred.»

Der blev ganske stille. Jomfru Thøgersen havde holdt op at græde og sad med rokkende Hoved:

— Hun dør doch som en agtet Person, sagde hun og hendes Taarer begyndte at flyde igen.

Ida hørte som gennem Taage sit Navn og hun stod op. Det var Præsten, som rakte hende en Haand.

— De har været borte? sagde han med en mildt bekymret Stemme.

— Ja, Hr. Pastor.

Pastoren blev staaende et Øjeblik foran det taareløse Ansigt. Han søgte om et Skriftsted men fandt det ikke.

— Ja, sagde han saa, en Mo'er er en Mo'er. Gud styrke Dem.

Frøken Sørensen fulgte Pastoren ud og gik et Øjeblik over Gaden hjem. Hun kunde ganske vist ikke lade være at tænke paa Myrten: hun havde dog virkelig villet «pryde» til Handlingen i den bedste Mening.

Men det var da ogsaa bekendt, at Læge Berg ikke havde megen Følelse.

. . . Der var blevet stille. Man hørte kun Urenes Gang og Vaagekonen, naar hun sagte flyttede sig.

Ida sad paa den samme Plads, medens Sofie listede til og fra.

— Sover hun? hviskede Ida.

— Endnu er hun vaagen.

De hørte igen Urenes Gang, mens Sofie tændte et eneste Lys, hvor Stearinen krøllede sig som lange Traade op mod Flammen og faldt.

— Sover hun? spurgte Ida igen.

— Hun er vaagen.

De hørte den hivende Aande og en Stemme der mumlede.

— Taler hun? spurgte Ida.

Hun havde rejst sig — hun følte Haabet næsten som et Stik i sit Bryst, da Vaagekonen skød Døren op.

— Har hun spurgt efter mig? Ida kunde næppe tale.

Vaagekonen rystede paa Hovedet:

— Hun spør nok ikke efter nogen mer, sagde hun:

— Nu sover hun.

De stod lidt, lyttende alle tre, foran det stille Lys: hun sov.

— Saa gaar jeg derind, hviskede Ida.

Varsomt tog hun Skoene af og hun gled derind. Et Øjeblik saá hun paa Moderens Ansigt. Saa satte hun sig, stille, bag Fodenden af sin Seng, paa Gulvet — uden at drage Aande.

Enkefru Brandt vaagnede ikke mer. Ved Midnat sov hun hen.

— — —

Nu var der koldt og tomt. Fra Dør til Dør kun de hvide og døde Gulve. Paa Væggene blot Plet ved Plet og over dem de rustne Søm.

Ida var gaaet fra Stue til Stue — en sidste Gang.

— Ja, saa lukker du, sagde hun til Sofie.

Sofie blev staaende med Haanden paa Dør-
laasen.

— Ja, sagde hun, og hun græd, saa det strømmede, mens hun talte:

— Jeg har vist ikke faaet Frøkenen sagt 'et . . .
at saa bli'er 'et til, at vi gifter os . . .

— Gifter Jer? Men — — han har jo ingen-
ting, Sofie. (Christian fra Møllen blev værre og
værre og nu gik han ledig altid).

— Nej, sagde Sofie, der blev ved at græde:
men Hansen har jo længe vil't 'et . . . og saa har
En jo hans tre Børn a' pass' . . .

— Ja, sagde Ida, der først nu forstod, at
det slet ikke var Christian fra Møllen; Enkeman-
den Hansen var ved Gasværket og han drak.

Sofie, der blev ved at snøfte, sagde, som
om hun forstod, hvad Ida tænkte:

— Og det er jo ikke enhver, Ida, der ka'
sidd' ene . . .

Ida saá paa hende. Hun vidste ikke selv,
hvorfor hun fik Taarer i Øjnene.

— Gid det maa bringe dig Lykke da,
sagde hun.

Sofie saá ud for sig med sine forgrædte
Øjne; hendes Stemme lød helt anderledes:

— En faar jo osse Hus og Seng, sagde hun.
Og En ska' jo lev'.

Graaden tog hende igen og fortvivlet slog Ida sine Arme op om den gamle Pige og græd, hun ogsaa — hun vidste knap selv, hvorfor.

Saa lukkede Sofie langsomt alle Døre, én efter én, og gik . . .

Hun laa hos Jomfru Thøgersen om Natten.

. . . Ida var kommen hjem til Villaen og de havde spist den sidste Aften.

Nu sad Olivia og hun paa Verandatrappen og saá i Halvmørket ud paa «Sundet» og Boller Skov, hvis Linje laa derovre mørk og tung. De havde ikke talt. Olivia havde kun sagte listet sin Arm ind under Idas og de støttede Skulder mod Skulder.

Inde paa Verandaen hørte man Jørgensens Gyngestol, der gik op og ned . . . Rolf, Hunden, listede sig ned ad Trinene og lagde sig ved Olivias Fødder.

— Saa bli'er jeg vel Sygeplejerske, sagde Ida.

— Men hvorfor, Ida? Du behøver det jo ikke.

Ida saá ud over det mørknende Sund og hendes Stemme lød meget sagte:

— Det er vel — — det eneste, jeg kan.

Olivia svarede ikke og de sad tavse lidt.

— Og saa gør jeg da Nytte . . . for no'en . . .

Ida tænkte pludselig paa Sofie og hun sagde, stadig med den samme Stemme:

— Nu gifter Sofie sig.

— Med Christian, spurgte Olivia pludselig højt.

— Nej, med Hansen ved Gasværket.

— Aa, Herre Jesus, sagde Olivia: skal hun nu ha'e ham at strides med.

— Ja, sagde Ida og smilede halvt: hun kan vist ikke leve foruden.

De tav igen og de hørte kun Hundens dybe Aande, mens den laa ved deres Fødder:

— Hvor Rolf er stille.

— Ja.

De hviskede begge. I den skumrende Have bevægede der sig ikke et Blad.

— Det er, som alting vidste, at du skulde rejse.

De rørte sig ikke. Men Olivia følte et Par Taarer, som i Mørket faldt ned paa hendes Haand.

— Lad os gaa op til Børnene, sagde Ida.

De stod endnu et Øjeblik og saá ud over den hvilende Have. Saa gik de ind.

Ida løb i Forvejen ind i sit eget Værelse; saa listede de sig ind til de sovende Børn. Lampen brændte mat under Loftet og Pigen sad og strikkede i en Krog.

— Hvor er de kære, sagde Olivia.

Ida talte ikke, men hun standsede længe foran hver af de hvide Senge.

— Hvad er nu det? hviskede Olivia.

Ida stak en lille forsegleet Pakke ned under hver Hovedpude.

— Du bestiller ikke andet end at gi'e, sagde Olivia.

Ida stod foran «Proppens» Seng:

— Hvis man kun havde nogen at gi'e til, sagde hun.

De kom ned i Stuen og Olivia fortalte Fritz om Pakkerne.

— Det kan jeg da ha'e Lov til, sagde Ida: den sidste Aften.

— Naa, ja, sagde Olivia og lo: Men bli'er du en Gang forliebt, min Pige, saa gi'er du ham lige til Særken . . .

Olivia havde fulgt Ida op og vendte tilbage til den stille Stue. Tavse sad Fritz og hun, hver i sin Stol, foran den hvide Ovn.

— Du, sagde Olivia, gid Ida dog kunde blive lykkelig.

Fritz sad lidt, saá efter Røgen fra sin Cigar og sagde:

— Det bli'er hun vist ikke.

Det var, som Olivia tænkte efter:

— Men, hvorfor? spurgte hun.

— For hun lærer vel aldrig at «søge sit eget», sagde Fritz.

— Nej.

Der blev stille igen, før Olivia sagde, og hendes Stemme var meget bevæget:

— Véd du, hvor de lykkelige egenlig burde være taknemmelige.

Fritz nikkede kun. Men Olivia sagde, som kom Ordene langt indefra:

— Og saa kommer alligevel Døden.

— — —

Næste Eftermiddag rejste Ida med Dampskibet.

. . . Det begyndte at mørkne — den første Dag i København. Ida var gaaet omkring mellem fremmede Ting og havde siddet tilbords mellem fremmede Mennesker. Nu gik hun ud, over Torve og gennem Gader. Hun vilde sé Skibet «Brage», som skulde derhjem igen.

Hun gik langsad Broen, hvor Skib laa ved Skib. Der yderst laa det. Hun blev staaende og hun saá paa alting, det store Skrog og Masterne og Kahytsdørene, som var lukkede.

Det skulde hjem og glide gennem Vandet derhjemme.

Spillene gik og Folkene arbejdede i Lasten endnu. De skulde komme forbi Stranden og Skoven og alle de dejlige Marker . . .

Og Karen vilde staa og se efter Skibet og hejse Dameflaget paa det hvide Badehus.

Ida blev staaende. Hun gemte sig, ind under Tagskægget af det store Pakhus. Der var det mørkt.

— — —

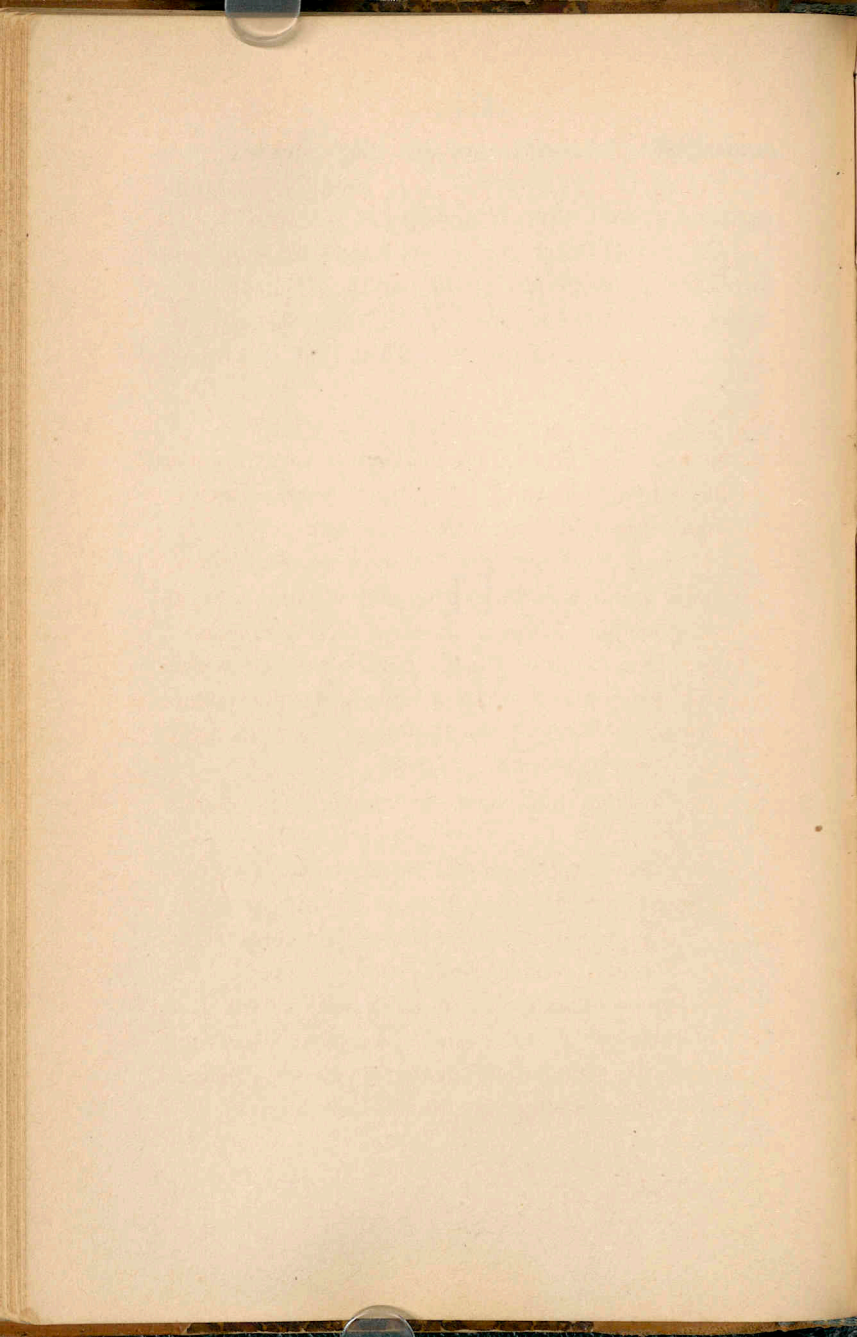
Ida kastede sig i sin Seng. Saa drømte hun og saa var hun vaagen.

Dørene gik op og drønedede. Portørerne bragte Patienter.

To lange Skrig slog fra «de Uroliges Gang» op gennem Huset — — saa faldt Dørene til . . .

I sit Halvblund hørte Ida Portørernes Skridt og de Uroliges Skrig, som kom de saa langt, langt nedefra, fra under Jorden . . .

II

Naa, Holm, faa nu Fingrene dyppet.
De fire Patienter paa «Salen» var kommen ud af Sengene og stod i Forstuen, hver foran sit Vandfad. Josefine satte Morgenmaden fra sig og gav Holm et muntert Tjat over begge Haanded, saa hans runkne Hænder fløj ned i Vandfadet.

— Saadan, sagde hun: ned med Poterne.

Josefine tjattede til ham igen og blev staaende frisk og højbarmet, med Hænderne paa sine Hofter, mens Bertelsen sløv og tavs skyllede Vand op om sin stærke Hals:

— Se glad ud, Bertelsen, sagde hun: Solen skinner.

Der var om Morgenens noget friskt og fuldt i Josefines Stemme, der ligesom fortalte, at hun kom udefra og tilbragte Nætterne udenfor Huset.

— Godmorgen, Frøken.

Josefine nikkede ind mod «Salen», hvor Ida sad hos en af de to Gamle paa den solbelyste Seng, og drejede rundt paa Hælene — Josefine førte lidt ureglementerede høje Hæle ind paa Afdelingen.

— Godmorgen, Josefine.

— Se saa, sagde Ida og tørrede den Gamles Hænder: nu ligger De godt, Sørensen.

Den Gamle smilede og nikkede.

Nøglerne klang saa raskt i Dørene: Godmorgen, Godmorgen — for et dejligt Vejr. Det var Frøken Kjær, der rap og rødmsuset stak Hovedet ind ad Døren til Kvinderne.

— Dejligt, sagde Ida, der skyllede et Panel, som var varmt af Solen, mens Frøken Kjær fløj ud gennem Køkkenet.

— Er Petersen oppe? raabte hun og dundrede paa Petersens Dør.

— Ach, hvor schønt der er over Søerne, sagde Frøken Petersen bag den laasede Dør. Frøken Petersen satte ikke Pris paa at have Fremmede ind om Morgenen, mens hun omstændelig syslede med sit fem og trediveaarige Legeme og iførte sig meget hvidt og ungdommeligt Undertøj.

— Tal Dansk, din tyske Kvind', raabte Frøken Kjær og dundrede igen.

Nøglerne klang paany og borte var hun.

Ida fik Vandfadene bort, hastig og travl og fik Maden smurt, til dem alle: Ja, idag vilde der være dejligt langs Søerne. Det var det bedste, det Morgenløb efter Vagten.

Hun gik og nynnede og smaasnakkede med hver, mens hun bragte Maden rundt, til hun, stille, aabnede Døren til «A», hvor der var mørkt endnu.

— Godmorgen, Hr. Doktor, sagde hun.

Ida aabnede Skodderne, saa Lyset fyldte Stuen som en Strøm, men den Syge blev liggende tavs, med de lange og blege Hænder ubevægelige paa sit Tæppe. Ida syslede om ham og han sagde sit uforanderlige Tak med den samme Stemme (han sagde det bestandig og altid i en Tone, som følte han en dyb Medlidenhed med den, hvem han takkede), mens han løftede de vagtsomme Øjne, der fulgte ikke Solens Skin men hende.

Ida blev ved at tale, muntert:

— Nu skal jeg Tur, sagde hun.

Den Syge nikkede kun:

— Ja, sagde han, Solen frister.

Ida lo:

— Ja, efter Vagten . . . Godmorgen.

Frøken Petersen var kommen ud og gik, rensat og stivet, i Gang med Vagten — Frøken Petersen syslede med Afdelingen sirligt som Førstedamen i en Forretning for Hatte-Konfektion —:

— Saa gaar jeg, sagde Ida og aabnede Døren til Gangen, hvor Morgenluften stærk og ny slog ind af det aabnede Vindu.

Ida løb op ad Trappen til sit Gavlkammer. Nøgleknippets Raslen lød som Lyden af et Sæt glade Smaaklokker, mens hun løb.

Oppe i Værelset slog hun Vinduet op: saa friskt det var og alle Havernes Buske skinnede.

Hun blev staaende ved Vinduet og paa én

Gang smilte hun. Hun tænkte paa Karl von Eichbaum, der havde sagt igaarmorges, da de mødtes:

— Ja, nu tror jeg virkelig, vi faar Foraar.

Og de havde let begge to, og hun fortalte om Fru Franck, der, i gamle Dage, omkring ved Hellig Tre-Konger, i Middagsstunden lukkede sit Vindue op paa Klem, naar Solen skinnede, og sad med Næsen ud af Sprækken og sagde:

— Nu lugter jeg Foraaret, Børnlille.

Ida blev ved at smile: hun tænkte i den sidste Tid saa tit paa alle de gamle Dage og paa det Aar, det dejlige Aar, før Mo'er blev syg; og alle de andre Aar, det var næsten som de slet ikke var — men kun den Tid, den lyse Tid . . .

Det kom vel ogsaa af, at hun havde truffet dem igen, næsten dem alle, dem hjemme fra Ludvigsbakke, Frøken Rosenfeld, der havde søgt hende op, og Karl v. Eichbaum, som hun mødte hver Dag i Bygningen.

Ida saå op paa sit Ur og maatte skynde sig: saa sent det var blevet. Hun klædte sig paa og hun løb ned ad Trappen, gennem Haven, laaste og lukkede, laaste og lukkede. I Vadskeriet gik tre Vadskepiger og sang. Da Ida kom ud i den store Gaard, sad Dr. Quam paa en af Stentrapperne og soled sine hvide Benklæder:

— Ej, hvorhen saa hastig?

— Jeg skal Tur.

Dr. Quam rakte, uden at rejse sig, en Rose frem til hende.

— Tag den med, i Solen, sagde han og Ida fæstede den i sin Kaabe.

Dr. Quam blev ved at sidde at se efter hende: Hun gaar pænt paa Benene, tænkte han, mens Porten blev lukket og Ida derude gik ud i Lyset.

Sporvognsklokkerne lød og i botanisk Have svajede de vældige Majstoppe med de nikkende Hoveder. Over hende, i alle de aabnede Vinduer, bankede Pigerne Støv ud i den nye Luft — mens Ida gik. Hvor de slog løs og de to talte med hinanden over Gaden. Ida syntes det var, som om hun saá, alle Ting, Ansigter og Mennesker og hvert enkelt Træ, saa lysende klart saadan om Morgenens — — ligesom Øjnene blev ny . . .

Ved Søhjørnet stod Blomstermadammen paa sin Trappe og nikkede.

— Tak, sagde Ida og nikkede igen, mens hun bøjede sig lidt hen til hende og slog med Haanden ind mod Quams Rose: idag har jeg.

Ellers plejede hun at købe en Blomst, for de duftede saa frisk, nu saa tidlig om Morgenens, naar Gartneren lige havde bragt dem.

— Naa ja ja, svarede Blomstermadammen. Det er ellers et svært heldigt Vejr.

— Ja, sagde Ida, der saá udover den blanke Sø, hvor de hvide Baade laa ved Broerne saa stille, som var de ikke vaagnede endnu:

— Iaar er der godt for Blomster, Fru Hansen.

— Ja — om det saa er Roser, Frøken, sagde Madammen, der var lidt døv og havde noget i Øjnene af de Døves Undren, der ser ud, som om de altid hørte en mærkelig Hemmelighed, naar de overhovedet hører noget —: om det saa er Roser, saa faar vi dem fra Friland.

— Godmorgen.

Ida bøjede over paa Søvejen, som hun plejede. Ida gik altid paa den samme Side af Søerne. Hun holdt bestandig mest af de Veje, hun var vant til. Saa kendte man alting, hver Krog, hver Baad og Vinduerne og næsten ogsaa de Mennesker, som kom. Og der var nogle, som hilste, ligesom hjemme.

Nu nikkede han ogsaa, den gamle tandløse Opvarter paa «Rørholm». Det var fra forleden Morgen, da de drak Kaffe der — for Karl v. Eichbaum var løben fra sin hjemme, fordi han var kommen for sent op. De var de første Gæster og sad bag et Stakit med Epheu, der lige var vandet, og spiste Rundstykker til Kaffen: Det er ligesom vi var taget paa Landet, sagde Ida. Ja, sagde Karl v. Eichbaum: her er pænt . . .

De havde ikke siddet tilbords sammen siden hjemme.

Men op om Morgenens havde han nu aldrig kunnet komme. Hjemme paa Ludvigsbakke havde han altid villet have Kamret over det store Loft, for der gad Schrøder ikke løbe op og purre ham

ud. Og saa laa han til over Middag og dampede paa Forvalterens Piber.

Ida gik forbi Kaféen, da en Stemme raabte til hende. Det var Karl von Eichbaum, som kom frem bag Epheuen.

— Morgen, raabte han.

Ida vendte sig rask:

— Godmorgen, sagde hun.

— Jeg ta'er min Kaffe her.

— Igen, sagde Ida, der var standset paa Spadserevejen.

Eichbaum kom slentrende ud paa Kørevejen med begge Hænder i Lommen.

— Sikket Vejr, sagde han og stod lidt og saá paa Vandet.

— Vi skulde ta' i Skoven, Frøken Ida, sagde han saa og havde stadig Hænderne i Lommen.

— Ja, det skulde man.

De gik lidt ved Siden af hinanden, han stadig paa Kørevejen:

— Men forresten har de jo ingen Skove paa Sjælland, sagde han.

— Nej — vel? sagde Ida med et pludseligt Smil.

— Der ovre er der da Træer, fortsatte Eichbaum, som blev ved at tænke paa Jylland.

De var standsede igen, og der gik et Par Ungherrer af Kontorfaget forbi.

Karl lo og sagde: Mandfolkene vender sig efter Dem, Frøken Ida.

— Hvorfor?

Eichbaum lo igen: Ja, hvorfor? sagde han og smilte:

— Fordi De staar saa kønt paa Deres Ben . . . Godmorgen.

Ida nikkede og han slentrede tilbage, men midt paa Kørevejen blev han staaende lidt igen.

Ida gik videre. Hun gik og tænkte paa Skovene. Hun havde ogsaa altid syntes, at de var dog ganske anderledes, Skovene hjemme i Jylland.

Lidt henne paa Vejen kom Frøken Kaas og Frøken Boserup imod hende. De gik ogsaa Tur, men var allerede paa Hjemfarten.

— De er sent ude, raabte Frøken Kaas.

— Ja, svarte Ida. De blev staaende lidt og snakkede, Ida talte med saadan en lys Stemme:

— Men jeg skal videre, sagde hun. Sidst! hun slog Frøken Boserup paa Skulderen og løb et lille Stykke.

Frøken Boserup rystede Skuldren efter Slaget.

— Hvor gammel er De, Brandt? raabte hun efter hende.

Men Ida blev staaende og sagde tilbage, mens hun lo:

— Jeg havde saadan en Lyst til at gaa i Vandet.

Frøken Kaas og Frøken Boserup gik videre, og Frøken Kaas sagde:

— Den Hat klæder Brandt pænt.

Men Frøken Boserup satte Hælen afgjort i Jorden og sagde:

— Det er jo ingen Sag, naar man har Penge.

De talte lidt om Idas Formue, og Frøken Boserup sagde:

— Ja, det kan jo være meget godt — — men egenlig ta'er hun bare Pladsen op for en anden, der kun er Aspirant.

Ida var naaet ud paa Østerbro, og den muntre Vind fra alle Søerne slog ind imod hende. Hun gik over Gaden til en Blomsterbutik og købte en Potteplante til Frøken Helgesen. For hun havde saadan en Lyst til at købe noget — købe alting.

Da hun hjemme i Pavillonen kom ind til Frøken Helgesen med Planten, sad Frøkenen ved Midtbordet med et stort Broderi — Frøken Helgesen havde altid et uendeligt Broderi i Arbejde, med et regelmæssigt og næsten geometrisk Mønster.

— Men det er urimeligt alt, hvad De køber i disse Dage.

— Ja, sagde Ida, det maa komme af, at det er saadant et dejligt Vejr.

Hun stod lidt med et af Plantens Blade mellem sine Fingre:

— Men er den ikke køn, sagde hun saa og smilte.

Hun gik op ad Trappen og ind paa første Sal. Frøken Petersen sad og hækede under det

store Vindu, hvor Solen lyste paa Blomsterne. De fire var paa Kælderarbejde, og inde paa «Salen» laa de to Gamle, hvide og stille, ved Siden af hinanden i deres Senge.

— Hvor her er hyggeligt, sagde Ida.

— Ja, sagde Frøken Petersen, i Formiddag er her roligt.

Man hørte ingen anden Lyd end Doktorens Skridt paa A, der kom og gik, kom og gik, paa sin evige Vandring.

— Naa, Godnat, sagde Ida.

— Godnat.

Ida gik op. Hun trak det grønne Gardin for Vinduet og lukkede Lyset ude. Men hun kunde ikke sove. Hun var saa lys og saa let i sit Hoved.

Hun laa og tænkte paa, hvad Tøj hun vilde købe sig nu til Vinter. En lys drap Kjole, havde hun tænkt sig . . . Til Frøken Focks Fødselsdag var de altid allesammen saa fine, om Aftenen. Saa kunde hun tage den paa for første Gang . . .

Hun rystede paa Hovedet. Hun kom til at tænke paa Karl von Eichbaum, hvordan han havde skudt Skuldrene op i sin sorte Sommerfrakke forleden Morgen, da det blæste: U—uh, havde han sagt: og nu skal man osse ha'e Vintertøj.

Hm, han havde vel ingen Penge . . .

Nej, og Ida smilte — det havde han naturligvis ikke.

Ida hørte dem gaa paa Trapperne og Døren dernede aabnes og lukkes. Det var dem, som kom fra Kælderarbejde; saa var Klokken tolv . . .

Nej, for Penge havde han da aldrig kunnet ha'e . . .

Ida sov ind.

— — —

Det var samme Dag, paa Toldbodvejen, i «Familiehusets» Mellembygning.

Fru von Eichbaum var — væbnet med Handsker med afklippede Fingre — blevet færdig med Lamperne, og Julius, i Brunelsstøvler, gled ud og ind og stillede dem paa Plads. Lamperne var Fru von Eichbaums eneste huslige Syssel — som hos hendes Søster Generalinden. Det var saadan i Slægten: Lamperne behandlede de selv, som var de et Stykke af Familien.

— Julius, der dækkes til to, sagde Fru von Eichbaum, der gik ind i Dagligstuen. Fru von Eichbaum ventede til Frokost Generalinden ind fra Landstedet. Generalinden blev altid paa Landstedet til langt ind i November. Efteraarsluften gjorde hende godt — baade hun og Søsteren led af Tørhed i Huden.

— Og, sagde hun til sin Søster, saa er man desuden selv med du, at faa alle Havesager i Hus.

Paa Slaget tolv ringede det, og Julius lukkede op.

— Gud, Emilie — det var Generalinden,

som kom ind i Kabinettet: for et velsignet Vejr, du . . . Godmorgen.

— Godmorgen, Charlotte, hvor det dog var rart at kunne ha'e dig lidt i Ro.

— Julius, De kan sætte Maskinen ind . . .

Generalinden kom til Sæde i Sofaen, mens Fru von Eichbaum gik ind og saá til Bordet, og Søstrene talte med hinanden fra Stue til Stue. Generalinden talte om Landstedet: Hun kunde ikke tro, hvor der var friskt og saadanne om Morgenene . . .

— Og Druerne, du, bli'er store som saa. Generalinden viste med Fingrene, hvor store Druerne blev. Saa havde hun virkelig tænkt at prøve Admiralinde Schleppegrells Opskrift:

— Med Melis, du véd.

Og saa kunde hun overlade hende Halvdelen.

— Ja, sagde Fru von Eichbaum fra Maskinen, de er virkelig nydelige til en lille Dessert.

Søstrene blev ved at tale. De talte ganske ens med samme Stemmer, Generalinden lidt hurtigere, begge med meget aabne og soignerede «A'er», der ligesom bredgjorde alle Sætninger i deres Mund:

— Men, Emilie — der kom en højere Tone paa Emilie, og Generalinden lod Hænderne falde ned i sit Skød —: hvad mener du om Aline?

— Gud, sagde Fru von Eichbaum, der kom hen i Døren og blev staaende et Øjeblik med lukkede Øjne: jeg taaler jo endnu knap

saameget som at tale om det. Det er jo utroligt, at det har kunnet ske.

Generalinden gentog «utroligt» og sagde:

— Og vi, som alle har kendt hende i Familien.

— Vi kan spise, Emilie, sagde Fru von Eichbaum.

De blev ved at tale om Fru Feddersen. Det var en Barndomsveninde, Fru von Eichbaums bedste, gift med en Godsejer Feddersen til Korsgaard, som pludseligt, uden noget Varsel, var rejst fra Mand og Børn med en Landinspektør, der selv havde voksne Sønner.

— Og Feddersen, sagde Generalinden: den rolige og agtværdige Mand.

Fru von Eichbaum rakte Søsteren en Assiette og sagde langsomt:

— Men, Charlotte, det maa jo være en momentan Forstyrrelse.

— Tak, Julius — vendte hun sig til Tjeneren, der aabnede Døren —: der er ikke no'et . . .

Fru von Eichbaum blev ved at spise, mens hendes Tone antog noget vist forklarende eller grundende:

— Der har jo altid været en underlig Tale-syge i den Familie, du . . . de skulde tale og tale.

— Det har de nu osse fra den grundtvigske Mo'er, indskød Generalinden.

— Ja, Fru von Eichbaum nikkede: alt dette med Hjerteliv, du — og saa taler de sig op til

en Alteration . . . Det havde Aline jo noget af allerede som ung . . .

Generalinden samstemte, og Fru von Eichbaum rejste sig og skænkede Kaffen.

— Gud, du, sagde hun: at Menneskene ikke kan lære at tie stille og bære det for sig selv og komme over det.

Generalinden fik Kaffekoppen og nikkede paany.

— Hvis man skulde tale om al Ting, blev Fru von Eichbaum ved: saa var der vel nok . . . Det véd man vel i enhver Familie.

— Jo, sagde Generalinden.

— Og hver bærer sit, sluttede Fru von Eichbaum og saá ud for sig.

De sad lidt. Saa sagde Fru von Eichbaum med en lidt anden Stemme, der lød næsten bevæget:

— Men vi holder naturligvis ved hende . . .

— Og si'er det samme . . .

— Gud, Mille — naar de var ene, brugte Søstrene undertiden Navneforkortelser — det er da rimeligt. Jeg sagde igaar til Anna Schleppegrell, at Aline var taget til Vichy for hovne Ben . . .

De forlod Fru Feddersen, og Generalinden spurgte:

— Karl spiser ikke Frokost hjemme?

De havde endnu ikke nævnt hans Navn.

— Aa nej, du, sagde Fru von Eichbaum: den lange Vej . . . Han spiser paa Kontoret.

Ane smør' den, og han ta'er Maden med. Du véd, disse Voksdugsruller, man nu har . . . Det sér ud, som gik han i Departementet.

Og i samme Tone som den, hvori hun før havde talt om Aline Feddersens «Forstyrrelse», sagde Fru von Eichbaum:

— Han gaar sine Ture om Morgenen, langs Søerne — jeg hører ham ikke en Gang.

Hvorpaa Generalinden sagde:

— Ja, Morgnerne iaar, de er velsignede.

Det bankede spædt paa Døren. Det var Ane, som i hvidt Forklæde gerne vilde hilse paa Generalinden. Ane var en lille halvhundredaarig rund Ting med glatkæmmed Haar og straalende, indsatte Tænder.

Hun vilde da saa gerne høre, hvordan det stod til med Generalinden og paa Landstedet.

— Tak Ane, sagde Generalinden, og de rejste sig fra Bordet.

— Det har været lidt slemt med Skorstenen.

Ane nikkede:

— Ja, sagde hun: men det er osse tit, at de ikke forstaar at stege.

Der var altid Jalousi mellem Pigerne i Familien.

— Og lægger for meget til Varmen, sagde Ane, der havde faaet de samme brede A'er som Herskabet.

Generalinden afbrød lidt kort:

— Og nu skal Anes Julie vel snart ha'e Bryllup?

— Ja, sagde Ane, der er jo lyst to Gange, og han vilde jo gerne ha'e det snart . . .

— Det skal jo være en rigtig net og ædruelig Mand, sagde Generalinden.

— Ja, Godmorgen Ane.

Søstrene gik ind i Dagligstuen, og Generalinden talte om, at de maatte vel tænke paa en Brudegave.

Anes Julie var en illegitim Frugt af Anes tredivte Aar, da en ung skægløs Adonis af en Tjener havde drevet sit Spil i Etagerne. Da Historien paa Fødselsstiftelsen var ovre, var Ane vendt tilbage til sin Plads, og da Julie voksede til, var hun bleven sat i en Velgørenhedsskole og kom hveranden Søndag, naar Fru von Eichbaum spiste hos Generalens, i Besøg hos Ane, hvem hun naturligtvis kaldte for «Moster».

Ja, Fru von Eichbaum havde tænkt Sukkerskaal og Flødekande til Brudegaven.

— Han var her jo forleden, sagde hun: Gud, du, et rigtig net Menneske — som du véd, af den Slags Folk — og sad der — meget pænt paa en Stol . . . de faar jo altid no'en Opdragelse paa Holmen . . .

«Han» var Julies Forlovede og en fortræffelig ung Mand, der var Maskinist i Flaaden.

Generalinden, som sad og saá paa Søsterens Arbejde — et meget stort Arbejde, et Senge-

omhæng med filerede Mellemstykker, hvis færdige Dele var indsvøbt i meget, renligt Silkepapir — sagde og tænkte paa Julies ulovlige Oprindelse:

— Ja, jeg finder det uhyre hæderligt af ham.

Som om de havde læst hinandens Tanker, og som om Afstanden kunde tænkes at have afsvækket det Illegitime, sagde Fru von Eichbaum:

— Han er jo fra Ringkjøbing.

Provinsbynavnet vakte en Tankeforbindelse hos Generalinden, der pludselig sagde:

— Men du, jeg har jo haft Brev fra Vilhelmine. Hun skriver mig til, at de vil være her i Vinter.

— Alle? spurgte Fru von Eichbaum.

— Nej, Mourier bli'er hjemme — kun Mine med Kate . . . Men de har tænkt at leje en Lejlighed — kære, de har jo Raad til det . . .

Fru Vilhelmine Mourier var en Grossererfrue fra Aarhus, en af Kredsen, hvis Mand havde tjent en stor Formue paa Eksport af Smør til England.

— Og Kate, sagde Generalinden, er jo nu omkring de tyve.

Fru von Eichbaum, der ikke havde sét Frøken Kate Mourier i to, tre Aar, spurgte:

— Hvordanne er hun vokset?

— Rigtig net og blond . . . lidt matadoragtig, du, saadanne som de jo let bli'er i Provinsen . . . hvor de er de første . . .

— Kære, sagde Fru von Eichbaum, det for-
ta'er sig . . . med en Mo'er som Vilhelmine . . .

— En god Figur, sagde Generalinden, der
stadig tænkte paa Kate Mouriers Eksteriør.

Fru von Eichbaum tænkte paa, at hun dog
vilde skrive til Mine Mourier, hvor rart hun fandt
det, at de kunde have hinanden hele Vinteren.

— De rejser nok først lidt rundt i Jylland,
blev Generalinden ved, Mourier vil gerne se paa
Gaard . . . til at ha'e om Sommeren . . . Det er
jo rimeligt, vant som Vilhelmine er til Landet fra
Barndommen.

Fru von Eichbaum svarede ikke, men ved
en ny Idéassociation sagde hun:

— Véd du, den lille Brandt, Godsforvalterens,
husker du, er ansat paa Hospitalet.

— Ja saa, sagde Generalinden: er hun kom-
men der?

Og hun tilføjede ret ligegyldig:

— Behøver hun det, du?

— Gud, Lotte, hun arvede jo sine rigelige
firsindstyve tusind, svarede Fru von Eichbaum.
Ved Nævnelser af Summen syntes hun pludselig
let distræt, og hun tilføjede efter en lille Stilhed,
ligesom eftertænksomt: Faderen var en fortræffelig
Mand.

Generalinden beredte sig til Opbrud og bad
hilse Karl; men da hun i Entréen havde faaet
Tøjet paa, sagde hun:

— Det er sandt Emilie, du kunde laane mig

Petris Prædikener . . . Vejene til Kapellet er ganske opblødte, og der er jo ikke et Menneske mere, man kender.

Fru von Eichbaum hentede Prædikenerne, og Generalinden sagde:

— Tak du . . . ja, man længes efter Petri om Sommeren. Der er ikke den klare Tankegang hos de andre.

Fru von Eichbaum nikkede:

— Kære, sagde hun: det er Roen, han har arvet fra Faderen.

Da hun aabnede Entrédøren, kom der en ung Person i Liberi op ad Trappen:

— Er det til mig, spurgte Fru von Eichbaum.

— Ja, det var en Regning til Fruen.

Fru von Eichbaum tog den, mens hun skælvede en umærkelig Smule i Mundvigene og Generalinden hastigt saá hen paa Søsteren i Spejlet.

— Aa, sagde Fru von Eichbaum, der havde aabnet Regningen. Det er fra Cohn, . . . jeg har ladet min graa Silke rense. Med noget Sort op ad Forbredden kan den blive rigtig pæn endnu . . .

— Farvel, Charlotte.

— Farvel Emilie. Ja, vi sés paa Søndag . . . Jeg laaner jo Julius.

Julius gik paa Omgang ved Middagene i Slægten.

— Farvel.

Generalinden var nede ad Trappen, og Fru

von Eichbaum gik ind i Dagligstuen til sit Skrivebord, mens Budet ventede i Entréen.

Fru von Eichbaums Penge laa i Skrivebordskuffen i forskellige Konvolutter, hvor hun havde dem rede, hver til sin Ting. Hun tog femten Kroner frem og Budet gik. Fru von Eichbaum blev atter siddende foran Skrivebordet og regnede.

Efter at hun for tre Aar siden havde købt Livrenten for Resterne af de Penge, som Karl havde levnet, maatte Fru von Eichbaum tage alting meget nøje ud.

Men saa stod da osse Hjemmet.

Fru von Eichbaum blev ved at sidde foran Skrivebordet:

Det var godt, det havde været Regningen fra Cohn — — at Charlotte saá, det var den.

Men Karl faldt nu virkelig til Ro — maatte man haabe, ude paa sit Kontor.

Fru von Eichbaum rejste sig og satte sig hen til sit Sengeomhæng. Hun havde et andet Udtryk, et mer fortænkt og ældre, naar hun saadan sad, arbejdende og alene.

Julius kom ind i Spisestuen med de pudsede Knive paa en Bakke og lagde dem ned.

Klokken halvfem kom Julius ind for at tænde i Ovnén, og Fru von Eichbaum spurgte:

— Har De lagt i hos Herren?

— Ja.

— Tak.

Fru von Eichbaum kom selv kun sjældent i

sin Søns Værelse. Der var kun Indgang fra Trappen. Da Karl for fire Aar siden kom hjem fra Sveits, havde hun, mens hun selv var i Aix, ladet Døren fra Karls Stue til Kabinettet mure til.

Naar der var nogen, røg Herrerne jo derinde.

— Og, havde Fru von Eichbaum forklaret for Hr. Petersen, Familiens Murmester: murer man til, er man fri for den Røg ind paa sine gode Møbler.

Hr. Petersen havde muret til, og da Karl von Eichbaum kom hjem, havde han kun Indgangen fra Trappen . . .

Fru von Eichbaum hørte Karl i Kabinettet, og hun nikkede til ham i Døren til «Goddag».

— Tante Charlotte har været her, sagde hun. Der skal være saa dejligt, derude. Jeg skal hilse.

Hendes Stemme lød næppe saa bred, naar hun talte med Sønnen, og Ordene blev ligesom smallere i hendes Mund.

— Tak, sagde Karl og satte sig paa en Stol ved Skrivebordet. Han stod aldrig længe ad Gangen; og lidt efter spurgte han:

— Naar flytter de ind?

Fru von Eichbaum talte om det, mens Julius aabnede Døren til Spisestuen med et stiltfærdigt: Der er rettet an, og de gik ind til Bordet, hvor Rødvinsflasken, der var uden Etikette, stod foran Karls Kuvert.

— Skal jeg skænke for Mo'er? sagde Karl og bøjede sig frem.

— Tak, du, saa det bli'er rødt . . .

Der var de Dage, hvor Karl spiste ude, da Fru von Eichbaum kun drak Vand.

Hun øste op, mens hun blev ved at tale om Landstedet og de dejlige Morgener.

— Ja, sagde Karl i en lidt anden Tone og han blev siddende et Øjeblik med Vinglasset i sin Haand:

— Det er skam kønt om Morgen.

Og de spiste lidt, til Fru von Eichbaum fandt et Emne i Mouriers — det var det, at de eller hun maatte altid finde et Emne.

— De kommer ind iaar, fortalte Søster Charlotte — du véd jo, de Mouriers fra Aarhus.

— Aa, sagde Karl, han — Smørhandleren . . .

— Kære Karl — Fru von Eichbaum lod et Øjeblik Skeen hvile i sin Suppe — Handel er da nutildags umaadelig respektabelt.

— Ja, mumlede Karl, de tjener jo Penge . . .

Han bar et dovent-forbavset Nag til de Folk, der gik rundt og tjente Penge.

— Og Vilhelmine, der er hjemme fra Unsgaard — det gode Hjem . . .

Fru v. Eichbaum spiste igen: Men først rejser de i Jylland og ser paa Gaarde.

Der var stille lidt igen, til Karl sagde ligegyldigt, for at sige noget, og mens Julius bød ham af anden Ret:

— De kunde jo købe «Ludvigsbakke».

Konferensraadens Arvinger sad stadig inde med Godset, som de ikke kunde faa solgt til en rimelig Pris i de nedadgaaende Tider.

— Det blev dem vel for stort, sagde Fru von Eichbaum.

— De har jo Pengene, sagde Karl: og det meste bli'er jo staaende i Ejendommen.

Og Karl blev pludselig ivrig, mens han skænkede sig et nyt Glas, og han blev ved at tale om «Bakken».

— De faar ikke lærere Ejendom, sagde han, og han tænkte paa den brede Kørevej hen over Markerne og de store Popler ved Indkørslen og Plænerne, hvor Solen stak ham lige ind i Ansigtet, og Stalden, hvor de to Ridehopper gik løse i deres store Baase.

— Nej, der er ikke lærere Ejendom, sagde han igen. Og alting vel vedligeholdet, baade Bygninger og det Hele.

— Ja, Huset præsenterer sig smukt, sagde Fru von Eichbaum.

Karl tænkte paa den hvide Hovedbygning og Trappen og Vejen ned forbi Godsforvalterens Længe og med ét lo han:

— Og nu kunde Recks jo gerne rejse, sagde han: nu da Fru Reck har faaet Konstance gift.

— Karl, sagde Fru Eichbaum og holdt igen: Fru Reck er vist ikke af de Mødre . . .

Men Karl blev ved at tale om «Bakken»,

mens han knækkede Valnødder og skrællede Æbler, og Fru von Eichbaum sad livlig, med en lille Smule Rødme paa Kinderne. Hun var altid saa glad, naar de sad lidt længe tilbords.

— Og der er en fin Jagt, sagde Karl, da de rejste sig.

— Velbekomme, min Dreng, sagde Fru Eichbaum og beholdt hans Haand et lille Øjeblik i sin.

Karl blev ved at være i godt Humør og at snakke, og inde i Dagligstuen sagde han:

— Vil Mo'er la' mig drikke Kaffe herinde?

Fru von Eichbaum lukkede hurtigt Døren til Spisestuen op igen:

— Julius, Herren drikker Kaffe herinde, sagde hun med en klar Stemme.

— Du ryger da? sagde hun.

Og mens de satte sig, hver paa sin Side i Hjørnesofaen og Karl tændte sin Cigaret, fortalte hun:

— Men med Schröder skal det være slet . . . Hun har vist Vattersot.

Karl sad og røg, mens han sagde:

— Mo'er kunde en Gang invitere Ida Brandt . . . Hun kender naturligvis ingen.

— Det kunde jeg virkelig, sagde Fru von Eichbaum livligere: ved en Lejlighed . . . Hun er jo rigtig net.

Karl betragtede Røgen:

— Hun er sød, sagde han.

Og lidt efter:

— Hun er rigtig sød.

Julius bragte Kaffen og Karl sad og saá efter ham, til han igen var ude.

— Kunde Mo'er ikke sige til Julius, at han skulde gaa i ordenlige Støvler?

Den Brunelsfodbeklædning paa Julius var ham en stadig Irritation — at man ikke kunde høre, at Manden gik.

— Gud, Karl, sagde Fru von Eichbaum, der skænkede: jeg finder, det er velsignet, at man ikke hører en Person, der varter op.

Tingen var, at Julius led af daarlige Fødder, der i de sidste Aar hindrede ham i at ta'e større Plads.

— Kære Emilie, sagde Generalinden til Søsteren: ellers beholdt vi jo aldrig det flinke Menneske.

Karls Cigaret gik ud og han sad og saá, halvsmlende, over paa sit eget Ansigt i Etagère-Spejlet.

Hm, hvor han kendte den Etagère — lige fra hans Barndom havde den staaet der, med de samme Meissener Fade, paa den samme Plads.

Og han sagde, smilende:

— Mo'ers Ting holder godt.

— Naar man kun holder Hævd over det, du, sagde Fru Eichbaum.

Karl svarede ikke; men, pludselig greben af en Slags Fornemmelse af al den Ømhed, der

skjulte sig bag dette Hjem, der, trods ham og trods alt, var forblevet det samme, tog han over efter Moderens Haand og trykkede den ganske lidt.

Saa stod han op.

— Jeg bli'er hjemme iaften, sagde han: jeg kan læse noget.

Da han var gaaet, rejste Fru von Eichbaum sig og lukkede, som hun plejede, naar Karl var hjemme, Døren til Kabinettet. Hendes Hænder rystede lidt, mens hun skød Slaaen ned i Dørtrinet. Det var mærkelig med Fru von Eichbaum, der ellers var saa rolig, at hendes Hænder sitrede lidt, naar hun blev glad. Men det var ogsaa det eneste Tegn til at hun blev ældre.

Karl gik ind til sig selv og tændte Lampen, før han tog en Hjemme-Joppe paa, henne bag Forhænget, der gemte Sengen. Det var en stor fransk Seng. Fru von Eichbaum havde købt den, da Karl skulde komme hjem.

— For du, sagde hun til Generalinden: Folk, der har været i Frankrig . . .

— Kære du, svarte Generalinden: det er da rimeligt. Hvad er et Menneske uden sin Nattesøvn?

Sengen blev købt.

. . . Karl satte sig i Hvilestolen med udslaaet Fodstykke og tog en af de franske Bøger. Der saá ikke netop beboet ud i hans Stue undtagen om Morgenen, før der var istand, for da

var der Roderi nok: med Riflerne, nogle Hestebilleder og et Par gamle Eichbaumske Sabler paa Væggene og de gule Bøger paa Bordet, som Ane hver Dag lagde sammen i to lige høje Stabler.

Karl fik ikke læst meget. Han sad ved Piben og blev ved at tænke paa «Godset».

— Nu kunde disse Mouriers naturligvis købe «Bakken», fordi de tyve Aar havde flaaet Braherne og Vedelerne for deres Smør . . .

Karl rynkede Næsen som altid, naar han følte enten Mishag eller Forbavselse.

— Det er utroligt, sagde han.

Det var hans Yndlingsudtryk. At Menneskene overhovedet foretog sig nogetsomhelst, syntes Karl von Eichbaum saa besynderligt, at en stor Del af Livets Fænomener og Resultater naturligt maatte forekomme ham «utrolige».

— Men Gudbevares, sagde han.

Han blev ved at tænke paa «Bakken»:

— Hvis han var blevet Landmand i Stedet for at dumpe til alle de Eksaminer, saa kunde han dog maaske være blevet «Forpagter» . . . hos Smørhandleren.

Karl skød Læben frem:

— Hm — den sidste Sommer, de var paa «Bakken», var det Aar da Idas Moder døde.

Det bankede paa Døren, og Julius kom ind med en Flaske paa en Bakke.

— Fruen bad mig sætte Madeira'en her ind, sagde han.

Karl nikkede, mens han skænkede sig et Glas: Madeira'en var god. Den kom s'gu fra Stedet.

Fru von Eichbaums Madeira blev taget hjem af Søofficererne i Familien.

— Det er s'gu noget Svineri at hale rundt paa alle de Beværtninger, sagde Karl.

Med Glasset foran sig begyndte han at læse igen. Men lidt efter lagde han den gule Bog ned paa sit Knæ og smilte. Han tænkte paa, det vilde i Grunden være grinagtigt at gaa med Ida Brandt saadan et Sted, for hun havde naturligvis aldrig set det, Gud la'er skabe.

. . . Fru von Eichbaum sad ved sit Skrivebord. Hun havde ligesaa gerne straks villet skrive til Vilhelmine. For Dagen gik og hun fik det ikke gjort. Og idag havde hun nu netop tænkt saa meget paa hende og Tiden oppe paa Unsgaard.

«Kære Vilhelmine, skrev hun, hvor det er dejligt at tænke paa at være sammen igen, og ikke dette med et Par Uger paa et Hotel, som kun giver Uro. Men at have dig her i Fred og din gode Ro. Jeg haaber, du finder noget her i Nærheden. Jeg tænker paa Lindholms, som skal til Nizza med den syge Mary — de rejser jo altid med de tæringsyge, naar det er for sent. Du kunde maaske leje der, naar vi luftede godt ud og

ellers rensede. Du véd, det er lige herved, og godt vil det være for Kate lige ved Grønningen og «Linjen» — I maa jo ogsaa tænke paa Helbreden. Jeg glæder mig rigtig til Vinteren, ogsaa til Kate; det er saa friskt at faa lidt Ungdom i Kredsen — —»

Fru von Eichbaum havde sluttet Brevet og sad og stirrede ind i Lysene. Hun tænkte paa Karl:

— Der saá man, naar han kun var beskæftiget sin bestemte Tid med noget, der holdt fast som et Kontor, saa kom Roen. Men Skylden havde vel altid været hendes — — hun skulde aldrig ha'e sendt ham fra Hjemmet.

— Ham — med det bøjelige Sind.

Fru von Eichbaum hørte Julius inde i Spisestuen. Hun syntes rigtig det var længe siden, hun havde glædet sig saadan til sin Kop Te.

.

Om Søndagen var det varmt nok til, at Generalinden og Fru von Eichbaum kunde drikke Kaffen paa Verandaen. Generalinden sagde: Du maa kun ta'e et Sjal over Skuldrene, Mille, du, der er vant til Byluften.

Julius bragte Sjalet, og Søstrene sad sammen og saá ud over Sundet.

— Der skal ikke Kaffe til Herren, sagde Generalinden. Karl von Eichbaum var gaet ned paa Bellevue at spille Billard.

Fru von Eichbaum talte om Vilhelmine Mourier.

— Jeg skrev da til hende, sagde hun, og jeg tænker paa, om de ikke kunde leje af Lindholms . . .

— Gud, Emilie, sagde Generalinden, tror du osse det — — i det tæringssyge Hus?

— Kære, sagde Fru von Eichbaum, hvor kunde man vel bo, naar man skulde være saa ængstelig? Jeg, som rejser, jeg spør dig hvor kunde man ikke bli'e smittet? de ligger naturligvis ikke i de samme Sengklæ'er, og naar vi saa paa Forhaand sørger for, at der luftes . . .

— Ja, sagde Generalinden.

— Og det var hyggeligt nær ved os, saa vi kunde gaa ud og ind.

Fru von Eichbaum saá lidt ud paa Vandet.

— Og dejligt for Kate med Grønningen — hun, som ri'er.

Generalinden nikkede:

— Hun ri'er superbt, sagde hun. (I Slægten sløjfedes d'et i Verbet at ride).

Og lidt efter sagde hun, seende ud paa Vandet:

— Ganske Vilhelmines Figur fra Ungdommen. Søstrene talte om andre Ting.

.

Den Søndag blev den sidste varme Dag i Aaret.

Om Mandagen var det Sjask og Søle, og Ida stred sig paa sin sidste Morgentur — for

idag var hendes Nattevagts omme — op mod Vinden langs Søerne.

Da hun kom hjem igen, mødte hun Karl von Eichbaum, der lige var staaet af Sporvognen.

Han kom drivende ovre paa Fortovet med begge Hænder i sine Lommer og Voksdugsrullen presset ind under den højre Arm.

— Uh, sagde han misfornøjet, men pludselig smilte han:

— Vi fik ikke Foraars Gang.

— Nej vi kommer nok ikke i Skoven.

— Men, sagde Karl og skød afgørende Hænderne ned til Bunden af sine Lommer: Saa vil vi ud at more os.

Ida lo:

— Hvordan, sagde hun.

— Ud et Sted en Aften — at spise. Vi kan jo ta'e en anden med . . .

— Det var da værre, sagde Ida hastigt.

Og lagde til, mens hun blev gloende rød:

— Med en Fremmed.

— Ja, ja da, sagde Karl, og hans Stemme blev med ét forandret ligesom saa god:

— Saa ta'er vi ene.

De gik ind ad Porten og snakkede lidt igen.

Saa sagde Karl, der allerede stod paa den store Trappe op til Kontoret, stadig med Hænderne i Lommen, men med den samme «gode» Stemme som før:

— Hvor gammel er De, Frøken Ida?

— Det véd De jo.

Men Karl sagde:

— Nej, for De er, Gud straffe mig, sytten Aar.

Ida lo kun — det var nu det yngste ved hende, hendes korte, lille halvhøje Latter — og de skiltes.

Ida gik op. Da hun var kommen i Seng, brød Solen frem bag de mørkegrønne Fortræksgardiner. Stuen blev fyldt af et mildt og stille Lys som Skæret af en mat og grøn Lampe. Ida laa med halvt lukkede Øjne.

Men paa én Gang tænkte hun paa, at Karl Eichbaum havde haft Sommerfrakke paa ogsaa idag . . .

. . . Da Ida to Dage efter skulde bringe en Meldeseddel over paa Kontoret, mødte hun Karl von Eichbaum, der kom ind ad Porten i en fin ny Frakke. Han havde været til Frokost. Naar Karl von Eichbaum raadede over Mønt, overlod han «Anes Husflid» til en Portør og nød sin Frokost hos «Svendsen».

De talte lidt og Ida stod og saá paa ham.

— Ja, sagde Karl og skød Brystet frem: man er fin.

— Forfærdelig, sagde hun, paa en Gang talende helt Jydsk: Hun var blevet saa glad ved at se det flunkende Stykke.

Men Karl sagde:

— De skulde «spytte» paa den, Frøken Ida.

— Ja, sagde Ida: det gjorde vi altid, vi unge Piger, hjemme i Horsens.

De stod endnu og lo, da der kom en Dame ind ad Porten.

— Goddag, Mo'er, sagde Karl og traadte et Par Skridt bort fra Ida:

— Det er Frøken Brandt, sagde han saa. Fru von Eichbaum rakte Haanden frem.

— Det var rart at se Dem, Ida . . . Karl har jo fortalt mig, at De havde taget en Virksomhed herinde.

— Ja, sagde Ida, og ganske rød skyndte hun sig at tilføje:

— Jeg skal bringe en Meldeseddel . . .

— Men, sagde Fru von Eichbaum, De maa besøge mig en Dag — nu (og hun smilte lidt) hvor De er i Hus sammen med min Søn . . . Han kan altid sige mig en Dag, hvor De er fri.

Moder og Søn blev staaende nede i Porten, mens Fru von Eichbaum sagde Karl en Besked. Fru von Eichbaum gik hellere selv end hun sendte Julius: Man skal ikke, sagde hun til Søsteren, sende Julius og saadanne op paa et Kontor, hvor de andre, du, maaske sidder i mindre Stillinger.

Da Karl fulgte Fru von Eichbaum tilbage til Portaabningen, sagde hun:

— Jeg synes virkelig, det er rart, at du har den lille Brandt her . . . saa kan I da altid veksle et Ord . . . Farvel, Karl.

Idet Karl gik op ad Trappen, kom Ida ud ad Kontordøren:

— Har De saa tænkt paa'et, Frøken Ida, sagde Karl.

— Paa hvad?

— Paa at vi skal ud at spise, sagde Karl:

— For Vintertøjet — og han slog paa Frakken

— maa s'gu indvies.

— — —

Ida slukkede Lysene foran sit Spejl og søgte i Mørket efter Døren. Hun vidste ikke selv, at hun listede saa varsomt paa Taaspidserne. Men hun vilde ikke møde nogen nu — netop nu, hun skulde gaa.

Hun løb videre, ned ad Trappen, og pludselig fo'r hun sammen: det var Døren, som blev aabnet og lukket til den urolige Gang.

— Uh, sagde Quam, der kom ud; aldrig har man Fred.

— Ja, jeg har fri, sagde Ida og løb fra ham.

Hun gik ud gennem Gaarden og Porten, hvor hun nikkede til alle, to Portører, der stod ved den ene Indgang, og Portneren midt i Rummet og Josefine, som kom paa Trappen.

— Naa, Frøken, sagde Josefine, der maalte hendes nye Kaabe: nu skal De ud paa Livet. Og hun nikkede, som de andre.

— Ja, sagde Ida smilende.

Hun gik ud paa Gaden. Ved Lygten saa hun ham: der stod han allerede, ved Hjørnet af Botanisk Have.

— Her er jeg, sagde hun og løftede sit Ansigt. Hun var næsten stakaandet.

— Ja, sagde Karl, det er god Tid. Godaften. Og de gav hinanden Haanden.

De gik, mens Sporvognsklokkerne klang og Droskehestene travede.

— Hva' sagde De saa, spurgte Karl med sin lidt slæbende Stemme, som han holdt af at bruge den, naar han var tilfreds: hvor sa'e De, De skulde hen?

— Aa jeg sagde no'et . . .

— Ja, mente Karl: man kan s'gu sagtens lyve no'et — og han lo lidt —

— For det lærer man, Gud straffe mig, fra Barnsben.

Ida blev pludselig alvorlig i Øjnene:

— Aa ja.

Men hendes Stemning slog om igen og hun sagde straalende:

— Det var li'som de alle ønskede mig god Fornøjelse.

Hun tænkte paa dem, der havde nikked i Porten.

Og Karl, der gik med Cigaren mellem de yderste Læbespidser, sagde:

— Ja, nu maa vi s'gu tænke over, hva' vi skal spise.

De lo begge to.

De havde naaet Porten til Ørsteds Park.

— Vi kan gaa gennem Anlægget, sagde Ida: naar der er Tid.

— Men der bli'r lukket, sagde Karl og fulgte efter hende.

De gik over de sidste, nedfaldne Blade, men i de brogede Bede var der Blomster endnu.

— Hvor her er smukt, sagde Ida.

Der var vist ingen i den hele Have, ikke én i alle Gange; og mens de gik ved Siden af hinanden, hørte de deres egne Skridt.

— Nu falder de i Søvn, sagde Karl og pegede op paa en af de stille Statuer.

De gik ind til en lille Terrasse under et mægtigt Træ. Under dem laa Skrænterne og det mørkt blanke Vand.

Ida talte sagtere:

— Her er det dejligste Sted, sagde hun.

Karl skød Røgen fra sin Cigar ud i lange Ringe, og ingen af dem talte. Det var som om Klokkers og Vognes Lyd blev ganske fjern og Lygternes Lys hang over Gitrene som en straalende Krands.

— Er der saadan i de store Byer, sagde Ida sagte.

Hendes Øjne fulgte Skrænterne og Broen og det tyste Vand.

— Ja, sagde Karl og Cigarens Ringe løstes op.

— Ikke kønnere?

— Nej, sagde han.

En Svane skød lydløs frem fra det mørke Vand.

— Det har jeg ogsaa altid tænkt, sagde Ida. De stod endnu et Øjeblik.

— Men det bli'r sent, sagde Ida, med en helt anden Stemme og de vendte sig for at gaa.

— Naa, Godaften, Gamle! . . . Karl nikkede op til Ørsteds Statue, idet de gik forbi, og de lo igen.

Ida var stadig et Skridt foran Karl nu, mens de gik gennem Gaden.

— Der er god Tid, sagde Karl, der elskede «Mørkningen» i Gaderne.

— Ja, men saa kan vi se dem komme, sagde Ida og hun blev ved at skynde sig.

Men da de kom ind i Teatret og op i Pladslogen, var der ikke et Menneske i det hele Parket.

— Saa, sagde Karl, kom vi saa tidsnok?

Lidt efter lidt begyndte Folk at komme og de hørte Stolesædernes lystige Smæk og Kontrollørernes Nøgler i Logernes Døre og fra Gangen al den glade Skubben og Summen.

Ida skød Skuldrene velbehageligt op, mens hun rystede Armene ganske lidt:

— Aa, sagde hun, det er første Gang, de spiller Stykket.

— Ja, sagde Karl, det er det morsomme ved'et.

Herrer i hvide Skjortebryster stod op i Par-

kettet og friserede Damer trængte sig hastigt frem mellem Bænkene. Karl sad og nævnede deres Navne, Kritikeres og Forfatteres og Menne-skers, hun kendte fra Bladene.

Ida sad og smaasnakkede af Glæde og fulgte hvert Navn, som han nævnede. Men pludselig rejste hun sig halvt og saá ud op mod første Etage, med et lille Kast med sit Hoved:

— Det er dér, vi plejer at sidde, sagde hun og satte sig rapt igen.

— Hvem?

— Vi, sagde hun.

Nogle Sygeplejersker havde abonneret der ifjor.

Ida sad igen, mens Støjen steg, og smilte, med Ryggen helt lænet tilbage mod sin Stol. Men paa én Gang sagde hun, helt forskrækket og blev purpurrød:

— Aa, hvis nu Fru von Eichbaum var her.

— Det er hun ikke, sagde Karl: hun gaar aldrig i Sekundteatrene uden paa Brandvæsenets Billetter, og dem har hun ikke iaften.

De saá igen paa Folk, som blev ved at komme og komme. Ida tog i Karls Arm:

— Se, det er Fru Lind. Hun har været paa Afdelingen.

Det var den eneste, hun kendte.

Rampen blev tændt og gød sit Lys over Tæppet. I Parkettet var alle Hoveder i Bevæ-

gelse og over Balkonens Rand vuggede lyse Ansigter.

Ida blev ved at smile:

— Det er ligesom man skulde paa Bal, sagde hun ganske sagte.

Karl sad, med udspilede Ben og bed i sit Overskæg med et Udtryk, som var en Knebelsbart noget, der smagte godt.

Orkestret havde spillet en lille Tid.

— Hvad er det de spiller, sagde Karl og vilde se Programmet. Men Ida svarede ikke, hun sad med halvlukkede Øjne og lyttede efter Musikken. Karl saå fra Siden ned paa hendes Pande. Den var saa lille og saa smal. Man kunde faa Lyst til at spænde over den med Fingrene — saadan — fra Tinding til Tinding.

Ida følte hans Blik og aabnede Øjnene helt.

— Her er saa dejligt, sagde hun. Ikke?

Tæppet gik op.

. . . Folk puffedes og de skubbedes i Restaurantens smalle Sale. Karl von Eichbaum gik bag Ida Brandt og værnede hende lidt med Armene, men Ida lo over hele Ansigtet, mens hun vendte sig:

— Vi maa sidde, hvor vi kan se Folk, sagde hun og Øjnene straaede.

— Der er bestilt Plads, sagde Karl.

Det var i et af de smaa Kabinetter mellem Skillerummene og endelig naaede de derhen. Men Ida blev siddende inde i Sofaen, med Hatten

og alt Tøjet paa: hun saá paa Herrer og Damer, der blev ved at strømme ind.

— Aa, vi har Plads, sagde hun og skubbede Skuldrene op ligesom i Teatret.

Karl fik Overtøjet af hende og satte sig.

— Saa, sagde han og strakte Benene fra sig, mens han slog Rynker paa sin Næse:

— Nu skal vi spise paa fransk.

— Ja, sagde Ida og slog Hovedet rask tilbage. Hun vidste vist ikke, hvad hun sagde «Ja» til.

Karl bestilte og Tjeneren bragte Fade og Karl rettede an. Ida sad kun og fulgte dem med Øjnene, alt, hvad de gjorde, og smilte; og hun tog saa besynderlig varsomt paa alting, sit Glas og Fadet og sit Brød, som om hun undrede sig over det alt, over hver Ting — Dugen og Lyset og den grønne Flaske i Køleren.

Saa sagde hun og spilede begge sine Hænder ud paa Sofaen, mens hun lo ganske sagte:

— At jeg sidder her.

Karl smilte glad til hende og saá saa ud paa Folk i Salen, der knap fik Plads ved Bordene:

— Ja, vi sidder s'gu bedst.

Ida blev siddende som før:

— Hm, sagde hun saa med den samme Stemme: det er li'som vi var paa Skovtur.

Karl, der spiste langsomt men vældigt, lo og sagde:

— Naa, det synes jeg nu ikke, for man spiser altid forbandet paa Skovture.

Men Ida blev ved at tænke paa Skovturene: Turene derovre, naar de var kørte til Stensballe en hel Char-a-banc og de havde danset foran Hjulmagerens Hus og trillet omkap ned ad de høje Banker.

— Jo, sagde hun: for her er li'esom derhjemme.

Men Karl, der begyndte at blive mæt, sagde, at hun maatte virkelig spise og lagde Kramsfugl over paa hendes Tallerken.

— Maden er s'gu god, sagde han; og idet han tænkte paa Skovturene, sagde han med Albuerne paa Bordet (og tænkte, at hun var Gud straffe mig nydelig):

— Det var De vel mange Gange — paa Skovtur?

Ida sad lidt og saá ud for sig:

— Nej, ikke saa mange Gange, sagde hun sagtere.

Karl blev ved at se paa hende:

— Saa drikker vi to Jyder . . . Han løftede glad sit Glas.

Ida lo og tog sit:

— Men De er jo egentlig slet ikke Jyde.

Karl rynkede Næsen:

— Vist saa, alle vi Eichbaum'er er Jyder. Det er da der, vi har haft no'et.

Og de drak.

Karl blev ved at sidde og rette an for hende stadig med Albuerne paa Bordet: Ost og Sellerier, som han to Gange stak over og dyppede i hendes Saltkar.

— Hvor de var dejlige paa «Ludvigsbakke», sagde Ida.

— Ja.

Han gnavede stadig sin Selleri, mens han saá paa hende og sagde:

— Ida, De skulde altid være i gult.

— Hvorfor?

— Jo, sagde han sløvt.

Karl blev ved at gnave paa sin Selleri-Stængel, og pludselig tænkte han paa Mouriers. Han fortalte om dem og at de maaske vilde købe «Bakken». Det er en Smørgrosserer fra Aarhus, sagde han. Han trak «Aa»et i den jydsk «Hovedstad» langt og foragteligt ud og sagde saa tilfredsstillet:

— Men saa kan man da faa Recks ud . . .

— Hvorfor?

— Jo, erklærede Karl med sin tørre Stemme: for det er no'et Pak.

— Ja, sagde Ida uvilkaarligt. Hun vidste ikke selv, hvorfor hun blev saa glad og at hendes Ansigt straaledede.

— Og saa kan vi igen komme derover om Sommeren, sagde Karl. Skaal, Ida.

— Skaal, sagde Ida stadig med det samme Udtryk.

Og Karl, der havde sluppet Glasset og stak Hænderne i sine Lommer, sagde glad:

— Der kan dog være rart i Kongens København — hva'?

De talte glade og ligesom hinanden nærmere. Ida talte om Olivia og Villaen og Jørgensens — det gjorde hun altid, naar hun var glad — men pludselig sagde hun:

— Uh ha, hvor han talte højt . . .

— Hvem?

— Han, Elskeren, sagde hun.

Karl lo:

— Ja, man maa jo høre ham.

Ida sad og saá ud for sig:

— Men alligevel, sagde hun sagtere.

Der var knap fler Mennesker ude i Salen og Opvarterne stod og hviskede sammen over deres Regnskaber.

Karl sad og smilte og saá paa en Flaskehals.

— Har De nogensinde været forelsket, Ida, sagde han.

Ida saá op og rystede paa Hovedet — halvt trist.

— Nej, sagde hun saa i en Tone, som var det noget, der var gaaet hende forbi.

— Men — og hendes Stemme sitrede en lille Smule og hun vidste ikke selv, hvorfor hun sagde det eller hvad hun egentlig tænkte paa,

hvis det ikke var paa det lille Hus i Horsens og de tre halvmørke Stuer —:

— Men, sagde hun og saá ud over Bordet og søgte at smile: Jeg har nu tit været bedrøvet.

Karl havde faaet saadan et godt Glimt i Øjnene:

— Det er s'gu utroligt, sagde han kun.

Og de sad lidt tavse.

Ida saá ud i Salen, hvor der var halvmørkt og de fleste Blus var slukkede:

— Men de er alle gaaede, sagde hun forskrækket.

— Ja, sagde Karl og rejste sig bredt i Stolen: Men vi skal s'gu ha'e Kaffe.

De fik den og Likør ogsaa, som Karl skænkede. Han blev ved at have saadant et mildt Væsen og en blød Stemme, mens de sad endnu en lille Tid. Men Opvarterne, der begyndte at blive utaalmodige, slukkede de sidste Gasblus, saa Mørket trængte ind til dem. Der var ikke andet Lys end Lyset fra Kandelabrene.

Ida saá mod det skridende Mørke:

— Nu er det forbi, sagde hun.

— Næste Gang bli'er det Dem, sagde Karl.

— Ja, sagde Ida hastigt og glad.

— Det maa være hjemme, sagde Karl, som begyndte at hjælpe hende Tøjet paa: Paa Deres Værelse . . .

— Nej dog, sagde Ida, og hun lo.

— Hvorfor?

— For det er forbudt.

Ida blev ved at le, men Karl rakte hende blot Hatten og sagde:

— Aa pyt.

De gik ud gennem Hotelgangen og Portier'en vilde lukke Døren efter dem, da Ida sagde, glædesstraalende:

— Nu, maa jeg — og stak ham en Krone i Haanden.

Karl lo, som var han betalt for det:

— Men, Gud straffe mig, Ida, tror De, det er passende . . .

Da de var kommen et lille Stykke hen ad Gaden, bød han Armen frem:

— Man byder vel Damen Armen, sagde han.

— Ja, sagde Ida og tog den, mens hun trykkede sine Skuldre lidt sammen: nu er det jo Nat.

. . . Karl gik hjemme i sin Stue og smilede længe, før han kom op i sin store Seng. Lyset stod ved Sengen og en gul Bog laa der. Men han læste ikke.

Han laa bare og gloede op i Loftet, mens han slog Rynker paa sin Næse.

— Nej, sagde han, dybt betænksomt eller undrende: Man kender s'gu alligevel ikke Fruentimmerne . . .

Og han blev ved at ligge og smile til Røgen af sin Cigaret.

. . . Der var stille i Pavillonen, og Ida gik

sagte op ad Trappen. Da hun kom op paa Gangen paa første Sal, stod Frøken Roed foran det aabnede Skab.

— Gudbevar'es er det Dem, saa silde, sagde hun: Hvor har De været paa Skovtur?

Ida smilte pludselig ved Ordet «Skovtur»: Jeg har været ude, sagde hun og vilde liste sig videre — hun gik ligesom hun bar noget usynligt Dejligt i Hænderne, som hun vilde bringe i Sikkerhed —:

— Godnat.

Men Frøken Petersen, der var iført graciøse Tøjsko for Natten, havde hørt hende bag Døren og aabnede den paa Klem. Der var intet, der interesserede hende som detailleret Beretning fra den, som havde haft «Udgang».

— Ach, er det Dem, sagde hun. Der kom en ganske egen emsig Klang i hendes Stemme, naar hun vejrede Nyheder.

Pludselig drejede Ida Frøken Roed to Gange rundt foran Skabet: Jeg har været i Teatret, sagde hun, saa højt, saa det pludselig klang i Gangene — og løb.

— Hys, Patienterne, sagde Frøken Roed. Men de to Frøkener hørte bare, Ida lo deroppe; og de gik ind, hvor deres Middagsmad ventede dem under Gasflammen.

De hørte, mens de spiste, de to Gamles dybe Aandedrag og nogle afbrudte Ord fra Bertelsen,

der talte i Søvn, ligesom i en vred Opsætsighed. Inde fra «A» lød Skridtene frem og tilbage.

Frøken Petersen spiste videre og inde paa Salen blev Bertelsen ved at tale i Søvn. Frøken Roed rejste sig for at se efter ham; men han laa kun og kastede sig, med knyttede Hænder, som han plejede.

Ida var oppe paa sit Kammer. Hun stillede Vækkeuret og klædte sig af. Hun havde egenlig ingen Tanker; hun bare smaanyndede hele Tiden, til hun kom i Seng.

— Ja, hm, hvis Eichbaum kunde komme til Kaffe — naar han kunde liste sig her op . . .

Idas Ansigt lyste af Fornøjelse i Mørket:

— Men det maatte være en Tirsdag, naar Frøken Roed havde Udgang . . . en Tirsdag kunde han nu godt liste sig, ganske sagte, herop.

Ida blev ved at tænke paa det, mens hun smilte: Saa skulde de bruge alle de gamle Ting fra «Bakken» og se, om han kendte dem igen . . . og dække rigtig Bord . . .

Ida sov ind.

. . . Det var Middag et Par Dage senere. De fire var komne fra Kælderen og de gik i Forstuen rundt og rundt, langs Væggene, mens de ventede paa Maden (Bertelsen havde faaet en uafslædig Bevægelse med Haanden hen over Øjnene, som vilde han bortviske noget, der hindrede ham i at at se) da Nøglerne lød og Josefine kom med Madspandene.

— Goddag i Stuen, sagde hun, her er vi med Foderet.

Hun gik ind i Køkkenet for at hjælpe Ida med Karrene, mens Bertelsen skyllede og skyllede sine Hænder under Vandhanen.

— Det er stor Skam for Fuldmægtigen, sagde saa Josefine.

— Hvilket?

Ida spurgte hastigt. Josefine kaldte altid Eichbaum for Fuldmægtigen.

— Rykkerne render jo her paa Trapperne, sagde Josefine, saa alle snakker om 'et i Porten.

— Her — paa Kontoret? Det lød som Ida havde noget i Halsen.

— Ja, sagde Josefine og satte Karret fra sig: Og Gud bevare ham for Inspektøren, hvis det skal vare ved . . .

Ida nikkede mekanisk.

— Men det er naturligvis de Fruentimmer, som hænger paa, det kender man jo nok, sagde Josefine og blev ved at lægge Kartoffler rundt paa de seks Tallerkener.

Ida svarede ikke, hun rettede kun Maden an, mens Josefine, der var færdig, stod med Hænderne i Siden.

— Og saa nydelig han er skabt, sagde hun og saá betænksomt ud for sig.

Josefine havde altid et deltagende Blik for al mandlig Skabning. Ellers forblev hun sin Konduktør fuldkommen tro. Hun gik aldrig fra en

«Ven» og naar han gik og hun havde fældet mange Taarer, saa blev hun alligevel ligesom i Etaten: Det var altid en Konduktør ved Sporgvognene. Det blev bare en anden.

— Ja, sagde hun: man véd nok om 'et — for Andersen har været slem (Andersen var den nuværende Konduktør) . . . Men nu har vi klaret det . . .

Det var bestandig Alimentationsbidrag, som Josefine gik og sled sammen til de skiftende Konduktører.

Man kunde ikke se, om Ida hørte, for hun stod kun og flyttede paa de seks Tallerkener.

— Naa, saa løb vi videre, sagde Josefine.

Der kom altid et Par forbudne Sangtoner, Stumper af en Revue-Vise, som en Fanfare, naar Josefine satte afsted.

Ida satte Tallerkener paa Bordet foran hver af de fire: Nu maa De spise, Holm, sagde hun. Saa Bertelsen, nu skal De blive siddende og spise. Hun hjalp de to Gamle med at faa Maden ned, Bid for Bid; og hun var færdig og fik ryddet til Side — mens hun kun havde tænkt en eneste Ting . . .

— Den Stakkel, den Stakkel.

En Begribelse kom aldrig paa en Gang i hendes Hjerne, men kun langsomt og lidt efter lidt til den saa blev overdreven og stor og der var kun den ene Ting.

— Hvad var der dog at gøre! hvad var

der dog at gøre . . . Hvis han nu mistede sin Plads . . .

— Hvad var der at gøre . . .

Hun rettede an for Herren paa «A». Han sad bøjet over de evige Papirer, og hun hørte hans «Tak» og «Tak», mens han løftede Hovedet og fulgte hende med Øjnene.

Ida gik ud igen og hun satte sig paa Stolen nedenfor Vinduet.

— Og hun havde været med til at bruge hans Penge.

Hendes Tanker kom ikke længer: hun havde været med til at bruge hans Penge. Hun hørte alle Josefines Ord i sine Øren igen og igen og pludselig blev hun rød som et Blod. Der var noget, som hun først nu havde forstaaet. Hun vidste ikke selv, at hun ikke tænkte paa Pengene mere, men kun paa det, blot paa det . . . mens hun alligevel hver Gang løb det forbi, løb forbi den Sætning:

— Hvem der havde brugt hans Penge.

Portøren hentede de fire til Kælderarbejdet og de Gamle blundede inde i deres Senge. Inde paa «A» maalte Herren Gulvet med sine Fødder. En Gang imellem sled der sig et Skrig op fra «de Uroliges Gang».

Ida gik frem og tilbage, syslede med de Gamle og vendte hjem til sin Stol, til det skumrede.

Frøken Kiær stak sit Drengehoved ind ad Kvindernes Dør:

— Godaften, Jomfru.

Og pludselig sagde Ida:

— Aa, Frøken Kiær, kan De sidde her et Minut . . . jeg skulde saa gerne op . . .

— Ja, sagde Frøken Kiær og hun lukkede Døren: et Minut.

Ida gik ud, ned ad Trappen, gennem Haven, hastig over Gaarden, til Kontoret. Karl sad alene ved Pultene under Gasflammen, med Benene trukket op paa Kontorstolen og Hagen ned mod sine Hænder, og fløjtede.

Da han saá hende, løftede han Hovedet og smilte imod hende:

— Godaften.

Hun spurgte om noget, hun vidste ikke hvad, og hun smilte pludselig selv, mens han blev ved at snakke og paa én Gang strakte sig i Stolen med Armene op i Vejret:

— Aa Gud sikket Hundeliv, sagde han.

Og Ida lo.

Hun gik tilbage over Gaarden. Der var ingen Uro i hende mere og hun blev ved at gaa og smile. Hun tænkte kun:

— Det er da saa rimeligt, jeg hjælper ham.

Og hun tænkte ikke mer paa noget andet — kun, fordi hun havde sét ham.

Da Ida kom op, ventede Frøken Kiær lige indenfor Døren:

— Profossen er her, hviskede hun.

Det gav et forskrækket Ryk i Ida.

— Hvor? hviskede hun.

— Paa «A».

Der lød et Par forsigtige Nøgler og Frøken Kiær var inde hos Kvinderne. Ida gik rundt og tændte, mens hun hørte Professorens Stemme gennem Døren til «A», der stod paa Klem. Hun begyndte at gøre alt i Stand til Stuegangen, medens hun hørte Portøren og de fire paa Trappen og Nøglerne, der blev drejede om i Laasen.

— Overlægen er her, sagde hun sagte til Portøren, og de fire Patienter, der havde hørt det, gik sky ind og satte sig paa Taburetten foran Sengene, mens en Stemme hos Kvinderne pludselig tog paa at jamre.

Ida stod foran Kakkelovnen, da Døren til «A» gik op. Professoren blev staaende paa Tærskelen, smal og rank, i den lange, sorte Frakke:

— Ja, fortsæt saa De, Doktor, sagde han og lukkede Døren til . . . Lad Patienten kun gøre som han vil . . . Og De kan skrue Gassen ned om Natten.

Hans Stemme var ligesom uden Farve og han aabnede næppe Læberne, naar han talte, som om det gjaldt at holde dem lukkede saa fast som muligt om de hvide Tænder og om mange Hemmeligheder.

— Vel, Hr. Professor.

Han stod et Nu paa Tærskelen til «Salen», mens Bertelsens Øjne med et Glimt flakkede hen over hans Ansigt.

— Intet Nyt, sagde han, og han gled videre, ind ad Døren til Kvinderne. Men den ene Gamle i Sengen blev ved at klynke, som han altid gjorde under Stuegang.

Ida gik hen og bankede paa Frøken Petersens Dør for at faa hende vækket. Hun havde ikke hørt Dr. Quam, der var kommen ind.

— Hvor er Overlægen, sagde han hurtigt.

— Han gik ind til Kvinderne, svarede Ida, der var ved at gaa ind i Salen.

Quam stod paa Springet, men han blev alligevel staaende et Øjeblik og saá paa Ida.

— Er det Deres Fødselsdag idag igen? spurgte han.

Ida lo:

— Nej—ej — — hvorfor?

— Jo, for jeg synes, De lyser saadan i Ansigtet, sagde han. Han var allerede halvt inde hos Kvinderne. Kvindeskriet fra før slog gennem den aabne Dør.

— Frøken Petersen, Frøken Petersen! raabte Ida.

Hun vendte sig om, Bertelsen var igen ude under Vandhanen med sine Hænder.

— Naa, Bertelsen, sagde hun og tog ham

om begge Haanded og rystede dem som i et Haandtryk: De er jo renvasket.

Og mens hun et Nu blev ved at ryste den Syges vaade og røde Haanded, tænkte hun — og smilte —

— Stakkels Karl, han vilde skjule, at han var bedrøvet.

De blev uroligere inde hos Kvinderne. Skrig paa Skrig, som om Skrigene kaldte paa hinanden og skyllede frem mod den lukkede Dør.

Frøken Petersen, der var kommen frem af af sit Bur, stak Hovedet ud fra Køkkenet:

— Ach, hvor de er urolig, sagde hun. Men vi har ogsaa Omslag i Vejret.

Frøken Petersens Fødder var som et Barometer ligeoverfor Vejrförändringer.

Men efter The løb Ida over paa Posten med et Pengebrev til Hr. Karl von Eichbaum.

— — —

Det var den sidste Dag, Ida havde Dagvagt.

Frøken Helgesen gik gennem Afdelingen og saá efter, hun havde bestandig noget i Øjnene, som indførte hun et eller andet paa en Liste.

— Vil De saa bringe Meldesedlen over? sagde hun til Ida.

— Ja, svarede Ida. Alt Blodet var gaaet fra hendes Ansigt.

— Jeg skal blive her, sagde Frøken Helgesen og satte sig.

Saa maatte Ida gaa . . . over paa Kontoret. Det var, som hendes Nøgler kom saa langsomt ind i alle Laase, og hun saá ikke Oldfruen, der nikkede fra sit Vindu. Det var kommet som en Angst over hende straks, de var sendte igaar. Straks, hun kom ud fra Forstuen paa Posthuset, hvor hun havde været saa lykkelig glad, mens Postmanden lakkede Brevet og førte det ind og gav Kvittering og alting — var Angsten kommen: Hvis han blev vred, hvis han nu kun blev vred. Og om Natten havde hun ikke sovet, mens Tanken blev større og større i hendes Hjerne: at han blev vred. Men hun skulde vel ogsaa have skrevet, have sagt ham noget og forklaret . . . Men hun havde ikke kunnet skrive. Hun havde ikke kunnet gøre det . . .

Men nu var han maaske vred.

Hun gik gennem Gaarden og ind i Porten og op ad Trappen. Hun saá hans Ansigt straks ved Døren; det var ligesom saa lyst i Huden. Men da han saá hende, blev han blødende rød.

— Det var en Meldeseddel, sagde hun.

Og han bøjede sig ned imod hende:

— Det er s'gu utroligt, sagde han sagte med en Stemme, der var lidt grødet.

— Tak.

Ida tog Vejret og vilde gaa, men da de kom udenfor Døren, for han var fulgt efter, sagde hun (for at hjælpe ham over det eller for at trøste

ham; et Sekund før havde hun aldrig tænkt paa at sige det):

— Nu skal vi drikke Kaffe paa Tirsdag.

Der gik ligesom en Trækning hen over Eichbaums Ansigt. Men han sagde og skød Læberne frem:

— Jeg vil hellere ha'e The.

Ida lo:

— Nej, sagde hun stadig med den samme hastige Stemme: det skal være Kaffe, for vi skal skænke af den gamle Kande . . .

Saa løb hun:

— Nej — nej, han var ikke vred.

Aa nej, han havde forstaaet hende . . .

. . . Karl von Eichbaum gik over til Svendsen for at spise Frokost. Han gik nok og fløjtede hen ad Gaden; men der var alligevel noget, som om han ikke kunde faa sig selv til rigtig at tænke paa de Penge eller paa at han nu kunde fordele dem rundt, i de værste Huller. Og han følte ogsaa noget ubehageligt i Fingrene blot han tænkte paa Konvolutten, hvor de laa.

Men da han skulde betale, tog han hastigt en af de mange store Sedler ud for at faa den vekslet.

Kellner Jensen blev staaende, halvtbukkende foran Konvolutten.

— Ønsker Hr. von Eichbaum at betale det Hele? sagde han halvsagte og ned imod Sofaen.

Men Hr. von Eichbaum svarede ikke. Han

havde, ligesom sky, taget et Kort frem mellem Sedlerne. Ida stod der kun med saadan smaa-bitte danske Bogstaver — og saa var der et lille Billede af «Ludvigsbakke» i Hjørnet.

Karl von Eichbaum blev ved at sidde med Kortet i sin Haand.

Da Frokosttiden var omme, hvilede begge Svendsens Højrehænder, d'Hrr. Jensen og Sørensen, ud, lænede hver mod sin Dørstolpe:

— Der kan De se Sørensen, (Hr. Jensen snøvlede, hvad han ansaa for distingueret i Faget), at jeg fik Beløbet. Den Slags Folk finder altid en Udvej . . . Det véd vi fra d'Angleterre . . .

Hr. Jensen havde i en smærkere Periode fungeret som à-la-Carte-Sals Kellner i Hotel d'Angleterre.

— Ja, til den revner, Jensen, sagde Sørensen.

Hr. Jensen svarede ikke. Han stangede Tænder.

— — —

Ida lod som hun sov, mens hun saá fra Frøken Roed foran Spejlet hen til Vækkeuret foran sin Seng gennem de kvart aabnede Øjenlaag. Fødderne skubbede hun sagte op og ned under Tæpperne, hun kunde ikke ligge stille.

Men endelig var Frøken Roed i Overtøjet og Ida lod, som hun vaagnede:

— Skal De til Deres Søster, sagde hun.

— Ja, Frøken Roed skulde det: Hun skulde

altid til sin Søster, der var gift med en Assistent ved Jernbanen. Det var de eneste, hun kendte i Byen, og der var desuden nok at hjælpe med, om de tre Børn.

Ida saá dem pludselig for sig, Frøken Roed og Fru Hansen, som de sad og syede derhjemme paa fjerde Sal i Rømersgade under Lampen i Dagligstuen, hvor Lænestolene, der begyndte at blive slidte i Ryggen, var dækkede med saa mange smaa broderede Stykker — og paa en Gang lo hun.

— Men hvad ler De af? spurgte Frøken Roed.

— Aa, det var noget jeg tænkte paa.

Men pludselig slog Ida Tæpperne til Side og satte de bare Fødderne ud paa Gulvet.

— Aa, sagde hun, vent lidt; og hun løb i Natkjolen hen til Chiffonnièren:

— Jeg har noget til Børnene; og, mens hun dækkede for den aabne Chiffonnière for at Frøken Roed ikke skulde sé Pakkerne og Blomsterne derinde, hældte hun nogle franske Kager ud af en Pose.

— De er saa dejlige, sagde hun glad og hun puttede en i Munden paa Frøken Roed, før hun sprang op i sin Seng.

— De tænker ogsaa altid paa andre, sagde Frøken Roed.

Men Ida bare lo:

— Nej, jeg tænker paa mig selv. Og hun laa og saá op i Loftet.

Hun hørte Frøken Roed gaa ned ad Trappen, og hun stod op igen og drejede Nøglen to Gange om saa sagte, som var hun angst, nogen kunde høre hende. Hun begynde at klæde sig paa saa hurtig hun kunde — der var noget over hendes Bevægelser som over en Skolepiges, der er ifærd med at gøre en gal Streg —: Aa, der var nok at gøre . . . der var meget at gøre . . .

Hun trak Chiffonière-Skufferne ud — de var saa tunge af alle de mange, mange Ting — og hun tog Damaskes-Dugen frem og de gamle Kopper, og Sølvkaffekanden, der var omviklet med Papir, tog hun ud af Midderrummet. Der var ogsaa de gamle Assietter og Armstagen, som hun satte Lys i: her skulde han sidde med Cigaretterne ved sin Kuvert.

Hm — sidst hun lagde Blomster paa Bordet, var det for Olivia og Drengene . . . Ja, det var i Maj — — aa, at det ikke var længere siden . . . end den tyvende Maj.

Hun tændte Lysene og saá efter, om Vandet kogte . . . der skulde da en Rose i hans Glas . . .

Hun gik til og fra og hun blev staaende foran Bordet: Jo, han vilde nok kende de gamle Ting igen.

Hun begyndte at lytte efter, mens hun lagde to brogede Tæpper over Sengene. Hun saá paa Vækkeuret. Det var heller ikke Tiden endnu

— og hun satte sig hen ved Bordet, paa hans Plads, og ventede. Nu kom der nogen, for Døren dernede gik: men det var kun en Portør.

Maaske var han forhindret, maaske kom han ikke. Det blev saa sikkert for hende, at han kom vel ikke, mens hun sad og saá fra Ting til Ting, som vilde hun idetmindste prænte sig ind, hvor pænt det var:

— Og Lysene, dem vilde hun alligevel lade brænde, brænde helt ned, til de slukkedes.

Men Rosen, den tog hun stille bort fra hans Glas.

Hun havde ingen hørt paa Trappen, da det bankede sagte paa Døren, to Slag, som de unge Mænd banker, der har været i Tjenesten, og hun fik lukket op.

— Aa, det er Dem, sagde hun.

Karl Eichbaum halvt listede sig ind: Der var ikke en Mo'ers Sjæl der saá mig, sagde han.

— Men Frøken Helgesen sidder altid lige ved Døren, sagde Ida.

Hun fik laaset — de havde uvilkaarlig halvvisket begge to — og Karl tog Tøjet af.

— Ja, saa var vi her, sagde han og rystede hendes Haand.

— Ja, sagde Ida og lo: Her skal De sidde. Hun pegede paa den brede Stol.

— Det var Satan til Juleaften, sagde Karl og strakte Benene fra sig, mens han saá paa det hvide Bord.

— Ikke, sagde Ida, hun syntes, hun havde følt just det samme.

— Og her er s'gu ogsaa Drikkevarer, sagde Karl.

Ida hældte Kaffen i de gamle Kopper, mens Karl blev ved at sidde og se tilfreds paa Sagerne og de talte om de gamle Ting — Kagekurven og Armstagerne: de holdt Vagt ved Konkylierne derhjemme, sagde han.

— Ja, de stod paa Fløjen, sagde Ida. Hun saá igen for sine Øjne det gamle Marmorbord paa «Bakken» med Konkylierne og Frugtskaalen fra Auktionen efter Hoffet i Horsens og de to Sølvbægre, der var Præmier fra et Par Landbrugsforeninger.

— Men vi har nu alligevel ingen hjemmebagte Kager, sagde hun.

Karl tog godt til sig af de Kager, der var, og ogsaa af Likøren. Ja, sagde han, vi holede no'en fra Schrøder, han tænkte paa den bulede Kagekasse paa «Bakken»: det er s'gu grinagtigt at stjæle . . .

— Ja, det er spændende, sagde Ida og virrede med Hovedet, for Karl sad og saá paa hende, han syntes altid det saá saa morsomt ud, naar hun gjorde det.

— Har De ogsaa stjaalet hjemme, spurgte Karl.

— Ja, tit, sagde Ida hastigt, men pludselig blev hun bleg.

— Hvordan det? spurgte Karl.

Ida saá ud i Luften og sagde langsomt og sagte:

— For det maatte jeg.

Der var stille lidt.

Saa tog hun sig sammen og løftede sit Glas og de klinkede.

— Skaal, sagde Karl. Han blev ved at sidde og se paa hende.

Men paa en Gang blev Ida genert eller hvad det var, og hun fandt ikke noget at sige, mens Karl, der maaske ogsaa var en Smule benauet, sad tavs og røg og læste paa Indskriften paa Kaffekanden, Hædersgaven, til han pludselig sagde, det kom saadan plumpende:

— Ja, gamle Brandt holdt s'gu meget af Kaffe.

De lo begge to, og Ida hentede de gamle Billeder. Karl tog dem og Isen var pludselig brudt. Han flyttede med sit Glas over i Sofaen og de pegede paa Vinduerne, hvem der havde boet, og paa Vejene, hvor de førte hen, og paa Menneskene — der var den og der var den.

— Der er De, Ida, sagde Karl og blev ved at holde paa Billedet.

— Ja.

— Og der staar Forvalteren, sagde Karl.

— Ja, han er død.

Ida sad og saá paa Forvalteren, med sit Hoved ved Siden af Karls.

— Saa pludselig han døde, sagde hun langsomt.

— Han skød sig, sagde Karl.

— Nej.

— Jo, sagde Karl, som ogsaa blev ved at se paa Forvalterens lille Ansigt: véd De ikke det? Det var jo Caroline Begtrup, hende den blegsottige, som ikke vilde ha'e ham. Saa gik han op paa Kornloftet og skød sig — — det var lige efter han havde sat Folkene i Arbejde . . .

— Men hvor er hun da?

— Hun er gift i Næstved, sagde Karl og slap Billedet.

Han lænede sig tilbage og rynkede sin Næse.

— Det var forresten meget fornuftigt, sagde han: for der er Gud straffe mig ikke stort ved at leve . . .

Ida saá op i Lysene:

— Jo, sagde hun langt og stille.

Karl, der sad med Hænderne i Lommen, nikkede efter en Stund ind mod Armstagen:

— Ja, hvis man endda var Landmand.

— Det kan De blive, sagde Ida og slog igen med Hovedet.

— Jo Tak — Karl snøftede paa Ordene — og hvordan . . .

Men pludselig slog han om og mens han fik Hænderne op af Lommen og gned dem, sagde han:

— Her er nu ligegodt meget hyggeligt.

Ida sad stadig med Øjnene ind i Lysene:

— Han var dog saadan et stille Menneske.

— Hvem?

— Forvalter Krog.

— Ja, sagde Karl og nikkede: men det er vel osse mest paa de Stille, det bider.

Han rejste sig fra Sofaen for at strække Benene og han saá sig rundt fra Møbel til Møbel.

— Der er det gamle Chartol, sagde han, det er utroligt.

Ida fik Taarer i Øjnene, hun vidste ikke hvorfor; maaske var det Tonen i hans Ord.

— Ja se, sagde hun.

Og hun aabnede Midtrummet og hun trak de gamle Skuffer ud, mens han holdt Stagen og hun viste ham alting: hun viste ham Olivias Børn og Lyngblomster fra Ferien og Faders gamle Regnskabsbøger med en bleg Skrift og saa mange Ting, mens de blev ved at huske og ved at tale.

— Nej, nej, sagde hun og tog hurtig en Bog fra ham; han havde stillet Armstagen paa Klappen. Nej, nej, det er min Poesibog.

— Vor Herre, hjælp os, sagde Karl.

Men Bogen vilde han se.

— Nej, sagde Ida og holdt paa den: det maa De ikke. Man skriver saa meget dumt ind.

— Men De kan da sige mig, hvad for et Vers De holder mest af, sagde han. Det var mest det, at hun blev saa kønt rød i Kinderne, der morede ham.

— Ja . . . Jeg holder mest af det.

Og hun viste ham en Side, mens hun holdt med Hænderne om de andre Blade; det var Solvejgs Sang. Karl stod ved Armstagen og læste det.

— Det er saadan et Damedigt, sagde han, men saa kom det lidt blødt i Tonen:

— Hvorfor holder De mest af det?

— Jo . . . for det er det kønneste. Men, tilføjede hun, nu er det længe siden . . . Jeg skrev det af efter et Nodehefte.

Hun lagde Poesibogen ned og der faldt et lille Fotografi ud af den. Det var Konferensraadens gamle «Hvide». Og de stod og lo ad den Gang, den dansede midt paa Gaden i Horsens, fordi en Lirekasse spillede en Melodi, som den gamle Cirkushest kendte; og Konferensraaden kunde ikke sidde fast og Lirekassen, den blev ved at spille, og Hesten, den blev ved at danse, midt paa Gaden.

— Men det havde nu været et dejligt Dyr, sagde Karl.

— Nu har «Smørstikkeren» sét paa Stadsen, sagde han lidt efter og lagde den Hvide væk.

— Vil de da købe det, spurgte Ida.

— Det gør de s'gu nok, sagde Karl, der saá ind i Lysene.

— Naar de saa blot vilde holde det kønt, sagde Ida og nikkede.

— Ja men nej, ja men nej . . .

— Hun greb om Karls Hænder. Han rodede i alt . . . Det var Mo'ers Ringe og Brocherne og Guldkæden og Fa'ers Signet, og han rodede rundt i det altsammen.

— Lysene, Lysene, sagde hun.

Stagen raslede paa Klappen, mens hun vilde holde paa hans Hænder.

— Det er s'gu Værdigenstandene, lo Karl.

— Og det er min Sparekassebog, sagde Ida glad; hun holdt den graagule Bog i den venstre Haand og gav den et Slag med den højre. Men pludselig blev hun ganske bleg, og stille lagde hun Bogen ned — —

Karl stod ogsaa lidt tavs.

— Maa jeg da aldrig takke Dem, Ida? sagde han saa ganske stille.

— Nej, sagde hun blot; det hørtes knap.

Et Nu havde Karl lagt begge sine Hænder ned om hendes Liv. Saa tog han dem bort. Ida rørte sig ikke.

— Hys, hys . . .

De hørte Nogen paa Trappen.

— Det er Frøken Petersen . . .

— Sluk, sluk . . .

Karl fik slukket Lysene.

— Brandt, Brandt, kaldte Frøken Petersen og slog paa Døren.

Og Ida svarede, henne ved sin Seng, fra Mørket:

— Ja, ja, jeg er vaagen.

De hørte hende gaa igen, før Karl hviskede, i saadan en halvt dreungeagtig Tone:

— Men jeg kan da blive lidt endnu . . . vi kan sidde foran Kakkelovnen.

Ida svarede ham ikke; men hun satte sig foran Kakkelovnsdøren, som Karl havde aabnet. De hørte ingen Lyd uden Lyden af Kullene, naar de sagte smuldrede, mens Skæret kom og veg hen over deres Ansigter.

— Saa stille her er, sagde Karl.

— Ja, sagde Ida: de er saa rolige idag.

De talte kun halvhøjt og sad tyste igen. Karl betragtede Ilden.

— Men De er altfor taalmodig, Ida, sagde han og saá paa Gløderne.

— Hvordan . . .

— Jo, De kunde godt forlange meget mer.

— Hvordan forlange mer . . .

De holdt Hovederne halvt fremstrakte, just paa samme Maade, og de langsomme Ord kom i samme Tone.

— Jo, jeg mener, saadan af Livet, sagde Karl.

De tav paany og hørte kun Kullenes Fald.

— Eichbaum — nu maa De gaa.

— Ja, sagde Karl: om to Minutter. Egenlig elskede han jo aldrig at rejse sig fra et Sted, hvor han sad.

— Véd De hva', Ida, sagde han og blev ved at sé paa Kullene:

— Jeg er egentlig en Hjemmemand.

— Ja, Ordet kom saa ganske sagte.

Karl strakte sin Haand ud i Mørket og tog hendes:

— Tak for idag.

— Tak, hviskede hun.

Hun stod op og tændte Lysene. Hun var saa bleg, mens hun gjorde det — en Bleghed, der ligesom lyste.

Karl fik Tøjet paa og ganske lydløst aabnede hun Døren.

— Godnat, hviskede Karl og han sneg sig ud.

Bag Døren lyttede Ida efter hans Trin: nej, der kom ingen . . . og nu var han nede.

Hun laasede Døren igen. Det samme Smil blev ved at ligge over hendes Ansigt, mens hun aabnede og lukkede og gemte alting. Men Lysene vilde hun ikke slukke. De kunde brænde, de skulde brænde endnu — — til efter The.

Saa gik hun ned.

. . . Karl var nede paa Gaden. Hans Øjne var ligesom underligt større, mens han gik og tyggede paa sin Cigar.

— Ja, hun er s'gu honnet, sagde han og nikkede med sit Hoved.

Han vidste knap selv, at han blev ved at gaa i den Stump Gade, hvor det lyse Gavlvindu vendte hen.

... Fru von Eichbaum, der sad over Senge-
omhænget, rejste sig rask og kaldte:

— Julius . . . Herren kom hjem.

Karl blev inde hos sig selv indtil Thetid. Efter The spurgte han, om de ikke skulde spille et Parti Besique. De sad og spillede endnu — og der var ikke saa lidt Cigarrøg i Stuen — da Generalinden kom over for at sige «Godnat».

— Gud, du, sagde Fru von Eichbaum: du sætter dig da og faar et Glas Madeira.

— Tak du, sagde Generalinden, og tog Plads: mon det er godt mod Natten . . .

Julius kom ind med Madeira og franske Biskuits og de nød det sammen under Hjørnelampen.

Efterat Karl og Generalinden var gaaede, gik Fru von Eichbaum rundt og aabnede Vinduer: for natgammel Røg var ubehagelig.

... Da Ida næste Morgen kom hjem fra Tur, stod Karl paa Trappen op til Kontoret. Ida havde næsten tænkt det. Hun gik de Par Trin op og tog en Rose ud af sit Kaabeknaphul:

— De skulde have haft den igaar, sagde hun.

— — —

Fru von Eichbaum og Generalinden kastede et sidste Blik paa den Lindholmske Lejlighed. Familien Mourier skulde ankomme med Formiddagstoget.

Søstrene gik gennem Værelserne og var tilfredse.

— Og, kære, sagde Fru von Eichbaum, godt er det, at vi har gemt lidt hen af det Overflødige.

Det «Overflødige» var visse ret tvivlsomme Silketæpper af den Slags, som «draperede» hos Lindholms og som Fru von Eichbaum afskyede: Gud, du, man anvender det kun for at skjule en Plet, sagde hun til Søsteren. Og saa bare hænger det og samler gammelt Støv.

Generalinden nikkede:

— Desuden, sagde hun: at ha'e alt det i et Hus med den syge Mary.

Fru von Eichbaum gik ind i den næste Stue, før hun sagde:

— Dampet er her.

— Og, tilføjede hun, saa taler vi forresten naturligvis ikke om det. Fru von Eichbaum tænkte stadig paa det med Mary.

— Gud Mille, sagde Generalinden: man véd dog, hvad en Indbildning gør. Og i vore Dage, hvor Folk vil være sy'e . . .

Bag Kabinettet laa Kates Værelse. Det var tomt. Frøken Kate vilde have sine egne Møbler med. Fru von Eichbaum stod paa Dørtærskelen og betragtede de nøgne Vægge.

— Ja, sagde hun: det maa jo Kate selv vide at indrette.

Julius kom og meldte, at Drosken var der.

— Tak, Julius. Og saa dækker Ane vel Thebordet, med blødkogte Æg.

Søstrene gik ned i Porten og steg op i Drosken, hvor Julius sad paa Bukken i Silkehat med Roset og privat Vinterfrakke.

Da Toget kom ind foran Perronen, stak der et ret fyldigt og blondt Ansigt ud af en første Klasses Kupé. Det var Frøken Kate.

— Der er de, sagde hun. Hun havde sét de to Søstre, der viftede med Lommetørklæder, akkurat i Højde med deres Ansigter.

Fru Mourier og Frøken Kate kom ud af Kupéen og der blev trykket Hænder og de tre Ungdomsveninder kyssestes, mens de alle tre havde Taarer i Øjnene.

— Kære Vilhelmine, sagde Fru von Eichbaum: at vi nu har dig her.

Hendes Stemme rent skælvede. Fru von Eichbaum blev altid saa let bevæget, naar hun igen mødte «dem fra hendes Ungdom».

— Og roligt Vejr har I haft over Bælterne, sagde hun.

— Dejligt, du, dejligt . . . Jeg sad paa Dækket med min Kaffe, mens Kate fodrede Maagerne.

Fru Mourier, der gjorde Indtryk af at være ligesaa bred som begge Søstrene tilsammen, havde en lidt kraftigere Diktion, paavirket af jyske Herregaarde.

Julius tømte Rejsetøjet ud paa Perronen, tilsidst en stor Flettekurv med en vældig Hank.

— Søde Børn, sagde Fru Mourier: det er til Jer fra Mourier. Han fulgte os til Frederits . . . hans Orchidéer er hans Stolthed.

— Saa ta'er De det, Julius, sagde Fru Eichbaum. Men hvor er Kate?

— Aa, hun henter Hundene, sagde Fru Mourier.

— Hundene, sagde Fru von Eichbaum: Gud, Mine, har I de Dyr med? Fru von Eichbaum havde en nervøs Forskrækkelse for alle Hunde.

— Kære, ellers havde jeg aldrig faaet Kate til at rejse.

Generalinden saá nu Kate, der kom dragende med to jublende Mynder i en Dobbeltlænke.

— Naa, sagde Kate, der var i en sort Rejse-dragt, som lignede en Ridekjole, og med en Mængde Sølvringe op ad Armen: hils saa paa Tanterne.

De to Mynder begyndte paa Opfordringen at springe op og ned ad Generalinden og Fru von Eichbaum, der værgede sig med Hænderne:

— Kære Kate — de er jo lidt voldsomme.

De kom alle ud paa Banegaardspladsen og Fru Mourier og Søstrene gik op i Drosken, mens Frøkenen blev staaende udenfor.

— Saa kører jeg med Viktoria og Hundene, sagde hun.

Viktoria, en Dame i graa Spadseredragt, som stod ved Siden af Vognen, var «Jomfruen».

Generalinden nikkede med et «Goddag, Jomfru» og Fru Eichbaum sagde:

— Dyrene bringer da Julius.

Men Frøken Kate var allerede henne ved en anden Vogn, hvor hun kom op med Viktoria ved sin Side og begge Hundene paa Bagsædet.

Fru von Eichbaum saá lidt nervøs paa Installeringen og sagde:

— Gud, Vilhelmine, hvad Besvær I vil ha' af de Dyr her i en Bylejlighed.

— Men, sagde Generalinden, det er et Par dejlige Dyr.

De to Drosker rullede afsted, Kates bagest. Hun sad og saá frem imod det forreste Køretøj med Julius' lige Ryg paa Bukken.

— Saa, sagde hun, nu er vi i'et.

Da de var komne op i Lejligheden, gik de om i Værelserne, mens Søstrene forklarede og viste. Fru Mourier sagde: Her er jo rigtig rart, og satte sig straks ned i Sofaen med Generalinden; medens Kate, der først fra Spisestuetærskelen havde taget et Overblik, blev ved at gaa omkring med Fru von Eichbaum.

— Her er akkurat Plads til min Servante, sagde hun, da de stod i hendes egen Stue. Og hvor skal Viktoria ligge?

— Til Jomfruen, sagde Fru Eichbaum, er der et Kvistværelse.

Kate trak Armene og Skuldrene op, saa alle Sølvringene raslede: Naa, ja ja, det kan vi jo altid ordne.

Fru von Eichbaum, der holdt sig lidt rankt, vendte sig til Jomfruen og sagde:

— Vil Jomfru Thora saa foreløbig lægge Tøjet herind.

Fru v. Eichbaum havde, uvist af hvilken Grund, under Køreturen besluttet at benævne Jomfru Viktoria Thora.

Inde i Dagligstuesofaen var Generalinden og Fru Mourier allerede dybt inde i alle Vinterplaner, og man hørte Generalinden, ligesom afsluttende, sige:

— Og Vilhelmine, saa har vi om Søndagene Petri.

Julius meldte, at Theen var paa Bordet og de rejste sig for at gaa ind, men Kate maatte virkelig først vaskes. Hvor er der et Badeværelse? sagde hun. Hun havde en vis selvfølgelig Maade at spørge paa. Men der var ikke noget Badeværelse.

— I det hele taget, Kate, sagde Fru von Eichbaum: det er jo et Lejehus, men man har da sine Gummibadekar . . .

Kate forsvandt med Viktoria ind i Moderens Sovekammer, mens de andre gik tilbords og Hundene lidt efter begyndte at hyle og skrabe paa Sovekammerdøren, til Kate lukkede dem ind. Ja, sagde Fru von Eichbaum inde ved Bordet:

det vil jo i Længden, Vilhelmine, blive lidt generende for Lindholms ferniserede Døre . . .

De tre Damer talte om Aline Feddersen. Generalinden troede nok, at hun havde været i Gèneve . . .

— Og hun var der vist endnu . . .

— Ja, du, sagde Fru von Eichbaum: det er jo no'et, vi med den bedste Villie ikke forstaar.

Fru Mourier, der var færdig med det andet Æg, sagde:

— Ja — men Feddersen har nu heller aldrig været andet end en Familieforsørger . . .

— Andet? kære Mine . . .

— Ja, og Mourier har Ret: det er nu en Gang ikke nok bare med disse daglige Ægte-
mands-Rationer.

Der blev en ganske lille Pavse, til Fru von Eichbaum sagde — der var ingen, der kunde sige, om Søstrene egenlig havde forstaet —:

— Jo, du, men hvor tror du, man træffer mange som Mourier?

Da Kate kom ind og satte sig — hun var i lyseblaa Kaschemirs-Morgenkjole — talte Fru Mourier om «Ludvigsbakke»: De havde jo sét paa den og Mourier mente, at Prisen var passelig.

— Og hvad si'er du, Kate, sagde Generalinden.

Kate, der puttede Franskbrød i Munden paa Mynderne, mente, der kunde jo blive ganske ud-

holdeligt, naar der blev bygget om, og Fru Mourier spurgte efter Karl.

— Gud du, sagde Fru von Eichbaum: han passer sit Kontor.

Og Generalinden tillagde:

— Han gaar til og fra som et Ur.

Men Kate, der var færdig med at fodre Hundene, spurgte og var for første Gang interesseret:

— Hvor rider man her i Byen?

. . . Efter Frokosten gik Søstrene de Par Huse hjem. De talte ikke meget, før de kom op i Fru von Eichbaums Entré og tog Tøjet af.

— Kære Lotte, sagde Fru von Eichbaum: lad dem nu først komme i Orden.

— Det er da saa rimeligt, Generalinden glattede ligesom noget ud med Haanden: Den første Dag — det bli'er jo altid let lidt støjende.

Søstrene gik ind og satte sig og Fru von Eichbaum, der alligevel ligesom pustede ud her i sin egen gode Sofa, sagde:

— Og Klæderne, du, det er jo kun, at man gaar lidt med dem, naar de skal i Butikker . . .

Generalinden nikkede og Fru von Eichbaum saå et Øjeblik frem for sig, før hun sagde:

— Nu er hun jo klædt som en ung Kone.

— Hundene du, sagde Generalinden, var jo næsten som et helt lille Optog . . .

Og som om det havde synderligt at gøre

med de to Mynder, sagde Generalinden efter en lille Pause:

— Men du, det bli'er ikke let for en Mand . . .

Fru von Eichbaum, der overtænkte Detailerne, sagde, inde i sin Tankerække:

— Og Jomfruen, der var lidt Nervøsitet i Fru von Eichbaums Røst: hende skal Ane jo nok vise til rette . . . Og saa er det vel bedst at la'e dem ha'e deres Ro idag.

— Kære, sagde Generalinden, der rejste sig: at de kan sunde sig og saadanne . . .

I Døren spurgte hun: Drikker du iaften Theen ovre?

— Tak, du, sagde Fru von Eichbaum: jeg har iaften den lille Brandt, du véd . . . hun har nok kun fri om Tirsdagen.

— Aa, henner . . . Ja, saa Farvel, Mille.

Generalinden skulde lige til at gaa, da det ringede. Det var Portneren i Lindholms Sted, der bragte Kurven med Orchideerne. I Bunden var der blaa Druer.

— Mille, sagde Generalinden: véd du, det er, som man sér dem i Vinbjergene. Jeg tror, de kan holde sig til Søndag, du — og jeg havde alligevel tænkt at ta'e Schleppegrells osse, nu, hvor vi havde faaet de fire Ænder fra Vallø.

Fru von Eichbaum ordnede Orchideerne i to Glasskaale. Da hun var færdig, stod hun og betragtede dem.

— Ja, sagde hun: smukt er det . . . men jeg finder jo, at de Blomster er ængstende.

— De har dem jo nu, sagde Generalinden, rundt om paa Herregaardene.

Hun gik med sin Halvpart.

. . . Karl stod om Aftenen og ventede paa Ida udenfor Hospitalets Port, mens den bløde Sne faldt ned over hans kønne Frakke.

— Hvor De er kold om Hænderne, sagde han, da hun kom.

De gik ved Siden af hinanden, mens han snakkede paa sin halvdrævende Manér og Ida kun svarede lidt, ligesom hun var aandsfraværende.

— Jeg tror s'gu, De er bange, sagde Karl og lo. Men jeg kan forresten godt forstaa'et . . . Og han stak sin Arm ind under Idas, ligesom de skulde staa Last og Brast.

Da de kom ind oppe i Mellembygningen, rejste Fru von Eichbaum sig fra Sofaen og tog imod Ida paa Dørtærskelen til Kabinettet:

— Det var da pænt, De vilde komme.

De satte sig alle Tre og Fru von Eichbaum konverserede; hun talte om Hospitalet, med meget udprægede A'er, og sagde: den hele Virksomhed er jo en Velsignelse, medens Karl sad med en Ræv i Øjnene og skottede til Ida, der efterhaanden blev ligesom lille og mindre i sit Sofahjørne.

— Og det er jo saa betryggende at vide,

at det er unge Piger fra gode Hjem. Nu, Karl, har jo osse Adelaide begyndt at lære paa Frederiks.

Adelaide var en Oberstdatter af Bekendtskabet.

— Naa, sagde Karl: det var vist ogsaa det klogeste, hun kunde gøre.

— Gud, Karl, sagde Fru von Eichbaum: jeg finder det jo kun umaadelig respektabelt.

Der blev en lille Pavse. Men saa tænkte Karl, at nu maatte der lægges ud, og han begyndte at fortælle en Historie fra Kontoret (det er s'gu et utroligt Menageri, sagde han) om en gal Fader, der vilde indlægge en klog Søn. Faderen kom kørende med Sokker udenpaa Støvlerne og vilde ha' Sønnen i Pavillon.

— Sønnen var i Laksko, forklarede Karl, der blev ved med sin Historie, mens Fru Eichbaum lo og Ida sad og smilede: aa, hun var ham saa taknemmelig, saa taknemmelig, at han talte. Og Karl blev ved at fortælle Historier (han kunde formelig se, hvordan Ida blev større i Sædet) til de tilsidst lo alle tre højt og muntert. Fru von Eichbaum var altid saa glad, naar Karl talte: «Og han har saa megen Humor», sagde hun altid til Søsteren. Nu sagde hun:

— Men egenlig, Karl, er det ikke no'et at le af —

og Ida spurgte om Filéarbejdet til Sengeomhængenget:

— Om det var vanskeligt at lære.

Fru von Eichbaum viste hende det og forklarede:

— De kan jo prøve, sagde hun.

Og hun blev ved at undervise Ida, der førte de smaa Pinde, medens Karl spurgte:

— Tillader Mo'er, jeg ryger? og med Cigaretten mellem Fingrene sad han og saá paa Idas bøjede Hoved ved Siden af Moderens.

Ida blev ved at filere, og man hørte de smaa Pinde falde rask og raslende mod hverandre, mens Fru von Eichbaum saá til og Karl sagde:

— Det gaar jo som Kæp i et Hjul; og Fru von Eichbaum lagde til i et venligt Tonefald:

— Ja, Ungdommen har adrætte Fingre.

Julius kom allerede og meldte Thetid, da Karl sagde, for han kunde ja gu' heller ikke blive ved at snakke hele Tiden:

— Tante Charlotte kunde komme herover til Whist, Mo'er.

— Ja, det har du Ret i, vi er jo et helt Parti. Jeg kan spørge hende før The.

Da Fru von Eichbaum var gaaet, rejste Karl sig fra sin Stol og gik hen til Idas Sofahjørne:

— Naa — hvad saa, sagde han og smilte imod hende:

— Naa — —

Ida saá op i hans Ansigt og smilte, hun ogsaa:

— De er saa god, sagde hun. De havde halvhvirket begge to som Børn bag en Lærers Ryg.

— Ja, det vil jeg nok si'e, sagde Karl og lo.

Inde i Spisestuen fik han Klaveret op og begyndte at spille paa en Vals, saa Strængene føg.

Fru von Eichbaum var ovre hos Søsteren. Hun indbød til Whisten og sagde:

— Kære du, det er jo virkelig en nydelig Pige — velopdragen og nydelig . . .

Det glædede jo kun Generalinden.

— Og egentlig har hun jo osse altid hørt til Kredsen.

Fru von Eichbaum gik over, og da hun saá Karl ved Klaveret, sagde hun:

— Karl, det var da ret: det er saamæn længe siden, du har spillet.

— Ja, sagde Karl: det er saamæn godt for Naboerne.

Men spille blev han ved med.

Det var ligesom Valsen blev i Luften, mens de spiste, og Ida rejste sig og bad, om hun maatte skænke Fru von Eichbaums anden Kop The og Julius maatte lade Brødbakken fylde igen, fordi Karl havde saa vældig en Appetit.

— Tak, sagde Fru von Eichbaum, der fik sin The: ja, for mig er der jo intet Maaltid som min go'e The.

De blev ved at tale, til Fru von Eichbaum sagde:

— De véd vel, at Grosserer Mouriers tænker stærkt paa at købe gamle «Ludvigsbakke» — rigtig vore gode Venner . . .

Jo, Hr. von Eichbaum havde fortalt det.

— Men, Karl, sagde Fru Eichbaum: Kate synes jo ikke om Hovedbygningen.

— Aa, sagde Ida, jeg synes nu, der var saa dejligt.

— Hm, mumlede Karl, der stadig spiste: hun vil vel ha'e et Par Smørstikker til Vaaben over Døren.

Fru von Eichbaum vidste ikke selv, hvorfor hun ikke viste Karl tilrette; men hun sagde kun:

— Ja, Fordringerne er jo forskellige.

Generalinden kom, mens de sad ved Thebordet endnu:

— Men — lad Jer ikke forstyrre . . .

— Ja, sagde hun til Ida, man har allerede hørt saa meget godt om Dem.

Da de havde rejst sig, hjalp Ida Karl med at slaa Spillebordet ud.

— Nej, nej, ikke saadan, sagde Karl og slog hende over Hænderne.

— Vil Julius bringe Stagerne, sagde Fru von Eichbaum.

— Men jeg spiller saa daarlig, sagde Ida, da de satte sig. Hun fik Karl til Makker.

— Karl, sagde Generalinden, der var i Forhaanden og gav Kort: naar man spiller, saa tales der ikke.

Søstrene spillede langsomt og med kloge Blik over Kortene. Man fik det Indtryk, at de spillede Skak. Ida, der sad og bed sig i Læben, blev rød i Hovedet for hver Gang, hun lagde et Kort paa Bordet, mens Karl uafsladelig pludrede med Tanten.

— Karl, sagde Fru Eichbaum: naar man spiller, saa spiller man.

Karl blev tavs og sad og saá over paa Ida, der blev sikrere og sad og tog sine gode Kort frem til Stik med smaa ivrige Ryk ligesom et Barn.

— Det er dig, Emilie, sagde Generalinden.

Fru von Eichbaum svarede kun ved at nikke; det var som begge Søstrene fik Antydning af Dobbelthager, mens de spillede.

— Det blev vores, sagde Ida og pustede uvilkaarligt ud, mens hendes Øjne lyste.

— Frøken Ida sér ud, som slap hun ud af et Dampbad, sagde Karl.

— Frøken Brandt spiller bedre end du, sagde Fru von Eichbaum.

— Ja—a. Naa, til Lykke, sagde han og stak, mens han plirrede med Øjnene, sin Haand med en oprakt Tommelfinger over mod Ida, som stødte sin Tommel mod hans: Til Lykke sagde hun, og de lo begge to.

Fru von Eichbaum og Generalinden talte om Spillet og bredte Stikkene ud over Bordet.

— Men jeg, du, sagde Fru von Eichbaum: som sidder der med min eneste *à-tout*.

De spillede videre og ogsaa Karl blev ivrig, mens Ida og han blev ved at vinde.

— Men Ida spiller skam en fin Whist, sagde han og glemte at sige Frøken.

— Ja, sagde Generalinden: dette er rigtig et hyggeligt Parti.

Julius kom ind med Druerne og Madeiraen, som de nød mellem to Rubberter, mens de talte om gamle Dage, om «Ludvigsbakke» og om gamle Brandt: Han var en fortræffelig Mand, sagde Fru von Eichbaum.

Karl løftede sit Glas:

— Ja, sagde han: byder vi saa Frøken Brandt Velkommen . . .

— Det maa vi, sagde Fru von Eichbaum; det var rigtig rart at se Dem.

De drak alle fire og saa skulde de skifte Plads, da Karl, der var saa kaad og glad, begyndte at snuse op og ned ad Ryggen paa Tanten.

— Naar er Tante begyndt at bruge Patchouli?

— Ja, sagde Generalinden, der ogsaa begyndte at lugte urolig til sine egne Ærmer: jeg begriber ikke du, men der hænger no'et ved mig den hele Dag . . .

— Kære, sagde Fru von Eichbaum, ogsaa ved mig. Det maa være fra Kate. Jeg mærkede

det jo straks, du, paa Perronen, i den frie Luft — og jeg, som har en Rædsel for alt, hvad der er gennemtrængende . . .

Karl, der satte sig, sagde:

— Det er Ess-Bouquet. Det er en Herre-Parfume, men det er forresten meget behageligt.

— Gud, Karl, sagde Generalinden: det mener du vel aldrig . . . en Herre i det mindste lugter da kun af sit rene Linned.

— Ida giver, sagde Fru von Eichbaum. Det var første Gang, hun kaldte hende ved Fornavn.

De spillede igen. Karl blev helt ivrig og tavs med Fru von Eichbaum til Makker.

— Det er Dem, Frøken Brandt, sagde han.

Ida sad og tænkte paa, hvor Karl alligevel lignede sin Moder. Det var dog det samme Ansigt.

Da de to Rubberter var ude, rejste de sig fra Spillebordet og Karl og Ida sad henne i Hjørnesofaen, hvor Ida saá i et Stereoskop.

— Naa, sagde Karl og tog et Nu hendes Haand, der laa paa Sofaen: De er jo en fin Spiller . . .

— Her har været saa dejligt, sagde Ida sagte.

— Ja, sagde Karl trevent: iaften har vi haft'et rart.

De blev siddende ved Siden af hinanden, uden at tale meget, mens Lampen over dem kogte

sagte, og Ida, i Stereoskopet, saá paa Sveits' skønne og skummende Vandfald.

Fru von Eichbaum og Generalinden sad i Sofaen.

— Aa, du, sagde Generalinden: det gør godt at sidde. Det har været en bevæget Dag.

Fru von Eichbaum nikkede, og mens de to Søstre tænkte paa de samme Ting, sagde hun efter en lille Stilhed:

— Gud, du, da jeg saá Hundene, blev jeg jo unægtelig forfærdet . . .

De to Søstre sad lidt tavse, mens Fru von Eichbaum saá venligt over mod de to Unge:

— Rigtig et Par Kammerater, sagde hun og nikkede smilende derover.

Ida flyttede hen til Bordet, hvor Søstrene sad.

Lidt efter, mens Karl hjalp Ida Tøjet paa ude i Gangen, lukkede han Døren op til sin egen Stue.

— Her boer jeg, sagde han og gik et Par Skridt derind; Lampen stod og brændte.

— Her er ogsaa et Par af Hestene, sagde han og gik endnu nogle Skridt, mens Ida fulgte.

— Ja, sagde hun.

Og begge tav, mens de blev staaende, kun et lille Nu, foran de to Billeder, som vist ingen af dem saá, indtil Karl sagde:

— Ja, saa kom vi afsted.

Og han lukkede Døren bag dem.

Søstrene var blevet staaende i den halvmørke Spisestue. Fru von Eichbaum havde usædvanlig mange Ord for at rose Ida og hele den Brandtske Familje.

— Ja, sagde Generalinden: hun er rigtig sød og taknemmelig.

— Kære Charlotte, sagde Fru von Eichbaum, der havde været noget i Generalindens Tone, som Fru von Eichbaum ved sit Tonefald næsten irecttesatte: Hun kommer jo fra et udmærket Hjem. Hendes Fader var Konferensraadens højre Haand og saa godt som en Ligestillet.

Generalinden stod lidt og sagde saa:

— Ja, rigtig sød og fordringsløs er hun trods det, at hun er saa velhavende.

Fru von Eichbaum svarede ikke; hun var blevet ligesom lidt adspredt efter at Karl og Ida var gaaede; og pludselig sagde Søsteren:

— Tror du, Emilie, jeg skulde lægge mine Druer i Savspaaner?

Fru von Eichbaum var vist inde i en anden Tankegang, men hun sagde: Mon det ikke ta'er noget af Smagen?

Generalinden tænkte ogsaa det. Hun vilde kun, forsigtigt, lægge hver Klase i lidt Silkepapir.

Næste Formiddag, mens hun stod og gjorde det, kom Anna Schleppegrell for at spørge, om hun havde betænkt sig med noget Silketøj. Admiralinde Schleppegrell havde, halvt privat, en

lille Kommissionsforretning for Printemps, for Bekendte. Generalinden fortalte om Whisten:

— Med Emilie, Karl og Frøken Brandt.

Admiralinden kendte ikke Frøken Brandt.

— Gud, du, sagde Generalinden: en nydelig Pige . . . Faderen, Inspektøren, var jo ogsaa Konferensraadens højre Haand — —

— Hvorfor gaar hun da rundt paa det Hospital? spurgte Admiralinden.

— Kære Anna, det behøvede hun jo heller ikke. Hun arvede op imod en Tønde Guld.

— Ja saa, sagde Admiralinden, der pludselig saå ud, som hun snuste til Luft.

— — —

Porten hos Fru von Eichbaum havde just lukket sig efter Karl og Ida.

— Aa, jeg var saa bange, sagde Ida og hun slog op og ned med sine Arme som en Fugl med Vingerne.

— Ja, det kunde man se . . . Karl, stak sin Arm ind under hendes, men Ida sagde rask som vilde hun undskyldte sig:

— Ja, for jeg kendte hende jo kun fra Ludvigsbakke, naar hun sad øverst ved Bordet og naar hun gik Tur — — forbi Fadebursvinduet.

— Jo, sagde Karl og lo, jeg kender Moderen, naar hun er i Overtøjet.

— Og i den store Kniplingshat, sagde Ida.

— Den har hun endnu.

Og de blev ved at le ikke af det, men det var ligesom de maatte le — nu, herude, under Himlen.

— Men iaften var der saa dejligt, sagde Ida.

De kom ind i Grønningen, og Sneen, der var ophørt at falde, laa mellem de stille Træer som et blødt Tæppe. Karl og Ida blev tavse, som vandrede de igennem en Skov.

— Hvor hun dog holder af Dem, sagde Ida sagte; hendes Stemme lød saa blødt.

— Ja, sagde Karl sagte, ligesom hun; og de gik et Stykke, før han sagde langsomt og ligesom grundende:

— Men det er nu skidt alligevel.

— Hvordan?

— Det Hele.

— Nej, sagde Ida højere og dog ikke højt, og hun rystede paa sit Hoved.

De gik igen, mens der var lige stille.

— Se, sagde Ida og smilede: Vi er de første, der gaar paa Sneen.

— Ja, svarede Karl.

Og de saá begge ned paa det bløde Hvide, hvor deres Fødder satte Mærker ved Siden af hinanden.

— Det er saa kønt, sagde Ida og blev ved at smile.

Men da de kom til det smalle Hjørne ved Sporvejen, løsnede hun sin Arm fra hans og gik i Forvejen — hun næsten løb. Karl gik bagved

og saá efter hendes fine, slanke Ryg. Saa suste der en Sneboldt lige mod hendes Nakke:

— Tag den.

— Karl, raabte hun. Men han blev ved og hun fik en til og en til, en ved Øret og en til ved Kinden, indtil hun værgede sig: Værsgo', sagde hun og hun dængede ham med Sne, løs Sne, en Masse Sne, i Ansigtet, forfra, foran, bagfra og ned ad hans Frakke.

— Nej, vi gør Kvalm i Gaden.

Hun rystede sig lige med et og holdt op: der stod en Betjent midt i den hvide Allée, rank og ret op og ned. Men Karl han blev ved, overstadig, og omme bag Hjørnet galede han som en Hane:

— Saa tror de deroppe, den er fem, sagde han og lo op til de borgerlige Huses Ruder. Pludseligt satte han i Trav, stampende med Fødderne, med Ida ved Siden, der trampede som han, som maatte de røre sig, mens Karl fløjtede.

— Paa Mandag er det Frøken Helgesens Fødselsdag, sagde Ida.

— Skal der være Gilde? spurgte Karl; de blev ved at trampe.

— Ja, vi laver Budding i Køkkenet.

— Hva' for en Budding?

Ida lo: Det skulde være Rombudding, sagde hun og hun stampede.

— Kan Mandfolk snige sig med?

— Hvis De gik med Quam, sagde Ida.

Karl nikkede, mens de stadig stampede videre, der ved Siden af hinanden, og Karl sagde:

— Han gaar med Jægersk Undertøj.

Ida lo — hun var ganske forpustet —: Hvor véd De det?

— Det har jeg set.

— Nu er vi hjemme, sagde Ida. De var ved Porten.

— Men jeg følger Dem til Plankeværket, sagde Karl.

Og de gik, adstadigt, ind forbi Vagten, frem i den store og tavse Gaard, hvor Gangene halvt-oplyste laa, som i et halvvaagent Blund.

— Hør vore Skridt, sagde Ida sagte: her er Ekko i Gaarden.

— Ja, sagde Karl.

De gik forbi Lægernes Gang.

— Hys, hvad er det? hun greb Karl om hans Arm; men saa lo hun, stille, mens hun blev ved at lytte. Oppe i Lægegangen lød der Latter og Trin: Det er Kandidaterne, hviskede hun. Der lød et Rabalder, mens alle derinde raabte og lo og Karl sprang op ad den lille Trappe og smækkede Døren op:

— Hvad er dette? raabte han med en skarp Stemme.

— Overlægen, var der En, som skreg. Det var Quam; og Dørene slog op og slog i, medens Karl begyndte at le, saa det klang i Gaarden,

og Ida lo med og Lægerne inde i Mørket, alle lo de — til de pludselig alle blev stille.

— Vagten, sagde Ida og gav sig til at gaa.

Natvagten kom frem imod dem, langsomt og med sin store Lygte.

— Godaften, sagde han.

— Godaften.

— Det var gamle Jensen, hviskede Ida, halvt forskrækket, og Karl havde taget hendes Arm.

De bøjede ind i Mellemporten, hvor der var ganske mørkt.

— Her spøger det, hviskede Ida.

— Hvad vil det sige?

— Jo, her gaar de igennem, som skal dø . . .

— Hvem har set det?

— Vagterne, sagde Ida.

Og lidt efter:

— For her er jo Vejen til Kapellet.

— Er De bange for det? sagde Karl.

— Nej — ikke nu, hviskede Ida og nikkede.

De kom forbi Vaskelængen hen til Lygten over Pavillonens Laage. Derinde laa Huset, lukket og tavst. Rundtom dækkede Sneen alle Havernes Træer. Ida blev staaende med sin Arm i Karls:

— Hvor er her kønt, sagde hun.

Hun saá rundt paa det altsammen:

— Hvis det nu blev stjerneklart, sagde hun . . .

— Godnat.

Karl hørte Døren aabnes og lukkes.

— — —

Det var et Par Dage efter. Ida kom om Aftenen ind paa Kontoret med en Meldeseddel. Det var sent, og Karl havde allerede Tøjet paa og vilde, ene, til at slukke den sidste Lampe — den over Skranken.

— Hvor det er længe siden, jeg har sét Dem, sagde Karl.

— Ja.

— Hvorfor?

— Jeg kan ikke komme altid, sagde Ida — hun vidste ikke selv, hvorfor hun næsten hvi-skede — og hun rakte ham Seddelen, mens hun bøjede Hovedet frem under Lampen.

Karl tog den og berørte hendes Haand.

— Ida, sagde han blot; han havde bøjet sig ned og kysset hendes lysende Hals.

— Ida.

Uden Ord havde hun løsnet sine Hænder fra hans. Langsomt og forsigtigt, næsten som turde hun ikke træde, gik hun frem over den halvdunkle Gaard. Der var saa stille i hendes Hjerte . . .

Frøken Kiær stod i Døren til Spisestuen, hvor Damernes Stemmer lød højt og imellem hinanden, og hun lagde sin Arm ned om Idas Liv, da hun kom. Men Ida skød den langsomt bort med Haanden.

— Naada, sagde Frøken Kiær, mens Ida satte sig ved Døren: Maa man ikke længer røre ved Jomfruen?

Langs Bordet var alle Damer i snakkende Bevægelse. Frøken Kaas, Frøken Boserup og Frøken Roed havde flyttet deres Stole ud paa Gulvet og talte ivrigt og højt — ivrigst Frøken Kaas, der var rød i Kammen helt op under det klippede Haar — om den nye Forening, Frøken Boserup vilde danne, en Forening af Plejerskerne baade paa Frederiks og paa Kommunen. En Liste var der sendt ud og et Møde skulde der sammenkaldes.

— Forelæsningsstuen vil han vel ikke nægte os, sagde Frøken Kaas. «Han» var Professoren og kom som med en hidsig Streg under, mens Frøken Boserup begyndte at slaa ud med Hænderne mod Frøken Krohn fra den gode Gang og sagde, at der maatte vel endelig, selv om vi ogsaa er Kvinder (det var en Talemaade hos Frøken Boserup), kunde opdrives saa megen Standsinteresse, at man en Gang kunde faa Rettigheder . . .

De tre blev ved at tale meget højt, medens Frøken Helgesen sagde fra sin befæstede Plads bag Maskinen:

— Det maatte vel i hvert Fald ske efter Samraad med Lægerne.

Frøken Kaas, der forarget skød Brystet frem i sit Bluseliv, men lod som hun ikke hørte det, sagde:

— Jeg er gerne Sekretær, hvis det da er Meningen, at vi skal være uafhængige. Frøken

Kaas var saa at sige ustanselig Sekretær, saa for Indsamlinger og saa for Adresser. Og Frøken Roed talte om, at hvad der maatte virkes for — men jeg mener rigtignok, som Frøken Helgesen, i Samraad med Lægerne — var Forkortelse af Vagten og dernæst Understøttelse til Fericophold . . .

— Først skulde vi faa forbedret Kosten, sagde Frøken Øverud paa sit fyenske.

Men Frøken Friis, der sad med opskudte Skuldre, tilbagelænet i sin Stol, sagde til Frøken Berg:

— Nej, Tak for mig. Saa skulde man ovenikøbet være sammen med sine Kolleger — ogsaa udenfor Tjenesten.

Ida havde ikke talt. Det var, som sad hun, i Skæret af Flammerne, ene, midt blandt de andre, i en lysende Ensomhed.

Saa sagde Frøken Kaas pludselig:

— Men hvad siger Brandt?

— Jeg hører, sagde Ida, bestandig med det samme Udtryk i sit Ansigt.

Men Frøken Boserup sagde:

— Frøken Brandt interesserer det vel ikke. Hun har jo «Bogen» . . . Og hun slog den højre Haand ned mod sin flade Venstre . . .

— Ja, den kender Boserup, sagde Frøken Friis til Krohn.

Men Frøken Kaas havde rejst sig for at gaa over til Ida. Hun tænkte pludselig omsigtsfuldt,

at Brandt altid kunde forstrække med Pengene til de foreløbige Udgifter, mens Frøken Kiær, der fandt, at Boserup havde været uforskammet, igen gik hen til Ida og førte Haanden hen over hendes Haar:

— Pyh, sagde hun, det visse er, Jomfru, at vi bli'er af med Kontingentet.

Ida havde vist slet intet hørt. Hun saá kun et Øjeblik, smilende, op i Kiærs Ansigt.

— Har De sét deres Skygger, hviskede hun, mens hendes Øjne lo: hvor de sér sære ud.

Paa Væggen bag de ophidsede Damer flød deres hidsige og store Skygger sprællemandsmæssigt ud og ind.

Og de lo begge to, med en forskellig Latter; Ida saa ganske stille, saa langt borte fra som fra en fjern Verden . . .

. . . indtil Frøken Kaas var naaet derover og talte til hende om Foreningen igen: det gjaldt dog virkelig for Standen om at virke for en vis Uafhængighed.

Men Ida blev ved at le, saa ganske sagte.

Frøken Friis var ogsaa kommen derhen og spurgte i Forbigaaende Frøken Kiær, hvad hun skulde være i til Frøken Helgesens Fødselsdag.

Ida saá pludselig op og et stort Smil gik hen over hendes Ansigt:

— Jeg skal være i Gult, sagde hun.

Det kom paa en Gang saa lyst og saa højt, at Frøken Kaas holdt inde.

Hun havde netop gentaget, at det var som Stand, man maatte gøre sig gældende.

Ida gik op.

Patienterne var komne til Ro, kun Doktoren paa «A» sad oppe i sin Karm foran det aabnede Vindu og stirrede ud i Aftenen. Ida stod og saá derind, da Nøglerne lød. Det var Quam og han satte sig hen paa sin vanlige Plads paa Bordet.

— Tror De, at han er gal, sagde han med en Bevægelse hen imod «A».

Ida rystede paa sit Hoved:

— Nej, jeg tror det ikke, sagde hun.

— Ja jeg ikke heller, sagde Quam. Fa'en ta' mig, om jeg vilde sende ham til Skt. Hans . . .

— Men, sagde Ida, hun talte bestandig med den samme Stemme, en Stemme, der ligesom var fra andre Sjælens Egne end Ordene, som hun sagde: hvorfor er han her da egenlig?

— Ja, sagde Quam og han førte det ene Ben dovent mod det andet: han er jo Statistiker . . .

— Ja? . . .

— Og saa har han forsét sig paa det Uundgaaelige — paa det Uundgaaeliges Lov, som «de store Nordmænd» vilde sige (Quam talte i en Tone som gjorde han let Nar af sine egne Ord). Han vil, sér De, udregne det Hele . . . at naar, for Eksempel, faktisk hvert Aar omtrentlig det samme Antal korresponderende Væsener sætter et Syvtal for et Nital i Adresserne paa Konvolutterne, ganske

ligesom i hvert Femaar det samme Antal drukner ved at trave ud paa for tynd Is . . . saa er det fordi de maa gøre det, ligesom de, der hænger sig, maa hænge sig og ikke en Gang kan faa Lov at skyde sig, naar de vil tage Livet af sig . . .

Quam tav lidt:

— Og det vilde jo være lige drøjt nok, sagde han, om man ikke en Gang havde Lov til at vælge Vaabenet.

— Men er det ikke sandt? sagde Ida.

— Ja — det er Spørgsmaalet, sagde Quam.

Og lidt efter, idet han forandrede Stilling:

— Det var jo ogsaa rart nok, om man vidste, hvilken Rubrik man var kommen til Verden for at hjælpe at udfylde.

— Hvorfor? sagde Ida kun; men hendes Stemme lød næsten, som følte hun en eller anden hemmelig Glæde.

Quam saá paa hende.

— Nej, saagu, sagde han saa og satte Benene ned paa Gulvet: det kan jo egenlig ogsaa være det samme.

— Naa, brød han op: jeg skal ind med Sprøjten. Han pudrede op i Nakkehaaret med venstre Haand: Det er s'gu alligevel det, jeg helst giver de Patienter.

— Men De giver dem aldrig nok, sagde Ida.

Og lidt efter, for Tankerne kom og gik saa lysende og saa hastigt i hendes Hjerne, som ellers var saa langsom:

— Doktor, egenlig burde alle Mennesker være lykkelige.

Quam aabnede Døren til Kvinderne og et Par Skrig slog ud imod dem:

— Saa, nu aabner vi Buret, sagde han.

Men Ida hørte ham ikke.

Herren paa «A» havde skudt sin Dør op, og, rank stod hun paa Tærskelen:

— Nu kommer jeg Hr. Doktor, sagde Ida. Hun skulde lukke Skodderne.

— Tak.

Dr. Quam gik hen ad Kvindernes Gang.

— Hun ser s'gu ud som Frithjof, naar han hører Musik, sagde han til sig selv. Han tænkte paa Ida. Frithjof var en Wagner-Elsker blandt hans Venner.

Da han var færdig med Sprøjten, gik han ned den anden Vej og slog to Slag paa Frøken Kochs Dør, idet han kom forbi. Frøken Koch lukkede op: Godaften, Frøken Koch, sagde han.

Han stak Hovedet ind, men da han saá Frøken Boserup, der var kommen ned for at afgive Beretning om Mødet (Frøken Koch plejede desuden, ud paa Aftenen, at have stegte Æbler paa sin Kakkellovn), sagde han:

— Saa her er Foreningsmøde.

Og saa gik han. Jeg interesserer mig mindre for «Medlemmer», plejede han at sige.

Frøken Boserup fortsatte sine Meddelelser.

Hun talte om Brandt og nægtede ikke, at hun virkelig var forbavset.

— Hun, sagde hun: der ellers er en af vore.

Frøken Koch sad og røg sin Cigar. Hun røg som en gammel Skipper og Brillerne havde hun taget af, mens hun sad og saá frem for sig med de gode, graa Øjne:

— Ja, Gud hjælpe hende, sagde hun.

— Men, sagde Frøken Boserup, hun melder sig naturligvis ind senere.

— Ja, det gør hun nok, sagde Frøken Koch.

Og hun blev siddende og saá paa Røgen af sin tykke Cigar, der kom og løste sig op og forsvandt.

. . . . Josefine kom aldrig afsted igen om Morgenen, naar hun bragte Maden. Hun snakkede syv lange, og hun snakkede syv brede. For Frøken Brandt, sagde hun, er da en Frøken, man kan tale med. Josefine talte selv hele Tiden, og hele Tiden talte hun om Andersen . . .

Hun stod ved Køkkenbordet ved Siden af Ida og havde udøst sit fulde Hjerte:

— For, aa, Frøken, sagde hun og saá saa langt ind i Væggen: han er saa nydelig i Huden.

Josefine blev staaende:

— Allevegne, endte hun.

Saa brød hun op.

— — —

Det var Lørdag Eftermiddag.

Frøken Krohn fra Kvinderne, der var fritagen fra Tjeneste paa Grund af Forkølelse, sad ovenpaa paa Mandssiden, for Ida var i Køkkenet: hun var den bedste til Madlavning.

I Kælderkøkkenet var der Ild og Varme. Josefine var ifærd med Wienerkransene og smurte Æggehvide over dem med en Fjer, og Ida piskede Blommerne til Buddingen, saa hun pustede.

Josefine talte om sin Bedstemoder i Holbæk: der havde de hver Søndag bagt Franskbrød.

Henne fra Kældergangen, hvor de fire var til Arbejde, hørte man Bertelsens Sav, der gik i Brændet.

— Det blev forresten dejligt, sagde Josefine om det fine Brød i Holbæk.

Ida blev ved at piske, mens Jernet klang i Skaalen:

— De brændes, de brændes, sagde hun, og Josefine fik Ovndøren op og flyttede og skubbede til Kransene.

Ida stod og saá paa dem; der stod saadan en dejlig Damp op fra de brunede Kager.

— Paa «Bakken» lagde vi al Dejgen. Alting, sagde hun og lo: bare Schrøder og jeg . . .

Det var Sommermorgenerne, de bagte, Schrøder og hun alene; de andre sov, og Vinduerne stod aabne ud til de duggede Marker. Saa kom Folkene ud af Avlsporten i en lang Rad, og Forvalteren kom over og sagde «Godmorgen» og

fik Kaffen rakt ud paa Bænken, med det friske Brød.

— Men der var no'et at ta'e af, sagde Ida. Hun kunde ikke faa Poserne store nok og langt nok til Bunden.

— Naa, sagde Josefine: her bli'r de vel ogsaa fodret.

Døren gik. Frøknerne listede fra Vagten og kom for at se til: Fingrene af Fadet, sagde Ida og slog Frøken Kjær over Haanden. Boserup stod ved Køkkenbordet og tog et Overblik over Produkterne. Hun fik en lille Haandfuld skoldede Mandler stukket i sin Baglomme, før hun gik.

— Pas paa Døren, sagde Ida: pas paa Døren for Lægerne.

Den varme Damp stod helt op i Gangene.

I Køkkenet blev der stille, mens man hørte Bertelsens Sav gennem det store Brænde.

— Josefine, sagde Ida: jeg gi'er dem alligevel nogle Kager derinde; og hun lagde hastig nogle Kranse paa en Tallerken og svippede gennem Gangen, ind i Kælderrummet, hvor de tre Gamle sad over Maatterne og flettede mekanisk, som vidste de ikke selv, hvad de tog sig til, mens Portør Sørensen sad, søvnløst, lænet til en Væg, og Bertelsen førte Saven, hidsigt og uens, gennem sit Brænde.

— Værsgo, sagde Ida og lagde tre Kager paa hver af Maatterne, saa rask som havde hun stjaalet dem.

— Værs'go, Bertelsen.

— Det er til Dem, Sørensen, og hun rakte ham Tallerkenen.

Der lød en Stemme bag hende:

— Hvad er det?

Det var Quam, der stod i Døren.

— Det er Kager, sagde Ida med et Sæt og løb forbi ham.

Men Quam fulgte ind i Køkkenet: Naa, her er rigtig Søndag, sagde han og satte sig ved Skorstenen.

— Nej, her er Lørdag, sagde Ida og lo.

Quam fik sig ogsaa en Krans og sad og saá til.

— Véd De hvad, Frøken Brandt, sagde han: Dem kan jeg s'gu godt li'e . . .

Ida var færdig i Køkkenet. Men Frøken Krohn maatte alligevel blive hele Vagten: for Ida skulde to Ærinder — ud at købe. Det skumrede allerede, da hun kom over den store Gaard i glad Fart. Midt paa Fortovet mødte hun Eichbaum, men smilte kun og løb ham forbi:

— Jeg har saa travlt, sagde hun og løb videre.

Karl blev staaende og saá efter hende. Han havde slet ikke talt med hende siden den Aften, og han vidste ikke rigtig, hvordan det stod . . .

Men nede ved Porten vendte ogsaa Ida sig igen og smilede, mens hun viste ham sin Pengepung, som hun rystede.

Quam var lige kommen ud af Mellemporten og saá efter Ida med Hænderne i Bukselommerne.

— Véd De hva', sagde han til Karl: det var s'gu alligevel en rar Kone at ha'e siddende i en Landlægebolig.

— De kunde jo fri, sagde Karl, der paa en Gang havde givet sig til at lege Jonglør med sit Nøgleknippe.

— Ja, sagde Quam betænkkelig: men jeg vilde nu alligevel aldrig ha'e en Kone med Penge.

Karl bare lo og lod Nøgleknippet flyve gennem Luften:

— Det maa s'gu vi andre, sagde han og gik ind i Porten.

Han vidste ikke selv, hvordan han var falden ned i Kælderkøkkenet til Josefine, der gik og ryddede op.

— Her er s'gu dejlig varmt, sagde han og sad og strakte Benene, mens han saá rundt paa alle Karrene, hvor Ida havde braset.

Ida havde taget en Droske. Der blev mere og mere, som maatte købes til Frøken Helgesens Fødselsdag: Hun vilde give hende seks Flasker rigtig god Vin — foruden den Visitkortskaal . . .

Det kunde hun da godt, naar hun pyntede Kurven med Blomster. Og Blomsterne, dem kunde de saa bruge paa Bordet, for der skulde være rigtig med Blomster og rigtig lyst . . .

Det var Søndagften, efter Middag, hos Generalinden.

Da Karl kom tilbage efter sin Tur, bragte Julius netop Maskinen ind.

I Dagligstuen gik en stille Whist ved to Borde, mens Frøken Kate saá til med lidt tunge Øjenlaag, siddende i en Hjørnesofa ved Siden af Frøken Fanny Schleppegrell, en Dame med Underbid, der forberedte sig til Hofdame.

Karl satte sig ved Siden af dem, og Frøken Schleppegrell spurgte, om det sneede endnu. Det var afskyeligt for Ens Fodtøj med det evige Sjap.

Kate sagde pludselig til Karl: Véd De hvad? jeg havde tænkt mig Dem ganske anderledes.

— Saa—aa? sagde Karl ret uberørt.

— Ja, sagde Kate, jeg havde oprigtig talt tænkt mig Dem adskilligt morsommere.

Hun sad lidt og saá ud mod de to arbejdende Whistborde, og saa sagde hun:

— Foregaar dette hver Søndag?

Karl brast i Latter, saa de lo sammen.

Julius meldte, at Theen var inde; men Generalinden sagde:

— Vi venter Admiralen.

Admiral Schleppegrell gik efter Kaffen i «Athenæum», mens han lagde Vejen baade frem og tilbage gennem Østergade et Par Gange, og han kom ikke tilbage indenbords før paa Slaget.

Men Julius sagde:

— Admiralen er i Gangen.

De brød op fra Whistbordene, og midt mellem Diskussionen om Spillene hørte man Fru Schleppegrell, der altid talte lidt i Diskanten, sige til Fru Mourier:

— Gud, Vilhelmine, kalder Du det en Ulejlighed? Man skriver kort og godt sine Ordre bag paa et Brevkort . . .

Admiralinden talte om Printemps.

Der hørtes et Godaften henne fra Kabinettdøren, og Admiralen, der stod og gned sig i Hænderne efter Vandringen, sagde:

— Nu skal det være rent galt med Fru Aline . . .

— Gud, Schleppegrell, hvordanne? Generalinden gik et Par Skridt imod ham.

— Ja, Vedel sagde det, at Fyren er nok rejst fra hende — og der skal hun sidde . . .

Fru von Eichbaum havde — der var et Øjeblik stille — ført Hænderne op til sine Øjne:

— Aa, den Stakkel, sagde hun sagte.

— Ja, sagde Admiralen, der bød Armen til Fru Mourier: Vedel sagde s'gu det.

De begyndte at gaa ind til Bordet, mens man, midt under Støjen fra Stolene, hørte Fru Schleppegrell sige med sin lidt skingrende Stemme:

— Ja, der har vi Mandfolkene.

Og Karl, der skød Stole frem til Frøken Fanny og Kate, mumlede:

— Saa skal det nu gaa ud over Mandfolkene.

Kate, der hørte det, gav sig til at le, og Karl sagde:

— Hvad ler De af?

— Hm, sagde Kate og slog ganske lidt med Hovedet: jeg tænkte kun, de har vel været to om Fornøjelsen.

Oppe ved den anden Bordende blev Fru Schleppegrell ved at tale hidsigt og halvsagte, ud over Bordet, indtil Fru Mourier, der drak The af en Kontorkop, sagde:

— Ja, det nytter ikke, Anna, Mourier har Ret: de fleste, de ta'er nu en Gang, hvad de kan faa . . .

Admiralen, der lo, sagde: Der er s'gu no'et i det; og Generalinden, der saá hen over Kate og Frøken Fanny, ved hvis Plads der stod en Flaske Børnemælk, sagde:

— Ja, jeg finder jo, at . . .

Men Fru von Eichbaum, der stadig var meget bevæget og havde Taarer i Øjnene, hørte ikke Søsteren, men sagde med en Stemme, som traf hun en Afgørelse:

— Dernede kan hun jo ikke blive.

Fru Schleppegrell, i hvem det gav et Sæt, saa hun drejede Hovedet som en Vipstjert, sagde:

— Men, maa jeg spørge, hvor skulde hun da ta'e hen? . . . Herhjem kunde du vel ikke tænke dig?

Fru von Eichbaum sagde langsomt:

— Det bliver vel vor Sag, Anna. Vi kender dog alle Aline — — naar hun er sig selv.

Der blev en lille Stilhed, og Admiralen sagde:

— Ja, det er s'gu en forbandet Historie; mens Fru Mourier, der nikkede, bestemt, to Gange, ned mod sit Silkebryst, sagde over til Fru von Eichbaum som en Tilstaaelse:

— Jeg holder nu af hende.

Og man hørte Fru Schleppegrell, der talte igen, sige, i en lang Ordstrøm: Gud, du véd da, Vilhelmine, at jeg kaster ikke med Sten — —

Karl sad og ludede lidt med Hovedet og saá over paa sin Moder; der var ligesom et Glimt i hans Øjne.

Da de havde rejst sig fra Bordet, stod Fru Mourier henne hos Fru von Eichbaum:

— Du er dog altid den gamle, sagde hun og tog hende kraftigt i begge Hænder.

— Kære Vilhelmine, sagde Fru von Eichbaum: man slaar jo dog Kreds om sine. Og rejser ingen anden, rejser jeg.

Karl stod bagved sin Moder og lod sit Over-skæg svagt røre ved hendes Skulder, næsten som han kærtgnede den.

— Tak for The, sagde han, halvsagte.

Ogsaa Fru Schleppegrell kom derhen: Emilie, sagde hun, du misforstaar dog ikke — — du véd jo, at kom hun . . .

— Anna, al den Slags Ting, sagde Fru von

Eichbaum, dør jo ogsaa ud, naar der blot ikke tales om det — —

Karl var inde i Spisestuen. Han var paa en Gang blevet saa straalende lystig, og han gjorde Kortkunster for Kate og Frøken Fanny. Saa lod han Kortene som en Dobbeltstraale falde ned paa Bordet.

— Ka' De det? sagde han.

Kate, der tog Kortene, sagde:

— Nu er De lystig nok.

— Ja, sagde Karl og saá hende lige ind i Ansigtet, mens han slog den ene Haand imod den anden: for imorgen skal jeg i Dameselskab.

. . . Familien Schleppegrell gik hjemad efter at have sat Fru Mourier og Kate af ved deres Port. Admiralinden gik foran med Fanny. De talte om Kate:

— Ja, Fanny, sagde Admiralinden: men jeg vilde jo i dit Sted alligevel nytte Lejligheden til at tale Fransk. Pigebarnet har jo dog været hele to Aar i Lausanne.

— Schleppegrell, sagde hun og tog sammen i sine Skørter, mens hun standsede: Ænderne var fra Malle Bardenfleth paa Vallø.

. . . Fru von Eichbaum og Karl var kommen over hos dem selv, og Karl stod i Døren til Dagligstuen.

— Véd du, Karl, sagde Fru von Eichbaum: Kate er jo sød, men, synes jeg, nok lidt urolig.

— Hun er vist meget grinagtig, sagde Karl, der trak i Overskægget.

— Ja, men hun maa dog poleres.

Fru von Eichbaum gjorde en ganske lille afværgende Bevægelse med Haanden:

— Hun har en ganske egen Maade at sætte sig paa i en Stol og saadanne. Men paa det kender jeg jo Mourier — — med sine dristige Ideer.

Fru von Eichbaum dækkede sit Kniblebrædt til, mens hun sagde:

— Lille Ida Brandt har vel ikke fri paa Tirsdag?

— Nej, de slipper kun af Buret hver tredje Uge.

— Det var Skade, sagde Fru von Eichbaum. Karl gik.

Fru von Eichbaum syslede længe endnu, før hun slukkede og gik ind. Døren mellem Dagligstuen og Kabinettet havde hun vist glemt at lukke. Det hændte oftere i den sidste Tid.

. . . Hjemme havde Fru Mourier og Kate nydt et Eftermaaltid i deres Spisestue.

— Vor Herre bevare mig vel, der skal vi vel kun en Gang om Maaneden.

Fru Mourier svarede ikke, men Kate sagde:

— Naa, han er da den bedste . . . Ham kan man da faa no'et at vide af.

Hun mente Karl.

Kate gav Moderen Godnatkys og trak sig tilbage til Viktoria.

Næste Morgen kom der Telegram fra Mourier, at han havde købt «Ludvigsbakke». Fru von Eichbaum, der skulde i Butiker med Vilhelmine, kom, da Fru Mourier og Kate skulde til Frokostbordet. Hun spiste ellers ikke saa gerne deroppe paa Grund af Hundene.

— Du, sagde hun til Generalinden: de Dyr, man faar ikke sin rette Madro.

Men idag blev hun i Anledning af Nyheden.

— Naa, sagde Kate, saa er det jo gjort . . . Men Engelholm vilde rigtignok have været stadseligere.

Alligevel syntes Kate, de burde drikke paa Begivenheden, og hun lod Viktoria hente en Flaske Bourgogne af den, der havde ligget i Kælderen hjemme i Aarhus fra hendes Daab.

De tre Damer klinkede.

— Ja, sagde Fru von Eichbaum: til Lykke, Vilhelmine, til Lykke.

Kate skød sit Glas frem:

— Det er vel mig, der skal ha'e Gaarden. Hun tømte Bægret og fortsatte:

— Men saa kan man idetmindste faa et Par Ridehopper herover, for Besætningen følger da med.

— Et Par, Kate? . . .

— Ja, no'en maa der jo ride med mig, sagde Kate: Karl kan vel gøre det, naar vi har Hestene . . .

— Ja, hvis han bare havde Tid fra Kontoret, sagde Fru von Eichbaum.

Kate drak et Glas Bourgogne til, paa Ankomsten af Hopperne.

— — —

Det blev Mandag Aften.

Frøknerne, der havde haft Dagvagt, havde Festkjolerne liggende udbredte paa Sengene. Men Ida, der havde sat Lys i Stagerne hos Frøken Helgesen, havde travlt og løb op og løb ned. Der var stadig mer, der kunde pynte paa Frøken Helgesens Bord: Assietter og Blomsterglas og tre Glasskaale — og alt kom det ud af Chatollet som af en Tryllekunstners Hat. Der var ogsaa de fem smaa Lamper, dem kunde man tænde mellem Blomsterne. Ida bragte dem ned og stillede dem op.

Frøken Helgesen, der var i graa Kjole med matte Silkeslag, sagde:

— Tak, Brandt, Tak . . . ja vi gør det jo paa en Maade sammen.

— Det er kun saa dejligt, det kan bruges, sagde Ida, der smilte og ordnede. Blomster maatte der nu, i en Krans, om hvert Buddingefad.

— Men det blir kønt, sagde Ida, der selv gik et Skridt tilbage for at se: Hvor alt det gamle Sølvtoj dog skinnede, og hvor længe det var, siden det var blevet brugt.

Frøken Helgesen, der ligesom vilde fæste

Øjnene ved noget, der var hendes eget, sagde og trak lidt op i det Krone-forsynede Kort, der var stukket ned i Mosset:

— Hr. von Eichbaums Træ er sjældent.

Karl von Eichbaums «Gloire de Dijon» rankede sig stoltelig midt paa Bordet. Frøken Helgesen havde allerede værnet hver af de gule Kalke med smaa hvide Papirsgarneringer til Beskyttelse . . .

— Ja, sagde Ida og saá ind i en af de gule Knopper: den er smuk.

— Men hvad er Klokken, fór hun sammen. Alle Frøknernes Blomstergaver skulde flyttes fra Fødselsdagsbordet over paa den ene Ende af Spisebordet. Frøken Helgesen bar og Ida stillede sammen. Det blev til en hel Krans, om Frøken Helgesens Plads, af Urtepotter og Blomsterkoste.

— Hvor Kjærs er nydelig, sagde Ida.

— Alle har været saa venlige, sagde Frøken Helgesen, der begyndte at faa Værtindefeber og ikke rigtig saá noget mere, men sagde:

— Mon der ogsaa bliver Stole nok.

— Dem flytter vi ned fra os, sagde Ida, der blev ved at ordne. Frøken Boserup havde skænket en Hjerteblomst, der lugtede en Smule stygt og som saá ud, som var den om Morgenen kommen i Potte fra et større Bed.

— Den stiller vi paa Sybordet, sagde Ida. Det bankede, men det var kun Frøken Kjær.

— Nej—ej, saa her er sjov, sagde hun og

blev staaende midt for Bordenden: Det var dog storartet.

Alle Lys var tændte og tre Lamper skinnede over Blomsterne.

— Ikke? sagde Ida og virrede glad med Hovedet. Men se saa nu, sagde hun og hun tændte de smaa Lamper, gule og røde, rundt paa Bordet.

- Nej, det var storartet, sagde Kjær igen og saá ud over Sølvtoj og Blomster og Buddinger: det var brillant.

— Ja, sagde Frøken Helgesen, her er ganske festligt. Og Stuen er jo heller ikke saa lille.

Ida vilde løbe, da det bankede igen. Det var en Portør, der skulde hilse fra Dr. Quam. Dr. Quam havde i sidste Nu ogsaa maattet give noget og havde paa Hjørnet af Frederiksborggade købt en Kasse Konfektblommer med en koloreret Spanierinde paa Laaget.

— Det er Prinsesseblommer, sagde Frøken Kjær, der kendte Emballagen. Frøken Helgesen stillede Frugterne hen:

— Det er saa kønt af Lægerne, at de viser En en Opmærksomhed.

Ida var oppe paa Værelset, hvor den gule Kjole endnu laa i et stort Musselin. Hun havde lige faaet Spritlampen tændt foran Spejlet, da det bankede. Det var Frøken Boserup, der virkelig maatte «laane no'et til om Halsen».

— Flammer De Haaret? sagde hun pludselig, henne midt fra Gulvet.

— Ja, jeg vilde kun forsøge, sagde Ida og blev blodrød.

Boserup havde i en af Idas Skuffer fundet et Tüllssjal med lange Ender.

— Bruger De de to Naale, sagde hun pludselig og pegede paa en Solitaire, som hun tog og fæstede i Sjalet, mens hun iøvrigt forment, at Flammer bare gjorde Ansigtet gammelt.

— Nej, det er da egenlig kønt i Lyset, sagde Ida.

— Naa, naar man vil ha'e den Ulejlighed. Det skulde ikke være mig. Men Lysten er jo forskellig her i Verden. Farvel saalænge.

Ida laasede Døren; nu vilde hun være alene, nu hun skulde ha'e Kjolen paa.

Nede var Frøknerne komne, én efter én, mens hver Nyankommen hilstes med Udbrud over hendes Klæder: Nej, se Friis, nej, se Friis, raabte de, og der blev igen mer stille; ingen vidste rigtig, hvad de skulde sige, fordi hver syntes, de maatte sige noget andet end almindeligt; og de begyndte for sjette Gang at tale om Bordet, der stod midt i Stuen næsten ligesom for fint — medens Frøken Helgesen blev ved at gentage, at de maatte dog sætte sig; og Frøknerne sad langs Væggene, med Skoene frem under Kjolen, som om de aldrig havde være her før.

Kun Frøken Friis tog, fra en Lænestol lidt ude paa Gulvet, med Hænderne over Kors i sit

Skød, et Overblik over Tingene og standsede Blikket ved Frilandsplanten paa Sybordet.

— Det er da Boserups, sagde hun til Kjær: Gud, hvor det ligner hende i Prisen. Men Bordet er pænt.

— Det er Ida, der har dækket det, sagde Frøken Kjær, der gik omkring til alle Mennesker og sagde: Det er Ida. Hun kaldte hende altid ved Fornavn, naar hun ikke selv var tilstede.

Ida syntes næsten hun blev helt rød, mens hun stod udenfor Døren og aabnede den og kom ind og Kjær raabte:

— «Jomfruen» har flammet Haaret.

Alle Damerne rejste sig fra deres Pladser og Frøken Kjær og Frøken Friis klappede i Hænderne, til de alle fulgte efter, mens Ida stod, helt rød i Kinderne i Lyset, og der dannede sig en hel Kreds om den gule Kjole.

— Hun er knusende, sagde Frøken Kjær, der brød ud af Kredsen, og tog om Ida, som vilde hun mase hende.

Der var blevet lidt livligere, og man hørte Frøken Helgesen sige: Ja, saa kunde vil vel snart begynde; da det bankede igen. Det var Eichbaum og Quam, der rystede Frøken Helgesens Haand og sagde: Ja, der er s'gu ingen, der har bedt os, men vi gaar ind paa vort Ansigt. Imens gik Karl rundt og bukkede med hængende Skuldre, i en parisisk Redingote, hvis Foder knitrede lidt, naar han rørte sig.

Frøken Helgesen, der var ganske smigret ved hans formelle Væsen, sagde:

— Hr. von Eichbaum, det var en saa smuk Opmærksomhed; og hun tog om hans lange og kølige Haand, før Karl bukkede videre, mens Josefine, højbarmet og med Husarsnore paa Kjolen, bød Saucen om og Damerne begyndte, lidt langsomt og halv højtideligt, at tage for sig af Budningen. Men Quam, der stod og saá rundt paa de mange stramme Frøken-Korsetter, sagde til Frøken Kaas:

— Dette er s'gu for alvorligt.

Og han tog Madeira'en og begyndte at skænke i Glassene for at hæve Stemningen. Frøken Brandt, sagde han, De maa hjælpe mig . . .

Ida kom frem af Krogen ved Hjerteblomsten, hvor Frøken Friis lige til nu havde undersøgt den gule som en Art Fagmand, og hun tog Bakken med Glassene.

— Er det Dem, der byder, sagde Karl saa underligt sagte og tog et Glas.

Han blev staaende med sit Glas:

— De er saa køn, sagde han med den samme Røst, og hun syntes hun slet ikke kendte hans Stemme.

Hun saá ikke op, mens hun sagde noget — det var vel noget om hans Blomst.

— Man maatte jo gøre noget for at være velkommen, sagde Karl, men det var som om han sagde hende en hemmelig Ting.

Saa kom Kjær bagfra og tog om Idas Liv:

— Ja, er hun ikke nydelig, sagde hun og ligesom vuggede hende ind til sig.

— Jo, man kender slet ikke Damerne igen, sagde Karl.

— Nej, sagde Frøken Kjær: vi kommer ogsaa saa sjældent i Klæderne.

Ida gik videre. Det var som var hun saa myg i Linjerne og ligesom saa kælen i Figuren, mens hun bøjede sig frem over Frøknerne og bød dem.

— Hvad har Kjolen kostet? sagde Boserup, da Ida kom forbi, og hendes Sidemand lo; Quam fortalte Historier nede ved Bordenden og Damerne flyttede Stolene sammen og rejste sig og tog selv. Ida hørte, at nu lo ogsaa Karl, deroppe hos Kjær.

— Det er Frøkenen, der har lavet Buddingen, blev Josefine ved at sige, mens hun bød om.

Der blev en stor Jubel, da Døren gik op for Frøken Koch, og Quam raabte: Skaal, Frøken Koch; mens de alle skaalede.

— Naa, der er ogsaa Mandfolk, sagde Frøken Koch, der ikke var i andet Festskrud end en ren Krave.

— Ja, to, sagde Karl og bukkede.

— Det sér jeg, sagde Frøken Koch og de lo igen.

De begyndte at le ad ingenting og talte højt, forbi hinanden, mens Frøken Boserup diskuterede

om Foreningen og Frøken Kjær og Frøken Krohn lavede sig Brystbuketter af Blomsterne fra Bordet.

— Kjær stjæler, Kjær stjæler, raabte de oppe fra.

— Nu bli'er her livligt, sagde Ida, hun gik Karl forbi med straalende Ansigt.

Frøken Boserup blev ved med Foreningen: der var naturligvis ingen Tilslutning paa Frederiks.

Men Quam raabte nede fra Bordenden:

— Det vil vi ikke høre, det vil vi ikke høre; og slog med sin Ske i Tallerkenen.

— Det vil vi ikke høre, det vil vi ikke høre, raabte de alle i Kor.

Alle Skeerne gik mod Tallerkenerne — undtagen Frøken Helgesens og Frøken Kaas' — og alle Damerne lo, mens Boserup sagde og rykkede tilbage paa sin Stol: Jeg vidste ikke her var Børne-Fremmede.

— Det er her, sagde Quam, og Skeerne klaprede.

— Hys, sagde Frøken Helgesen.

Der lød to Slag paa Døren.

— Hys, Patienterne kan høre os. Det var Nattevagten.

Pludselig blev de stille allesammen, med samme Udtryk i deres Ansigter; og de hørte Døren gaa, igen, ind til «den urolige Gang».

— Pyt, sagde Quam: de larmer s'gu saa tidt.

Men Frøken Kaas, der benyttede sig af Stilheden, rejste sig, mens Frøken Helgesen ligesom

af sig selv kom op ved Hæderspladsen med Blomsterne, og Frøken Kaas slog paa sit Glas.

Karl gled hen forbi Ida — de havde kun talt lidt, men han var ligesom altid hvor hun var —:

— Skal De ikke sidde, sagde han.

Og hun satte sig paa Stolen, hvor han stod.

— Er her ikke varmt? sagde hun kun og tog sig op til sin Pande.

Frøken Kaas talte, men ligesom med halv Stemme, som om Nattevagtens Slag paa Døren lød i deres Øren endnu for Frøken Helgesen, der hørte til dem, som hævdede Standens Anseelse.

— Saa bryder vi ud i en stille Jubel, sagde Quam.

Han slog Takt med Haanden og hviskede ni Hurraer, som de andre stemte i, hviskende ligesom han, med fremskudte Læber, mens de lo sagte.

— Det var det, sagde Quam: saa højt skriger man Hurra paa sjette Afdeling.

— Nu klinkes der, sagde han og listende paa Tærne, med Glasset i Haanden, gik han forrest, mens de andre listede efter, trædende fint i Gulvet, i Gaasegang op til Helgesen:

— Hurra—ra—a, sagde Quam.

— Og Tak for Madeira'en.

Frøken Koch sagde: Naa, jeg maa vel med, og hun skred bag efter Ida, med et tomt Glas. Men Frøken Boserup sagde nede fra Bordet:

— Undskyld at jeg klinker fra min Plads.

— Ja, jeg takker først og fremmest Dem, sagde Frøken Helgesen og klinkede med Ida.

— Ja, sagde Ida og hun blev staaende og saá ud over Blomster og Lys og dem alle: her er blevet saa dejligt iaften.

Josefine, der havde hentet Vinforstærkning oppe hos Ida, stod nede ved Døren med Frøken Kjær:

— Hvor er hun køn i Ansigtet, sagde hun.

Frøken Koch vendte sig med sit tomme Glas: Er her no'et til Bægeret? Josefine løb til og fyldte Plejemoderens Glas: Ja, Tak for godt Naboskab, sagde Frøken Koch til Frøken Helgesen.

— Her var Deres Plads, hviskede Karl til Ida.

Og Ida satte sig som før.

Men Frøken Koch mente nok, at nu var det Kaffetid, hvis de skulde have Kaffe. Quam bød hende en Cigar og Karl lod Cigaretter gaa omkring, mens de alle, hemmeligt, saá paa hans fine Cigaretetui af Sølv: Máa vi? sagde Frøken Kjær op mod Frøken Helgesen. Men Frøken Friis var umaadelig dygtig i Rygekunsten og kunde blæse blaa Røgringe ned omkring de hvide Lys, før de løstes op.

— Se, sagde Ida. Hun fulgte den fine Røg.

— Nu skal vi synge, sagde Frøken Krohn.

Frøken Helgesen vilde gøre Indvendinger, men Frøken Krohn sagde: Vi nynner naturligvis bare — det gør vi tidt paa Værelserne.

— Ida, sagde hun, syng for . . . Vi ta'er
«Flyv, Fugl, flyv» . . .

De flyttede Stolene lidt ud og halvt nynnende,
mens de saá ind i Lysene, sang de sagte:

Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Vove,
Snart kommer Natten saa sort.
Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
Dagen har listet sig bort.
Flyv du kun hjem til din elskede Mage,
Til de gulnæbbede Smaa;
Og naar imorgen du kommer tilbage,
Sig mig saa alt, hvad du saá.

De blev ved at synge, halv højt, som sang
de langt borte, bag en lukket Dør. Frøken Kjær
vuggede sig sagte frem og tilbage og Frøken
Helgesen sang med — med sin Alt. Josefine, der
stod ved Døren som paa Vagt, nynnede ogsaa,
med Hænderne paa sine Hofter:

Flyv Fugl, flyv over Furesøens Bølge,
Stræk dine Vinger nu vel.
Sér du to Elskende, dem skal du følge,
Dybt skal du spejde deres Fjed.
Er jeg en Sanger, saa maa jeg og vide
Kærligheds jublende Lyst.
Alt, hvad et Hjerte kan føle og lide,
Burde jo tolke min Røst.

De holdt op at synge, men ingen rørte sig.
— Nu har de købt «Bakken», sagde Karl.
— Har de? hun vendte sig halvt imod ham.
Taarerne stod hende i Øjnene.
— Ja.

De begyndte at synge igen.

— Vil de rive Hovedbygningen ned? spurgte Ida langsomt og ganske sagte.

— Ja, sagde Karl.

De andre blev ved at synge, men Karl sagde, og Ida hørte knapt Ordene:

— Vi skulde haft den.

Ida rørte sig ikke.

Men pludselig afbrød Quam Sangen:

— Skal her synges, skal her ogsaa være Mørkning . . . Og han gav sig til at puste Lysene ud i Armstagerne, mens Frøken Friis lo og hjalp ham. Saa, sagde Quam: nu ogsaa de store Lamper. Men Stjernerne skal skinne. Og Idas smaa Lamper lod han brænde.

— Men saa maa vi ogsaa aabne Kakkellovnsdøren, sagde Frøken Kjær. Hun kunde ikke faa Døren lukket op og hun sagde: Ida, hjælp mig. Ida rejste sig og lukkede Døren op. Sid her, sagde Frøken Kjær og trak hende ned paa den lille Puf.

— Saa, sagde Quam, nu er Belysningen gunstig.

De begyndte at synge igen, maaske lidt langsommere — med Ansigterne vendte mod de glødende Kul. Ida havde lukket sine Øjne:

Flyv, Fugl, flyv over Furesøens Brusen,
Dybt drager Natten sit Suk,
Træerne hviske med ængstelig Susen,
Hilse: God Nat — med et Buk.

Har Du ej lyttet til mangefold Smerte,
 Selv hos den vingede Flok?
 Sig et: God Nat, til mit bævende Hjærte,
 Sig det, Du véd det jo nok.

Sangen hørte op. Rundtom i Mørket saá
 man Cigaretternes smaa Lys og Frøken Kochs
 store Cigar ligesom et Fyr.

— Kan De ingen Sang om Jylland? sagde
 Karl halvhøjt, henne fra Mørket.

— Jo, det kan Ida, sagde Frøken Krohn.

— Aa, ja, syng en, sagde Frøken Berg.
 Ida havde ikke svaret.

— Syng, hviskede Frøken Kjær.

Med Øjnene op i Mørket, klart men meget
 sagte, mens det saá ud, som aabnede hun blot
 Læberne halvt, sang Ida Sangen til Jylland:

Jylland mellem tvende Have
 Som en Runesten er lagt,
 Runerne er Kæmpegrave.
 Inde midt i Skovens Pragt,
 Og paa Heden alvorstor,
 Her, hvor Ørknens Luftsyn bor.

Hun standsede næppe efter det første Vers,
 men blev kun ved at synge. Frøken Kjær havde
 støttet sit Hoved til hendes Skulder:

Jylland! Du er Hovedlandet,
 Højland med Skov-Ensomhed!
 Vildt i Vest med Klittag Sandet
 Løfter sig i Bjerges Sted.
 Østersø og Nordhavs Vand
 Favnes over Skagens Strand.

— Den er s'gu køn, sagde Quam, da Ida holdt op; men Karl talte ikke, han stirrede bare paa hendes Ansigt.

— Kom nu, Eichbaum, sagde Quam: nu skal der, Herren hjælpe mig, danses.

De raabte og lo halvhøjt, i Mørket: Men er De gal, Hr. Doktor, sagde Frøken Helgesen, der elskede at danse.

Men Quam havde tændt en Vokstændstik. Pas paa alle Tingene, pas paa Tingene, raabte Frøken Kjær der havde rejst sig som vilde hun selv holde paa dem. Og i et Sekund var Bordet flyttet til Side og Stolene væk.

Frøken Kjær og Frøken Krohn sang, stadig halvhøjt, henne fra Kakkelovnen, mens Quam svang Frøken Helgesen, saa Trinene lød i Mørket:

Smukke Pige med det sorte Haar

Sé lidt paa mig!

Føl, hvor stormende mit Hjerte slaar;

Jeg elsker dig.

Nej, Hr. Jæger, nej, lad mig gaa min Vej,

Hvis Mama det saá, vil jeg Utak faa . . .

Paperla, paperla, paperla, paperla, perlapap.

Det tror jeg knap.

— Skal vi, sagde Karl og bukkede. Han tog Frøken Friis.

Ida sang med. Det var som hendes Stemme førte de andres, i en større Glæde, og hun vidste det ikke selv.

— Det er godt, sagde Quam. Han og Frøken

Helgesen svang sig forbi i Halvmørket som et Par store Skygger. Der gled Karl forbi, saa rank, med Frøken Friis.

— Lad os, sagde Frøken Kaas til Frøken Boserup, og de begyndte at danse — Frøken Boserup var Herre.

Pige, med den skære Liljehud,
 Skæmt ikke nu.
 Ræk mig din Haand og bliv min hulde Brud!
 Hvad svarer du?
 Naar De lover mig, fast ubrødelig
 At til sidste Stund mig De elske kun —
 Palerla, paperla, paperla, perlapap.
 Det sker vel knap.

Quam skubbede til Josefine, der var kommen lidt frem for at se Plejemoderen svinge sig.

— Det er nu dejligt, sagde Frøken Helgesen, da de havde standset.

Der var ingen, der sang, uden Frøken Kjær og nu Frøken Friis, da Eichbaum havde sluppet hende.

— Kom, sagde Karl og Ida fulgte ham.

De talte ikke, mens de dansede langsomt, inde i Mørket. Frøken Kjær, der stadig sad paa Puffen, sang sagtere. I de smaa Lamper blussede Vægerne som hastigt flammende Blus, indtil de slukkedes.

— De har holdt op at synge, hviskede Ida.

Der var stille lidt, som var de alle trætte og rundt om var Cigaretternes Smaalys gaaet ud.

— Saa var det vel bedst, vi fik illumineret Ansigterne, sagde Frøken Koch og hun begyndte at tænde Lysene igen. Rundt om saá Frøknerne, der missede med Øjnene i Skæret, ud som de vaagnede.

— Naa, sagde Quam: skal vi saa klinkke med Frøken Brandt. Det er s'gu dog hende, der har lavet Buddingen.

Han klinkede med Ida og Frøken Kjær løb til, mens de alle fik Glas i Hænderne.

— Ja, det har hun fortjent, sagde Frøken Kjær.

Josefine, der stod ved Bordet og satte Tallerkener sammen, prikkede bagfra Ida paa Ryggen og vilde ogsaa klinkke, i Smug:

— Det er nu det første Glas jeg drikker, sagde hun og hun havde Taarer i Øjnene.

Karl kom hen til Ida og stødte sit Glas mod hendes:

— Tak, sagde han.

Lidt efter brød de op, men Ida vilde blive og hjælpe Frøken Helgesen til Natten. Hun sagde Farvel til Quam, der allerede stod i Døren, og til Karl.

— Godnat, sagde hun og tog hans Haand.

— Godaften, sagde Karl og bestandig med den samme Stemme.

Ida blev hos Frøken Helgesen. De satte Blomsterne i Vand og de afdækkede Bordet.

Ida slog Sofaen ned og redte hendes Seng. Saa gik hun.

Der var stille paa de Uroliges Gang og lyst i Frøken Petersens Vagt. Ida gik langsomt op med sit Lys.

— Det er mig, sagde Karl, pludselig oppe fra Trappens Mørke.

Ida fo'r ikke sammen og svarede ikke; hendes Ansigt var kun blegt bag det løftede Lys, mens hun aabnede sin Dør og lukkede den bag dem.

— Turde jeg komme? hviskede Karl.

Ida smilte op i hans Ansigt:

— Ja, sagde hun.

— — —

Det var ud paa Morgenens.

Karl sad paa Kanten af Idas Seng.

— Ida, sagde han: er du vred paa mig?

Ida laa med lukkede Øjne.

— Hvorfor? sagde hun kun.

Og lidt efter sagde hun og slog Øjnene op:

— Jeg vidste det jo.

Karl blev siddende paa Sengen — og maaske troede han virkelig, at han elskede, at det var første Gang i sit Liv, han elskede.

— Godnat Pus, hviskede han.

Ida førte langsomt Haanden hen over sin Pande:

— Kys mig der, sagde hun.

Hun laa igen med lukkede Øjne:

— Tak. Og vil du love mig én Ting — hun aabnede Øjnene men lukkede dem igen, som om det at se ham pludselig voldte hende Smerte —: at sige mig, naar du en Gang gaar fra mig.

Karl svarede ikke. Men alligevel tog Ida hans Haand og førte den op mod sin Kind som til tusind Kærtegn.

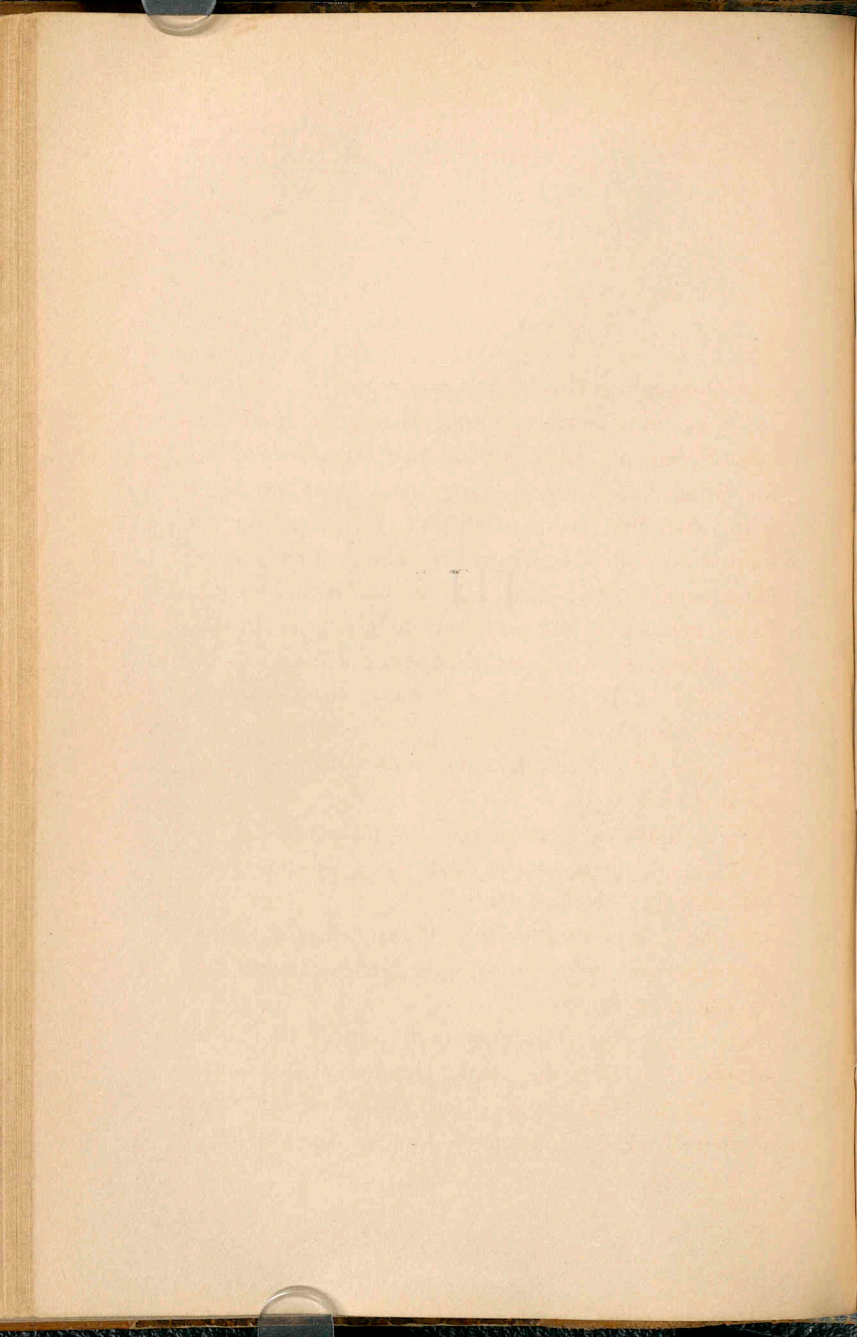
— Tak, sagde hun igen.

— — —

Sneen knirkede under Karls Fødder.

— Og hvorfor Fanden skulde vi ikke kunne gifte os? blev han ved at sige til sig selv.

III

Den rigtige Frost var kommen.

Det var klare og høje Morgener med Sne over Vejen og Sne vidt ud over den frosne Sø. Ida traadte saa rank i Gangstien — det var, som fyldte hun mer paa en Vej nu — mens hun gik frem mod Solen, og Nørrebros Damppiber lød og Maskinernes Slag, som var de den lyse Morgens Pulse, medens Rytterne kom, to og tre, i hastigt Trav, fra Østerbro, paa dampende Heste.

— Halloj, sagde Ida til en Dreng, der faldt paa en Glidebane.

— Halloj, raabte han igen og var oppe og fløj videre.

To gamle Herrer havde ogsaa sét til.

— Op igen, sagde den ene, og han lo til Ida: det er Ungdommen.

Alle de gamle Morgenherrer skulde snakke med Ida, naar der var blot et Ord at lægge ind; og Ida nikkede:

— Ja, Hr. Herredsfoged, sagde hun; hun kendte dem alle, de gamle Herrer.

De to Gamle gik videre, og den ene sagde — han havde Øreklapper — langsomt og tydeligt:

— Det er dejligt, De, at se paa et sundt Ansigt.

Den anden blev staaende lidt og saá efter Ida — der var ogsaa noget ligesom en egen Rejsning over hende, over Hofterne —:

— Ja, Ungdommen bli'er køn i Solen.

Henne ved Arbejderboligerne kom Boserup og Kaas skridtende frem mod Ida i store Galocher.

— Det er noget sent, De gaar hjemmefra, sagde Frøken Kaas, idet hun gik forbi.

— Ja, sagde Ida og blev ved at gaa: jeg vil helst gaa i Solens Skin.

— Men sikken dejlig Morgen, sagde hun; hun var allerede nogle Skridt fra dem.

— Ja, det fryser otte Grader, halvraabte Kaas, der var i sorte Vanter.

— Aa, Kulden varmer, raabte Ida tilbage.

— Ikke at tale om Skindkaaben, sagde Boserup, der slet ikke var standset og allerede var en halv Snes Træer fremme. Hun talte om, at man vel ogsaa burde klæde sig en Smule efter Stillingen.

— Ja, sagde Kaas, der gik og tænkte paa Ida — det var, ligesom Ida aldrig havde nogen-ting at sige sine Kolleger mer, hvad der kræn-kede dem —:

— Hun er nu blevet svært højhælet i den sidste Tid.

Ida vendte, næsten helt henne ved Østerbro, og løftede sit Slør: Jo, nu var Farvandet frit; og

hun gik tilbage, med Solen i sin Ryg, og smuttede ind om Hjørnet ved Rørholm. Den gamle Tandløse lukkede Døren op til et Kabinet, som havde han ventet hende.

— Der er varmt, sagde han.

— Ja, Tak . . .

— De gi'er os nok, som sædvanlig. Ida fik Kaaben af og Bordet rykket frem i Stuen og Magasinovnsdøren op, hvor alle Kullene brasede.

Den Tandløse nikkede og havde lukket Døren, hvor han stille slog Klappen ned (der var noget over Kellner Ellingsen, naar han opfyldte sine Pligter, der mindede lidt om en underordnet Kirkebetjent, som aabner Stolestaderne for Lejere under en Højmesse) før han gik for at bestille Frokosten.

Ida dækkede selv og hun lagde Violer hen til Karl og hun fik Smørkagen ud af sit Papir: saa dejlig frisk den var; da det slog et Slag paa Døren med en Stok:

— Godmorgen, sagde Karl: Du har s'gu ogsaa altid noget at pakke ud . . .

— Godmorgen.

Han kyssede hende paa Kinden og fik sin Overfrakke hængt hen.

— Her er da varmt, sagde Ida og strøg sin Kind mod hans, mens hun saá op paa ham, ufravendt. Hun vilde saa gerne blive staaende saadan, et Øjeblik, og se ham lige ind i hans Øjne.

— Her er s'gu dejligt, sagde Karl, der kom til Sæde og huggede i Frokosten, mens Ilden bagte hans Ben.

Ida sad og lo:

— Nu har du det godt, sagde hun.

— Ja, sagde Karl, der dyppede ristet Brød i sit Æg og saá ud over Bordet og over mod hende:

— Dette er det bedste Maaltid paa Dagen.

Ida skar Smørkagen for — hun havde lidt mange Smaabevægelser, naar hun var saa glad —:

— Den er fra Vimmelskafte, sagde hun og gjorde et Kast med sit Hoved. (Bevægelsen var egentlig Olivias.)

— Gud bevar's; Karl tog et Stykke: Ja, du stryger s'gu rundt, sagde han med lidt blød Stemme.

— Ja, lo Ida og nikkede. Hun havde faaet den Vane at gøre saadan mærkelig runde Øjne, naar hun var glad.

Karl blev ved at spise, med sine Jockeyben strakt frem foran Ilden, langsomt, det ene Stykke efter det andet. Men Ida skubbede til sin Kop og til sin Tallerken for at faa Plads og fortælle:

— Nej, for nu maa du høre — det er utroligt . . .

Det var en Historie, en lang Historie om en Flaske «Drikke» . . .

— Naa, saaledes, sagde Karl: Ja, I tømmer s'gu Smaabægrene derovre.

— Jeg da ikke, sagde Ida og tog hans Haand over Bordet.

— Nej — du behøver det vel ikke . . . Man skal vel ikke ha'e baade i Pose og i Sæk.

— Karl . . .

Men «Drikken» var en Flaske Dôm, og Frøken Friis havde sat Flasken lige ind i Gangskabet, midt for — det er osse utroligt — og saa kom Profossen, da Petersen stod der . . . med det aabne Skab — og han saá den — — ligestraks — naa, aa, som han blev, du véd det ikke . . .

Karl var færdig med at spise og sad og skød store Ringe ud i Luften fra sin Cigaret.

— Og nu tror jeg ikke, at Friis bli'r Assistent, sluttede Ida, med forskrækkede Øjne.

— Det var da Skade, sagde Karl. Men Friis hører vist nok til dem, der hytter sig.

— Men, og Ida gjorde to Nik: hun har kun fem og tyve Kroner om Maaneden.

Hun havde rejst sig og stod bag Karl og gned sin Hage hen over hans Haar, mens Karl sad og ligesom sagte brummede:

— Men Profossen skulde s'gu være ansat i Rom, sagde han.

Ida lagde begge sine Hænder om hans Kinder:

— Hvorfor?

— Jo, for de, der løber rundt om Paven, sér s'gu saadan ud i Ansigtet.

Ida blev ved at le, mens hun lagde sig ned paa Gulvet og støttede Albuen mod hans Knæ. Saadan tav de lidt, til Karl sagde:

— Véd du, nu rejser Moderen — sikkert.

— Rejser? hvorhen? Det gav et lille Sæt i Ida.

— Til Genève. Han slog et Smæld med Læberne.

— Bedstemoder Aline skal s'gu drives hjem...

— Fru Feddersen? Og din Moder henter hende — hun saá op og igen ned —: Hvor det er kønt af hende.

Det var, ligesom Ida pludselig havde rystet lidt i Mælet, og Karl nikkede eftertænksomt, mens han blev ved at se ind i Ilden:

— Ja, saadan er hun.

Kullene i Ovnen faldt sammen:

— Du, saa dømm (det kom sagte og der var en særlig ligesom udenadlært Klang paa «dømmer») saa dømm hun hende da ikke . . . saa haardt.

Karl blev ved at se paa Kullene:

— Det véd jeg s'gu ikke . . . hun dømm hende vel som de andre — — men hun henter hende.

Ida rørte sig ikke, man kunde næsten tro, hun pludselig havde faaet Vand i Øjnene.

Karl nikkede igen til Ilden:

— Og hun skal s'gu nok faa hende genindsat i sine Værdigheder, sagde han.

Ida svarede ikke, og hun havde taget Hænderne bort fra hans Knæ.

— Hvad tænker du paa? spurgte han.

— Paa din Mo'er.

Det kom dybt, og hun lagde Hovedet ind mod hans Side, mens Karl førte Haanden over hendes Haar, og Kullene blev ved at falde sammen, lidt efter lidt.

— Du er saa behagelig, naar du tier stille, sagde han og blev ved at føre Haanden over hendes Haar — — helt blødt, men der var alligevel altid noget ved det, naar han kærtegnede hende, ligesom han kærtegnede en Jagthund.

— Og jeg vilde netop en Gang gerne sige saa meget.

— Hvad vilde du saa sige? sagde han og tog ikke Haanden fra hendes Haar.

Der gik et Øjeblik:

— Tak, hviskede hun ganske sagte.

Der kom en Trækning ved hans Mundvige, og Haanden søgte ind mod hendes Nakkehaar:

— Og jeg faar aldrig Lov til at takke dig.

— Jo, sagde hun og saá ikke Ilden mere — hvis du — — en Gang vilde takke . . . for dig selv.

Karl bøjede sig ned over hende; der var det i hans Øjne, som fik dem til at ligne Fløjel:

— Du, Pus, sagde han.

Ida besvarede ikke hans Kærtegn, og hun saá ikke op, mens hun sagde — han hørte det knap —:

— For jeg tænker jo altid paa din Mo'er, hvad hun vilde tænke.

Der forløb et Sekund.

— Det er s'gu ikke Umagen værd, sagde saa Karl og slog over i Tonen.

Men Ida havde rejst sig og hentet hans Frakke (hun fik Øjnene tørrede lidt derhenne imens) og bredte den ud for Varmen med Foderet ind mod Ilden. Hun sad og glattede med Hænderne paa det bløde Silke. Hun holdt saa meget af den Overfrakke:

— Foderet holder da endnu.

— Ja.

— Hm, og Ida smilte: hvor du var glad, da du fik den.

Karl rejste sig og rystede sine lange Ben.

— Det var da osse blevet paa Tiden, sagde han og trak Frakken paa sig, mens Ida hjalp ham: at faa no'et paa sig, der kunde gi'e Varme, paa de Morgenture.

Ogsaa Ida fik Tøjet paa: Farvel saa, sagde hun og lagde Armene op om hans Hals, før hun ringede og Ellingsen kom ind. Hr. Ellingsen havde en Maade at komme ind ad Døre paa, som kom han ind gennem en Sprække. Portemonnæen laa allerede fremme henne bag Karls Tallerken (det var en Ruslæders Herre-Portemonnæ, Ida havde faaet sig), og Karl betalte, mens Ida slog sin Skindkrave op, og Hr. Ellingsen gik for

at bytte den store Seddel, medens Ida snappede Portemonnæen til sig.

— Farvel, Pus, sagde Karl igen og gyngede hende lidt frem og tilbage, med Hænderne om hendes Liv, medens Ida smilte:

— Farvel.

Hun blev staaende lidt:

— Véd du, jeg er altid saa glad, naar jeg gaar.

— Saa—aa, lo Karl og slap hende.

— Jo, sagde Ida, og hun blev staaende tæt ved hans Skulder: for saa véd jeg igen — alting.

— Farvel.

Gangdøren slog i. Ida gik altid først, og Karl ventede, til hun var kommen et Stykke. Hr. Ellingsen gav Karl Pengene tilbage, som Eichbaum stak i sin Lomme, og den Tandløse begyndte at servere af, med Hovedet bøjet paa Skraa: der var bestilt to Kuverter til ti tre Kvart.

— Her er s'gu Søgning, sagde Karl, der ventede endnu.

— Ja — her er virkelig blevet — Hr. Ellingsen udtalte V'et i «blevet» — ikke saa lidt om Formiddagen . . . i Forretningstiden.

— Godmorgen.

Ida gik Damer og Herrer forbi og de lysende Træer; hun vidste, at nu var Karl drejet om Hjørnet og gik bagved hende paa Gangstien — slængende behageligt, med Stokken i sin Arm og Idas Ryg foran sig, saadan i køn Afstand:

dette var s'gu den bedste Cigar, han fik hele Dagen.

Der kom Ryttere forbi, og der kom Damer forbi: Havannarøg var skam nydelig i saadan stille Luft.

Et Par Lieutenanter red op paa Siden af Karl og holdt Hestene an med et «Morgen».

— Morgen, mumlede Karl.

— De gaar s'gu og ser ud som en Grundejer, sagde den ene, en Knuth.

— Ja, man gør sine Overslag, sagde Karl.

Lieutenanterne lo og blev holdende. De talte om Krydset paa Dyrene, mens de to blev ved at holde, til der lød nye Hovslag bag dem, og de to Uniformerede hilste. Det var Kate med Tjeneren, som ogsaa halvt holdt Hesten an:

— Godmorgen . . . ta'er Deres Mo'er saa Billetten imorgen? spurgte hun ned til Karl.

— Det var Bestemmelsen, sagde Karl, der maalte Dyret.

— *Bon voyage*, sagde Kate og svippede med sin Pisk.

De to Lieutenanter halvsnærrede noget, om Frøkenen tillod, og Kate sagde:

— Gudbevar'es (Knuth havde ligget i Garnison i Aarhus); og de red videre alle tre, langsomt, Kate imellem Officererne:

— Naa, det var den, I ventede paa, sagde Karl, der fulgte dem med Øjnene; nu hilste Kate med Hovedet ned til Ida.

— Men hun ri'er s'gu godt, tænkte han og nikkede. Han hvislede ud gennem Tænderne; han havde en mærkelig Signalthvislen, som kunde høres saadan noget som en halv Fjerdingsvej — og Ida, der skred foran, gik langsommere, til han naaede op til hende: det var ligesom han trængte til tale lidt med hende. Men han sagde ikke andet end:

— Hun ri'er s'gu godt. Og han blev ved at se efter hendes tyveaarige Taille, der paa Hesteryggen.

— Hun er saa køn, sagde Ida og hendes Øjne straaledede mod Karls.

Nu bøjede de om derhenne, mens Karl stadig saá efter dem; Lieutenanterne var blevne saa bøjelige i Overkroppen:

— Nu skal vel den Smør-Avance ogsaa til Husarerne, sagde Karl.

De var komne til Glidebanen, hvor Drengen dumpede før, og pludselig — det var maaske af Glæde, fordi Karl havde kaldt — gav Ida sig til at glide. Hun satte Benene lidt for ungdommelig skrævende, mens hun lo.

— Du vilde s'gu ikke blive graciøs paa Skøjter, sagde Karl og Ida smilte igen.

Saa skiltes de paa Hjørnet.

Karl gik videre og tænkte paa, at han kunde egenlig ligesaa godt ride med Kate om Morgenen, for han kom s'gu ikke paa Kontoret før alligevel . . .

— Og det er et dejligt Dyr, sagde han.

Da han kom op paa Kontoret, var Frøken Koch derinde. Hun havde Brillerne af — hun havde lige mødt Ida i Mellemporten — og stod og saá hen efter von Eichbaum.

Karl fik sine Bøger frem og Kontorstolen drejet op.

— Naa, saa Kavalleriet skeler til Smørret, tænkte han. Han begyndte paa Bøgerne.

. . . Ida sov ikke ind, hun laa i det grønlige Skær og tænkte paa Fru von Eichbaum, der vilde rejse . . . Saa kønt, det var af hende. Hun rejste for at hente hende og dømte hende ikke.

Ida laa stille og stirrede ind i det lysegrønne Skær. Tankerne førte hende saa langt.

Nede slog Portene op og i.

Ida vilde sende Blomster til Fru von Eichbaum, naar hun rejste. Ja, hun vilde sende en Buket ud paa Jernbanen.

.

Fru von Eichbaum og Generalinden sad i Spisestuen foran den lukkede Kuffert, da Fru Mourier arriverede med Kate.

— Men, Emilie, sagde Fru Mourier, rejser du i Silke?

— Gud, Vilhelmine, altid. Det er da det eneste praktiske. Silke ryster man jo Støvet af.

Generalinden tog Replikken op, mens Fru von Eichbaum kaldte paa Julius, og sagde:—

— Nej, rejse i Uld, vi, du, som hader Smuds.

Kate, der havde en stor Mappe under Armen og stod i Spisestuen, med Læberne skudte frem, som vilde hun fløjte men beholdt Lyden for sig selv, spurgte, om de vilde se Tegningen til Hovedbygningen paa Ludvigsbakke.

— Lille Kate, at se Tegninger nu; det var Fru von Eichbaum, der talte: Minuttet før man skal rejse . . .

— Der er da en Time til, sagde Kate.

Men Fru von Eichbaum tog altid hjemme fra bestemt en halv Time før — «som om man vidste, hvad der i det sidste Nu kunde hænde.»

De kom alle ned i Drosken og kørte afsted, med Julius paa Bukken. Fru Mourier talte om, at hun kom vist ogsaa til at rejse, om nogle Dage — til Aarhus. Mourier skrev jo, at de maatte gi'e de to Middage.

— Med Gaardene selv kunde det jo være det samme. Men det var de Forpagtere og Godsforvaltere, som Mourier mente maatte be'es som de plejede . . . Og han er jo dog altid afhængig, sagde Fru Mourier, i Tider med den Konkurrence.

— Deri gi'er jeg virkelig Mourier Ret, sagde Fru von Eichbaum: at støde den Slags Folk er altid urimeligt.

— Ja, det mener netop Mourier, sagde Fru Mourier.

Da de kom ind i Salen paa Banegaarden, ventede Fru Schleppegrell og Fanny, som var i Kapothat med vinrøde Baand under Spidshagen. Fru Schleppegrell gik hen og omfavnede Fru von Eichbaum og sagde: «Aa, ja, Gud ske Lov, det blev, du — — og, hvor maa Line være dig taknemmelig . . .

— Kære Anna, sagde Fru von Eichbaum: det er dog virkelig ikke værd at tale om de to Døgn og paa en moderne Jernbane.

De satte sig alle ved et af de runde Borde om Pillerne, mens Fru von Eichbaum iførte sig vadskede Randers-Handsker til Rejsen og Fanny bragte en Hilsen fra Hofdame Frøken Juul.

— Ja, sagde Fru Schleppegrell: Emma (Hofdame Frøken Juul bar Navnet Emma) sagde saamæn igaar til mig: «Bedste Ven, det vil jo være en Lettelse for hele Kredsen».

Men Fru Mourier fik Taarer i Øjnene og sagde:

— Hvor Gensynet med dig, Emilie, alligevel bliver svært for Aline.

Ventesalen begyndte at fyldes, mens Kate skrællede sig en Appelsin og Generalinden og Fru Schleppegrell talte om Genève-Chocolade. Ja, Emilie, sagde Admiralinden: naar det blot ikke var formegen Ulejlighed, at du bestilte mig

tyve Pund — direkte. Genève-Chokolade er jo den bedste for Fanny.

Karl dukkede frem mellem de Rejsende, med Stokken under Armen og hængende Skuldre. Naa, sagde han: I har naturligvis været her en Time.

Han kyssede Fru von Eichbaum paa Kinden og gav hende en lille Rejseflakon med Eau de Cologne, udstyret med Ruslæder: Værs'go, sagde han. Karls Penge slog i den sidste Tid saa mærkelig godt til og egenlig var han jo opmærksom af Naturen. Han hilste rundt paa de andre og Fru Mourier sagde smilende:

— Det var en opmærksom Søn . . . Han bli'er en god Ægtemand.

— Er De vis paa det? sagde Karl, der var kommen hen mellem Fru Mourier og Kate, og han rynkede Næsen.

— Hm, hvad hører der til en god Ægtemand? sagde Kate.

— At han skal være et rigtigt Mandfolk, sagde Karl.

Kate saá op og der kom noget i hendes Øjne, et kort Nu, som gjorde, at Karl ligesom rykkede hendes Stoleryg lidt nærmere.

— Ja, det har Karl saamæn Ret i, sagde Fru Mourier.

Ventesalsdørene blev aabnede og Julius samlede Smaabagagen sammen.

— Men i Genève, hørte man Fru von Eich-

baum sige til Fru Schleppegrell: kan man jo altid gaa i reformeret Kirke.

Fanny, der saá paa Karl og Kate gennem Lorgnon, sagde til Generalinden: Jo, de har skiftet Præst, han skal ha'e et henrivende Sprog.

Fru Mourier, der sidst kom af Sædet, sagde: Naa, jeg bryder mig nu aldrig om at høre fremmede Præster.

De kom alle ud paa Perronen og Fru von Eichbaum fik en Kupé. Der var noget ved Fru von Eichbaum, som straks lod Konduktører og alle den Slags Folk springe og det uagtet hun ikke netop gjorde Indtryk af at ville give Drikkepenge. Hun stod ind, medens alle de andre, undtagen Karl og Kate, klumpede sig sammen foran Døren, saa Frøken Kjær, der kom løbende, helt forpustet, med Idas Buket, knap kunde naa hen til Trinet.

— Det var lidt Blomster fra Frk. Brandt . . . hun kunde desværre ikke komme selv.

Fru von Eichbaum tog Blomsterne og takkede: det var saa kønt af Frøken Brandt. Og Frøken Kjær forsvandt igen ligesaa pludselig og forlegent-højrød i Hovedet som hun var kommen, medens Fru von Eichbaum, der sad paa Sædet med Buketten, sagde:

— Kære Børn, det er jo rigtig saa venligt af hende . . . men Blomster paa en Rejse er jo noget af det mindst praktiske, jeg véd — — —

Tag du dem hjem med, Vilhelmine, hvor de kan komme i Vand.

Hun rakte Fru Mourier Roserne:

— Her lægger man dem i et Net og finder dem bare visne om Morgenen . . .

Buketten gik videre til Kate, der blev staaende med den i Haanden:

— De er smukke, sagde hun og saá særdeles ligegyldig ned paa de lange «La France»-Grene.

— Ja, sagde Karl og smilede paa en Gang saa kønt ned mod de lyserøde Kalke: Det er s'gu godt ment.

Saa genoptog han Traaden — de havde talt om Knuths Dygtighed som Rytter — og han sagde med rynket Næse om Greven:

— Nej, det er s'gu en Jumber. Hvor kender De ham fra?

— Han har jo ligget i Aarhus . . . Og De vil jo ikke ride med mig.

— Det er et dejligt Dyr, sagde Karl blot og nikkede ud i Luften.

Konduktørerne lukkede Dørene og Efternølerne halsede ud af Ventesalene, fulgt af Hotelkarle, der pustede. Døre kom op igen og i igen og paa en Gang var det, et Nu, som alle skændtes, Karle, Konduktører og Rejsende.

— Kære du, sagde Fru Eichbaum — hun stod bag sin Kupédør saa rank som et Lys —: at Folk, der skal rejse, dog aldrig indretter deres Tid.

.

. . . Toget var gledet bort og de saá kun endnu en Gang Fru von Eichbaums hvide Lomme-tørklæde, før de alle vendte sig og gik.

Da de kom ud i Forhallen, sagde Karl:

— Jeg kunde forresten godt ri'e imorgen.

— Men nu kommer Knuth, svarede Kate.

— Men saa kan han jo ri'e med, sagde Karl.

Det blev en Aftale; og Karl gik.

Fru Schleppegrell og Fanny vilde tage hjem med Sporvognen og de andre kørte i Drosken. De talte om Aline, og Generalinden sagde:

— Vi dømmer hende jo ikke. Men du, der er dog Ting, som man ikke fatter.

— Naa, sagde Fru Mourier og saá frem for sig: det sidder vel i os alle, og naar man saa ikke vokser fast til den, man har . . .

— Ja, kære, svarede Generalinden, men . . . der er jo dog Ting, man tøjler . . .

Kate sad og saá ud efter Schleppegrells. Nu kom de op i Sporvognen. Fru Schleppegrell lod altid Konduktøren tage saadan rigtig et fast Tag om sit Liv.

— Fanny, sagde hun, da de begge var vel inde: det er jo slet ikke værd, der tales videre om, at vi var paa Banen.

Fru Mourier var kommen hjem og var falden til Sæde med alt Overtøjet paa. Hendes Tanker var ved Aline.

— Ja, ja, sagde hun: hun har det Værste igen. Hun tænkte paa Aline og Hjemkomsten.

— Kate, sæt saa de Blomster i Vand . . .

Kate saá sig rundt i Stuen:

— Jeg har glemst dem i Vognen, sagde hun og gik ind til Viktoria.

Fru Mourier blev siddende med Tøjet paa. Hun sad og smilte: hun var kommen til at tænke paa Karl. Hun kunde saa godt lide ham. Der er ikke noget skabagtigt ved ham, sagde hun altid til Generalinden.

— — —

Ida sad paa Kafeen, foran Ilden, ved Siden af det dækkede Bord, da det tog i Døren og hun rejste sig — Rødmens fløj helt ned over hendes Hals — men det var kun Hr. Ellingsen, der bragte et Brev.

Ida fik det aabnet og læst, straks, mens hun stod oprejst, midt paa Gulvet, og der kom saadan et underligt Jag inde i hendes Bryst:

— Jeg maa for Skams Skyld ride med Smørret nu til Morgen. Vi ses. Karl.

— Er Herren syg? sagde Ellingsen, saa stiltørdigt. Han havde bare en Gang slaaet Øjnene op, mod hendes Ansigt.

— Ja, sagde Ida saa godt som uden at vide det.

Hun saá kun et Øjeblik ud over Bordet:

— Saa skulde jeg betale, sagde hun og smilte paa én Gang (det Hele var da saa rime ligt: det var naturligvis Fru von Eichbaum, der

havde bestemt det, iaftes, paa Banegaarden); men pludselig tænkte hun paa, at Ellingsen vilde kende Portemonnæen, og hun sagde:

— Aa nej, det kan ogsaa vente; og hun blev ved at tale med Ellingsen, mens han hjalp hende Tøjet paa og til hun fik sagt «Farvel» — uden at se sig om.

Ellingsen slog Dørklappen for og serverede af og glattede Servietterne lidt. Der var, over Ellingsens Haandbevægelser, mens han gjorde det, noget vist bekymret, som henlagde han sørgerandede Psalmer paa et Pulpitur.

Ida gik paa Vejen rankt og hurtigt, medens hun smilede igen: Det var jo saa rimeligt og Karl (mens hun tænkte hans Navn, naaede Smilet ogsaa til Øjnene, de havde været ligesom saa runde og stive, skønt der var Glans nok over dem) holdt saa meget af at ride . . . Hun blev ved at smile: Ja saa kønt han red . . .

Men — jo — hun vilde gaa hurtigt . . . for hvis de red og kom denne Vej . . . Hun vilde alligevel, hun vilde nødig møde dem . . .

Hvordan det nu var, gik hun dog hvert Øjeblik langsomt, og det var ligesom de gamle Spadsereherrers Hoveder først stak op saa pludseligt og lige ved hende, saa hun knap fik nikket . . . Men den gamle Herredsfoged stansede hende og holdt begge hendes Hænder fast mellem sine strikkede Vanter. Det var et velsignet Vejr med den høje, klare Luft, sagde han:

— Ja, det er en stolt Luft for os, der har det ringe med Hørelsen, sagde han. Men i det samme hørte Ida Trav bag sig, og hun maatte gaa fra ham: det var vist dem, men det lød, som var der tre Heste . . .

. . . Ida vidste ikke selv, hvorfor hun tog Vejret saa langt, da hun havde vendt sig halvt og saá Knuth, der kom travende der — paa den anden Side af Kate.

Hestene kom stadigt nærmere og Ida vilde lige til at hilse, da Kate Mourier holdt sin Hest an.

— Godmorgen, Frøken Brandt, sagde hun, oppe fra Dyret, og de andre stansede som hun.

Ida blev rød og saa bleg:

— Godmorgen, sagde hun, og der var med ét det forrige stive Udtryk i Øjnene.

— De kan tro, vi har travet, sagde Kate, mens Karl, der holdt lige ved Ida og ikke havde kunnet faa fat i hendes Blik, lod, ligesom tilfældigt, den alleryderste Spids af sin Ridepisk, ganske svagt, røre ved Idas Kind, saa Ida saá op, saa lynsnart, et Sekund — —

— Uh, sagde Kate, der havde sét ud over Søen (Knuth tog ikke sine Øjne fra Ida): I saadant et Vejr maa der være fælt paa Galehuset.

Hun nikkede igen og satte Hesten i Vej:

— Hun er egenlig sød, sagde hun, mens de travede.

— Ja, sagde Karl langsomt: hun er saa køn . . . naar hun er bedrøvet.

Kate lo: Gud, hvor det ligner Dem . . . Er hun ikke køn, naar hun er glad?

— Næ, sagde Karl.

— Og hvorfor?

Karl red lidt: Hun er vel ikke vant til det, sagde han saa og nikkede.

Knuth var kommen en halv Hestelængde bag de andre: han sad og vendte sig to Gange i Saddelen for at se sig tilbage.

— Naa, Knuth, kaldte Kate, og Knuth red til. Lidt efter spurgte han:

— Er hun paa Kommunen?

— Ja, sagde Karl.

— Allez-y.

De slog over i skarpt Trav.

Under hvert Hvil i Kasernegaarden den Formiddag gik Knuth saa underlig og tyggede paa sin Piskeknep.

Den skrævende Brahe stod og grinede: han vidste, hvad der var i Vejen, naar Knuth aad Pisk og naar han fik det ligesom lidt mørkere i Øjnene.

— Vrøvl, sagde Knuth. Men paa Pisken tyggede han videre: hun havde s'gu haft et nydeligt Smil, da hun stod og saå op til den Landløber.

Ida var hjemme. Hun havde nikket til Portneren og paa Trappen talt med Josefine — der

stod ligesom Storm af Josefines Skørter i disse Dage — og oppe i Kamret havde hun lukket sit Vindue: hun følte kun en Ting, bestandig igen: den fine Strejfen af Karls Pisk over sin Kind . . .

— — —

— For Satan — — naa, han saá mig vel ikke. Karl sprang ved Femtiden om Trappehjørnet op til Idas Kammer, ligesom Dr. Quam lukkede Døren op paa første Sal. Oppe ved Døren blev han staaende lidt, indtil han hørte Quams Skridt dø bort nede i Gangen.

Saa slog han to Slag paa Døren, som han plejede.

— Du var saa køn imorges, blev han ved at sige til Ida; og han blev hos hende lige til sidste Minut.

Men da han kom ned, stod Quam udenfor den urolige Gang og talte med Frøken Koch.

— Godaften, sagde han noget lavmælt og han kom forbi.

Frøken Koch havde ikke svaret, men hun saá hvast efter ham; og hendes Samtale med Quam gik i Staa.

— Maa man spørge, sagde hun saa pludselig, midt inde i noget andet: hvad saadanne Mennesker tænker paa — —

Dr. Quam stod lidt:

— Der er vel dem, som aldrig tænker ret

langt, sagde han: Og for dem er det jo lettere — ikke at tænke længer end de vil.

Frøken Koch lukkede Munden sammen, saa den ikke var mer end en Streg.

Lidt efter sagde hun:

— Sig mig, Doktor, hvad burde der egentlig gøres ved Verden?

Quam fløjtede:

— Jeg ved s'gu ikke; medmindre man skulde behandle et vist Antal Mandfolk ligesom man behandler Hingstene og gøre dem til Arbejdsheste, der gik roligt foran den store Vogn.

Han tav lidt:

— Paa den Maade, sagde han saa, vilde man jo tillige naa det anerkendelsesværdige Resultat: efter Evne at affolke Jorden.

— De er en fornuftig Mand, Doktor, sagde Frøken Koch.

— Naa, sagde Quam: Herren ved det. Man bliver vel bitter ved at gaa paa et Galehus — — og mest ved at tænke paa dem, der ikke spærres inde . . .

— — —

Drosken holdt udenfor Porten paa Toldbodvejen og Karl kom ud:

— Saa, nu Sjalet ned om Ørene — —

Ida skulde agere Generalinden ind forbi Portner Svendsen, og hun gik paa Tærne for at faa

Højden, leende, med Kniplingstørklædet ned over Ansigtet.

— Han er der s'gu, sagde Karl, der skævede hen til Portner-Hullet, mens Ida blev ved at gaa paa strakte Fødder:

— Saa.

De var frelste inde i Gaarden og de lo paa én Gang, sagte, begge to. Men Karl sagde og nikkede:

— Men det var s'gu for hans Skyld, Admiralens flyttede.

— Hvorfor?

Karl smækkede med Læberne: «Ralen» er jo en gammel Hund, sagde han blot. De listede op ad Trapperne og Ida traadte fejl og lo igen, før de naaede Døren.

— Du ryster jo, sagde Karl, der hjalp hende Tøjet af.

— Ja, sagde Ida og lo, men skælvede alligevel. Men Karl, der aabnede Døren til Spise-stuen, sagde bare: De er s'gu i Seng, som om det var derfor, hun rystede; og Ida ventede lidt inde i Karls Værelse, til han kom tilbage.

— De sover, sagde han, og han førte Ida, der gik saa varsomt endnu, ind hvor i Dagligstuen Lampetterne var tændte og Vinen stod paa Bordet.

— Hvor her er fint, sagde Ida og trykkede sit Hoved mod hans Skulder.

— Ja, sagde Karl: iaften er du Svigerdatteren.

Ida slog et Nu et Par pludseligt straalende Øjne op paa ham, mens hun paa en Gang rødmede, og Karl, der havde mødt hendes Øjne, trak (han vidste det maaske slet ikke selv) Skulderen bort, en Anelse bort, hvad hun dog fornam.

— Det er Marinens Madeira, sagde Karl.

De drak lidt, til Karl strakte sig, med Benene frem, i den store Stol og Ida bragte ham en Skammel, og de hørte ikke andet end Gassen, der kogte:

— Her er rart, sagde Karl.

— Ja.

Ida laa nede med Hovedet mod hans Ben og hun skælvede lidt i Stemmen endnu, men paa en Gang blev hun munter, kun ved at fornemme den ømme Drift i hans Fingre mod hendes Nakke — og hun saá sig om, nedefra, og pegede paa Kniplebrættet, mens hun lo, uden at vide hvorfor:

— Det har hun ikke med, sagde hun.

— Nej, sagde Karl og løftede hende op; men Ida rev sig løs og tog Klædet fra Brættet og begyndte at haandtere Pindene: Pas du paa, sagde Karl, der havde bøjet sig og sad og pustede i hendes Haar, til hun kom nær ham igen og stod bag hans Stol, med Hagen mod hans Haar; og hun sagde, med lukkede Øjne, saa sagte, at det lige kunde høres og ikke mer:

— Iaften gifter vi os.

Karl saá op i hendes Øjne, der havde aabnet sig, med et andet Blik end det, der var i hendes — og det havde givet det samme lille, umærkelige Ryk i ham som før —:

— Det har vi vel gjort før, Pus, sagde han lidt højere end hun — — — og hendes Hage løftedes fra hans Haar.

— Men vi drikker s'gu ikke, sagde Karl. De havde tiet et Nu og han rakte hende Glasset op over sit Hoved — som hun tog og ikke rørte.

— Der har vi s'gu Tegningerne . . . Karl, fik pludselig Øje paa Pakken paa Marmorbordet i Hjørnet.

— Hvad for Tegninger? spurgte Ida og vidste knap selv, hvad hun havde sagt.

— Dem til Ludvigsbakke, sagde Karl, der havde rejst sig: Nu vil vi s'gu se dem.

— Nej — hvor kommer de fra?

Ida var lige saa hurtigt derhenne.

— Det er Kate, der la'er dem ligge og drive her, sagde Karl, der havde taget Pakken og skudt Kniplebrædtet bort.

— Sikken Mængde, sagde Ida. Der var Blad indeni Blad.

De rullede Planerne op og holdt paa dem med Albuerne, mens de sad i Sofaen ved Siden af hinanden:

— Det er Hovedbygningen, sagde Karl: naa, stort ska'et være.

— Aa, der er Taarne, sagde Ida.

— Ja, sagde Karl og tjattede til hende: naar du bare sér et Taarn.

Det var italiensk Stil med Taarne og flade Tage. Ida rejste Planen op og støttede den mod Lampen: Men det bli'er dejligt, sagde hun.

Karl sad og snuste: Ja, det vil s'gu passe kønt til Omgivelserne, sagde han og rynkede paa sin Næse. Han sad og viftede med den ene Haand hen foran Planen, medens Ida blev ved at se paa Bygningen.

— Du, sagde hun: fra det Taarn kan man se hele Brædstrup.

— De skulde s'gu se lige til Horsens, sagde Karl. Han sad og nikkede foran Planen: Og Terrasser er der ingen af, men det er det, de Folk bygger altid saadan, at man ser, de alligevel ikke har Penge nok.

De gik til det næste Rids. Det var Planen over første Sal. Ida førte Fingeren fra Stue til Stue og Karl kontrollerede Bogstaverne paa Planens Fod: Det var Dagligstuen — to Dagligstuer — og det var Theværelset . . .

— Og alt det er Spisestuen, sagde Ida.

— Atten Alen i Længden, sagde Karl og nikkede ligesom bifaldende.

Og der var Billardet — i Taarnet — —

— Jeg tænkte det s'gu nok, sagde Karl: der bliver en storartet Udsigt efter Middag.

Det begyndte at interessere ham; han fulgte

Bogstaverne og udmaalte Værelserne, spændte med Fingrene og nikkede: Der var gennembrudte Vægge — Spejlglass gennem det Hele . . .

— Jo, hun har s'gu luret sig no'en Dessiner til i Udlandet, sagde han.

Ida havde sluppet Planen; hun havde aldrig set saadant et Hus.

— Hvor de faar megen Plads, sagde hun og saá hen over de mange Rum: Men vi vil ikke kende det igen.

Karl blev ved at maale og studere:

— Ja, indvendig er det godt — han smækkede med Tungen — det er s'gu godt.

— Ja, og ligesom en lille Smule sky lagde hun sit Hoved ned paa hans Skulder: de har jo Pengene . . .

Karl nikkede og saá fra Planen op i Lampen:

— Ja, sagde han.

Han blev ved at se en Stund ind i Lampe-skinnet:

— Det var s'gu os, der skulde haft det, sagde han saa.

Pludselig smilede Ida:

— Ja; og ogsaa hun saá ind i Lampelyset.

— For det var da det, man var født til, sagde Karl.

— Ja, du . . .

— Du s'gu ogsaa, sagde Karl og sank ligesom lidt i Stemmen.

Han tog den næste Plan. Det var alle Sove-

værelserne med Toiletværelser, og med Bade og med Garderober. Fra A til Ø stod det hele Alfabet paa Ridsets Fod. Karl snøftede og han gned sine Hænder.

— Satans, sagde han: hun er s'gu indrettet paa at gifte sig . . .

— Og seks Gæsteværelser . . .

Han talte dem op:

— Med Bad til hvert.

Det morede ham, næsten som Kate havde været en Elev i Komfort, der var gaaet i Skole hos ham:

— Det er engelsk, sagde han: det er godt; og han kløede sig i Haaret: Hun er en Satan, hun har s'gu luret sig Dessinerne til . . .

Ida blev ved at sidde med Hovedet mod hans Skulder, følgende hans Hænder og seende op i hans Ansigt: det var ligesom hun ikke rigtig kunde følge med i alle de mange Rum.

— Ja, de faar det dejligt, sagde hun.

— Gu' faar de det dejligt, og han flyttede sig lidt i sin Iver: det var den næste Plan, Staldbygningen. Flot — flot, sagde han: Hun er en Satan.

Stalden var ogsaa engelsk (og han forklarede) med Rum til Dyrene som i England til de store Væddeløbere.

Ida beundrede i Stilhed — hun forstod sig nu ikke paa Stalde — og mens hun saá hen over Planen, sagde hun pludselig:

— Det er dog godt, at Fa'er er død.

Karl gav sig til at le, bøjet over Ridset.

— Ja, sagde han: det vilde ikke være no'et for den Gamle . . .

Og han blev ved at le ved Tanken om at se gamle Brandt i Kates engelske Staldbygninger.

Ida havde rejst sig og paa en Gang sagde hun — og vidste slet ikke, hvordan det faldt hende ind, for en Minut før havde hun aldrig tænkt derpaa —:

— Véd du, nu vil jeg leje mig en Lejlighed.

— Hvad vil du?

— Ja, jeg vil leje en Lejlighed — — —

Hun havde længe tænkt, hun vilde hellere ha'e en Lejlighed . . .

— Hvor? sagde Karl bare.

Og paa en Gang vidste Ida, hvor det skulde være, i Ole Suhrsgade, for det var saa nemt; og hun vidste, hvordan hun vilde ha'e det: fire Værelser; hun havde altid tænkt det, saadan en Lejlighed som Kristensens.

Hun stod paa den anden Side af Bordet og bøjede sig frem under Lampen, saa Skyggen af hendes Hoved faldt over Ridset til Staldene.

— Og Møblerne staar jo til ingen Nytte i Horsens, sagde hun.

Hun var saa ivrig, at hun blev rød i Kinderne.

— Ja, det er udmærket, sagde Karl; han sad endnu med Ridset i Haanden. Ida gik over til ham og tog ham ned om Hovedet.

— Og saa kan du altid spise Frokost hjemme, sagde hun.

Der var den Klang i Stemmen, som han elskede.

— Du Pus, sagde han, og han saá op i hendes Ansigt: Hvorlænge kan du blive?

Ida smilede kun og lukkede sine Øjne.

Karl rullede Planerne sammen, mens Ida gik over til Hjørnesofaen, der, hvor Stereoskopet stod, som da hun var her første Gang.

— Og saa vil vi ha'e Herremøbler i det store Værelse, sagde hun.

Karl sad i Sofaen, med Nakken ind mod Væggen.

— Nej, sagde han: i det store Værelse vil vi sove.

De sad lidt tavse, mens Gassen kogte og Karl saá over paa Ida, der sad lige under Blusset, til han pludselig sagde, saadan halvhøjt:

— Det maa være fælt at sidde saadan og vaage . . .

Og Ida rystede paa sit Hoved og sagde i samme Tone:

— Nej, ikke nu . . .

Hun tav et Øjeblik:

— For saa kan man sidde og huske alting, sagde hun.

Der var stille igen, saa meget som et Nu, før Karl gik over til hende. Han fandt ingen Kælenavne, sad bare og strøg hende over Hæn-

derne, ganske ømt (og helt inde i ham tænkte han: Det bli'er slemt en Gang) til hun kyssede hans Kind.

— Gaar du saa? hviskede han.

Hun rejste sig og han hørte Døren sagte aabnes og lukkes:

— Har du slukket? sagde han, da han selv kom ind i sin Stue.

— Ja, hviskede hun.

Og Hænderne, hun rakte ham, var blevet skælvende og kolde.

— Er du bange, Pus?

— Jeg vil snart gaa, sagde hun, og hun blev ved at være angst og kold.

Sent hen paa Morgenens skulde hun gaa.

Karl var utidig.

— Du behøver kun at følge mig til en Droske, sagde Ida.

Det gjorde han da kun, og da Ida var inde i Vognen, bøjede hun Hovedet ned og kyssede hans Haand, der laa paa Vogndøren.

— Jeg blev nu alligevel bange, hviskede hun.

— Naa Pus, sagde Karl ligesom trøstende. For det var, som om Graaden vilde op.

Karl drev tilbage.

Lidt efter strakte han sig langt i sin franske Seng. Han røg sig et sidste Par Drag, mens han saá betænksomt op i Loftet:

— Men man skal nu ikke bilde hende no'et

ind, sagde han og nikkede med Hovedet paa sin Pude.

Ida var hjemme og kom gennem Porten. Der gik mange Drikkepenge til baade Portner og Portører. Oppe paa Værelset lagde hun sig paa sin Seng.

— Jo — nu vilde hun ha'e Lejligheden . . . og saa vilde hun aldrig mere derhjem — — — Nej hun vilde aldrig mere derhjem.

. . . Dagen var brudt frem med Regn og Slud. Lægerne havde været der, forfrosne i deres hvide Frakker, og Professorens Fingre havde været hvide og døde til Knoerne, mens han gned Hænderne over Sygesengene.

Nu skulde Dagslyset komme, men det kom ikke.

Portøren purrede de Arbejdende ud og drev paa dem med smaa Udraab henimod Døren som en Hjord. Og Nøglerne lød og Dørene lukkedes.

— Hvorfor skal jeg ikke med? sagde Bertelsen vist for tiende Gang, og løftede de lurende Øjne, mens Vandet fra Hanen løb ned over hans Hænder.

— Fordi Deres Moder kommer, Bertelsen, sagde Ida:

— Saa, De er jo ren, Bertelsen, De er jo ren.

Bertelsen betragtede sine Hænder og hver bidt Negl, før han, med dukkende Hoved, gik ind og satte sig ved Kakkellovnen, sløv og med

halvslukkede Øjne, til han sagde igen til Ida, der kom forbi:

— Hvorfor skulde jeg ikke med?

Og Ida gentog:

— Jeg har jo sagt det, Bertelsen, fordi Deres Moder kommer . . .

Og mens Ida syslede, lød atter kun to Syges Stønnen fra Salen og Herren fra «A»'s Skridt over Gulvet.

Nøglerne lød i Døren til Kvinderne. Det var Quam, der vendte tilbage.

— Her er mat, sagde han.

— Ja, sagde Ida; det var, som hun selv ikke rigtig kunde eller turde vaagne.

— Og de maa egenlig hellere larme, sagde Quam: for sløver de, minder her li'egodt forbandet om Underverdenen.

Han satte sig op paa Bordet under Vinduet, mens Frøken Petersen kaldte paa Ida fra Køkkenet, om hun vilde hjælpe hende med hendes Kjolerem.

— Gaar De ud i dette Vejr? sagde Quam.

— Ach, Frøken Petersen skulde i «Udsalg» . . . Frøken Petersen fik, naar der var Læge i Stuen, bestandig nogle sære Bevægelser med Armene, ikke ulig Vadefugles, der basker med Vingerne —: der var Udsalg af Dækketøj.

— Aa, sagde Ida, der bag Køkkendøren laa ned paa Knæ for at hjælpe, pludselig med en høj, lys Stemme: saa kunde De maaske se, om der var Møbelstoffer.

Quam løftede rask Hovedet:

— Skal De giftes? sagde han.

— Nej, men jeg vil leje Lejlighed; hun stod op.

Quam satte ned fra Bordet.

— Ja, sagde han: det er vist ogsaa meget fornuftigere.

Han gik hen forbi Køkkendøren og slog Hovedet en Kende tilbage mod Bertelsen.

— Skal han ha'e Tøjet? spurgte han sagte.

— Ja.

— Godmorgen.

Quam gik; men Frøken Petersen satte sig. Hun maatte vide Besked: hvor det skulde være og naar hun havde bestemt det.

— Aa, jeg har villet det længe, sagde Ida, og hun begyndte at fortælle om Lejligheden og Møblerne, hun vilde have, og Betrækket, hun vilde vælge, fantaserende om alle de Ting, hun aldrig havde tænkt paa — og hun troede selv, hun havde tænkt det længe.

— Men i den store Stue vil jeg ha'e Læderbetræk paa Møblerne, sagde hun.

Bertelsen løftede pludselig Hovedet:

— Naar kommer hun? spurgte han.

— Klokken elve, Bertelsen.

Frøken Petersen var blevet ganske følsom ved Tanken om Lejligheden.

— Saa faar De jo et helt Hjem, sagde hun.

Ida smilte ved Ordet og blev tavs et Øjeblik, mens hun blev ved at smile.

— Ja, sagde hun og, stille, saá hun frem for sig.

Frøken Petersen var borte — Nyheden havde hun med sig til Spredning — og Ida bragte Vand til de Syge paa «Salen» og rettede paa deres Puder. Saa sad hun, hæklende, ved Bordet under Vinduet. Fra den urolige Gang steg en dæmpet Stønnen op, som var Huset fyldt af en hemmelig og stille Klynken.

— Naar kommer hun? spurgte Bertelsen igen.

— Snart, Bertelsen; og hun blev ved at arbejde: naar hun ikke talte med nogen om det, var det, som om hun, urolig, ikke rigtig kunde faa fat paa Tankerne om sit «Hjem».

Det slog to tøvende Slag paa Gangdøren og Ida lukkede op. Det var Fru Bertelsen, der allerede paa Tærskelen fik Trækninger af Graad i sit Ansigt. Værsgo' Frue, sagde Ida: han har ventet Dem. Og Fru Bertelsen gik hen mod sin Søn, der ikke rejste sig. Goddag Jakob, sagde hun underlig ydmyg-frygtsomt, men han svarede kun med en Knurren. Saa flyttede han sig over til Bordet og Moderen med. Hendes Ansigt, hvor alt Huld var fortæret, og Hatten — en Sommerkapothat, overtrukket med gammelt Klæde — tegnede sig mod den graa Væg.

Ida gik ud; fra Køkkenet hørte hun Bertelsens ustanselige Tale som en vredagtig og under-

trykt Snerren og Moderens bange: Ja, men Jakob, ja, men Jakob . . .

Døren til Kvinderne røg op. Det var Kjær, der først saá sig rundt i Forstuen og saa løb ud i Køkkenet.

— Gud, men Jomfru, naar skal det være? sagde hun: De vil jo leje Lejlighed.

I en flyvende Fart maatte hun have Rede paa det Hele og Ida fortalte alt igen, mens det var som hendes egne Ord slog Kreds om hende, efterhaanden som hun talte; og Bertelsen blev ved at snakke, højere og hidsigere, purpurrod, medens han førte begge de knyttede Hænder op foran sig, altid i samme Højde, som var de bundne i en Lænke.

— Men, lille Jakob, lille Jakob.

— Sikken et Dukkehjem, De faar, sagde Kjær ude i Køkkenet: Gud, Gud, hvor jeg glæder mig.

Og pludselig spurgte hun med et Kast med Hovedet og i en anden Tone:

— Er hun her for at sige Farvel?

— Ja, den Stakkel.

Bertelsen skød Stolen bort og stod op; gennem Døren saá de Moderen gribe om hans Arm, men han sled sig løs.

— Forbandede Mær, som du er, skreg han. Fra Døren til «Salen» væltede han endnu en Strøm af Skældsord imod hende, mens den knoklede Moder blev staaende ubevægelig, midt i Stuen,

sitrende lidt, som en Skive, naar den rammes af Kuglerne.

Saa vendte hun sig — Kjær var gaaet og havde lukket Døren saa sagte — og Ida gik hen og tog hendes Hænder.

— Ja, men Frue, sagde hun: det bliver jo bedre derude.

Fru Bertelsen svarede ikke. Det hev kun sagte i hende der, hvor en Gang hendes Bryst havde siddet, og hun begyndte at fortælle for hundrede Gang, tusinde Gang, hvordan det var kommet — for denne Søn ligesom for hans to ældre Brødre:

— Han var jo paa et Kontor, han, ligesom hans Brødre. Og alting var godt, til han gik en Dag fra sit Kontor, og kom hjem, han ligesom hans Brødre: han var gaaet; var staaet op fra sin Stol; Pennene havde han lagt nøjagtig i Rad (jeg saá det jo selv) og Linealen paa sin Plads og hans Bøger var førte (jeg saá det jo selv) til han gik og kom hjem og det var forbi for ham ligesom for hans Brødre.

Hun kunde ikke græde, men det lød, som hun græd:

— Ligesom for hans Brødre.

— Men det bliver nok bedre derude, sagde Ida igen.

Men Fru Bertelsen virrede kun med Hovedet og med et Udtryk i sine Øjne, som var de blinde, sagde hun:

— Og saa er det Ens egen Skyld — — —

De Ord var Fru Bertelsens første Tanke og hendes sidste lige fra den Dag, Hr. Overlægen havde sagt til hende saa vredt: Hvorfor avler man ogsaa Børn med et drukkent Mandfolk?

— Og saa er det Ens egen Skyld . . .

Ida havde ikke hørt Døren gaa, men pludselig vendte hun sig og Herren fra «A» stod paa Tærskelen: smilende stod han og saá paa dem begge.

Fru Bertelsen løsnede sine Hænder fra Ida's og gik hen mod Døren til Gangen.

— Vil De ikke sige Farvel? spurgte Ida og Fru Bertelsen saá ind paa «Salen», hvor Sønnen sad, sammenkrøben i en Krog, paa en Sengekant.

— Nej, lad ham sidde, sagde hun. Og Ida lukkede Gangdøren, mens Fru Bertelsen vendte sig et sidste Sekund med Øjnene fæstede paa Døren til «Salen» og gik.

— Ønsker Doktoren noget? spurgte Ida.

Men Herren paa A blev kun staaende med det samme Smil. (Jo, han er vist alligevel gal, tænkte Ida).

— Nej Tak, sagde han kun og rørte sig ikke. Det blev Skumring.

Hele Dagen havde Damerne raslet med Nøglerne og var røget ud og ind for at spørge om Lejligheden og Ida havde svaret næsten lidt febrilsk, udmalende alting, saa det og saa det.

Nu sad Frøken Kjær et Øjeblik med Ida ved Bordet, og de talte, lidt afbrudt, om det samme.

— Hm, sagde Kjær: saa faar man da et Sted, hvor man kan sove.

Ida nikkede. Hun greb sig idag hele Tiden i at sidde med lukkede Øjne. Nu aabnede hun dem. Inde forbi Døren paa «Salen» drev og drev Bertelsen som en Skygge, og pludselig hørte hun Fru Bertelsens Stemme igen, der, helt inde i hendes Hoved, havde forfulgt hende hele Dagen.

— Stakkels Fru Bertelsen, sagde hun.

De sad tavse en Stund. Fra de Uroliges Gang lød den samme dumpe Stønnen som den hele Dag op imod dem som en ubestemt og fjern Klagen, mens Bertelsen blev ved at glide forbi Døren som en Skygge, der viskedes ud — i Mørket.

— Ja, hvad mon et Menneske som hun stiller op med Livet? sagde Frøken Kjær, der tænkte paa Fru Bertelsen.

Hun tav lidt igen.

— Ja, hun dør jo en Gang, svarede hun sin egen Tanke.

Herren paa «A» gik, som han plejede. Det var, som den dæmpede Stønnen dernedefra slog bølgende sammen om hans Skridt.

— Her er alligevel trist idag, sagde Kjær og stod op.

Ida gøs uvilkaarligt.

— Ja, sagde hun: nu skal vi tænde.

Kjær gik og Patienterne fra Kjælderen kom tilbage, og en Tid efter suste Josefine ind med Maden, mens Ida slog de vækkende Slag paa Frøken Petersens Dør.

Josefine var i disse Dage i rent ud ondt Humør. Der lød ikke saa meget som en Vise-stump paa Trapperne, og nu stod hun og faldt i Tanker, mens hun tog Maden op.

— Nej, Frøken, sagde hun: Man sku' aldrig gøre no'et for et Mandfolk.

— For de er no'en Hunde, erklærede hun og hun tog igen fat paa Udpakningen. Der var i disse Dage kommen et nyt Alimentationsbidrag for Lyset at udrede af Konduktør Andersen.

Da Ida kom ned i Spisestuen, sad Frøken Friis der alene. Hun lagde af gamle sorte Knip-linger Rucher til et Silkeunderskørt. Frøken Friis lagde mer og mere Vægt paa en moderne og tidssvarende Underbeklædning.

Mens Ida drak sin The, sagde Frøken Friis:

— Naa, De vil bo privat hører jeg; naar skal der lyses?

Hun begyndte at le, mens hun trak i Rucherne:

— Ja, det skal vel ikke være fra Prædike-stolen.

Frøken Friis nynnede, mens hun blev ved at arbejde med Rucherne.

— Jeg havde forresten ikke troet, De var saa fornuftig, formenten hun saa pludselig og

nikkede over til Ida. Derpaa sagde hun ikke mer. Men Koppen rystede i Idas Haand.

Da Ida vilde gaa op, mødte hun Frøken Boserup paa Trappen.

— Saa ta'er De vel Deres Afsked sagde Boserup.

Det havde Ida slet ikke tænkt paa.

— Aa, mente Boserup: Gudskelov, der bli'er nok Vakance. Jørgensen begyndte ogsaa at indrette Lejlighed et helt Aar før hun blev gift . . .

Der skød en hastig Flammen op i Idas Ansigt. Hun blev ganske bleg.

— Man tør vel indrette sig et Sted at være, sagde hun. Hun havde aldrig talt saa haardt og hun vidste ikke selv, hvorfor hun gjorde det nu.

Men da Boserup kom ned i Spisestuen, sagde hun:

— Gudbevar'es, tal ikke til Brandt om Lejligheden. Den Due har ogsaa Kløer . . .

— Men naar man lejer Lejlighed og møblerer med Læderbetræk skulde man helst ikke ta'e Brødet ud af Munden paa andre.

Øverud sagde paa sin Fyenssk:

— Læderbetræk, det var der ogsaa i Rygeværelset paa Broholm . . . det var saa kønt og saa rart køligt at sidde paa — efter en Middag.

. . . Ida havde tændt Lampen oppe paa Værelset. Hun vidste ikke selv, hvorfor al den urolige Angst var kommen op i hende igen. Men pludselig gav hun sig til at skrive til Karl:

«. . . Men du maa ikke være vred, hører du, det maa du ikke — for det, du véd. Jeg blev jo kun saa bange og kan du ikke forstaa det? Men jeg vil jo kun som du vil altid; véd du da ikke det? Og det var jo kun, fordi det syntes mig ligesom din Moder var der hele Tiden — — men du maa ikke være vred, min egen, egen Ven — vil du vel?» . . .

Karl var ved at trække i Ridebukserne, da Julius næste Morgen bragte Brevet.

Han stod lidt og saá paa Brevskabet, med halvrynket Næse, før han aabnede det og læste det, stadig med samme Udtryk i sit Ansigt. Saa klædte han sig paa. Men da han var færdig og kom ned paa Gaden, slog han sig med Pisken over Laarene:

— Fruentimmerne tænker s'gu ogsaa altid saa urimelig længe over hver Ting.

Kate var allerede i Sadlen, da han kom.

— Nom d'un chien, sagde hun: vous n'êtes pas matinal.

Karl skød Læberne frem:

— Jeg har læst Forretningsbreve, sagde han og steg op i Stigbøjlen.

Kate hilste med Pisken op til sin Moder. Fru Mourier kom altid, i Frisérkaabe, hen til Vinduet for at se «de to Unge» ride ud.

— — —

Det var Onsdag efter Frokost og Generalinden skrev til sin Søster, Fru v. Eichbaum:

Kære Emilie!

Jeg skriver, fordi det er min Dag og det nu en Gang er blevet en Aftale at jeg skriver Onsdag. For her i Hjemmet er der ellers intet hændet med Undtagelse naturligvis af, at vi hjertelig savner dig, Mille. Dit Hus staar nu som blæst og venter kun paa dig og Hjemkomsten (Hyacinterne mellem Vinduerne er sprungen ud; de to blev røde, skønt Asmussen saa bestemt havde lovet dem alle blaa, men i og for sig kønne i Farven, hvad jeg ogsaa sagde ham, da jeg bestilte Blomster til Geburtsdagen hos Schleppegrells). Der var rigtig net og hyggeligt (vi fik Maraschino-Fromage, du vèd, men den var ikke lykkelig, Anna har det jo med altid at forsøge nye Opskrifter), skønt vi var to flere end vi kunde sidde. Ved Desserten brød de Unge op — Karl havde Kate — og nød den søde Fromage i Kabinettet. Desværre tror jeg, der er kun daarlige Udsigter for Fanny. Frøken Juel sagde mig forleden ved Pastor Jørgensens Forelæsninger (han er nu færdig med Baggesen; han talte, du, tre Kvarter om Sofie Ørsted, hvad der jo var ret overflødig for os i Familien, da vi kender det bedre) at Prinsessen efter al Rimelighed slet ikke skal have Hofdame. Sagen er vel den, at de venter, den saksiske Prins meget snart

vil gifte hende og saa var det jo ogsaa overflødig. Desuden er det jo naturligt, at de vil spare. Nu taler Anna om, at Fanny kunde lære Massage. Der kommer det jo kun an paa Armkræfter, og dem siger de, hun har, trods Maven, der er vedblivende slet. Det bedste var naturligvis, om Skeel endelig en Gang vilde gifte hende. Karl har vel skrevet dig til. Jeg ser ikke meget til ham, men hører ham i Huset til hans gode, faste Tider. Kære Mille, det er som jeg altid har sagt, at kom han i noget fast, vilde Familieroen nok falde over ham. Vi er jo, Gud være lovet, ikke af noget springsk Naturel. Kate og han rider nu hver Morgen deres lange Tur ad Broen (jeg synes, hun bliver mer og mere stilfærdig og faar mer og mer af Vilhelmine) og taler meget Fransk: de har jo alle de fælles Minder fra Lausanne. I de franske Forelæsninger er vi naaet til Chateau briant. Det er meget interessant, men han har jo været et uroligt Hoved. Vilhelmine læser nu «Attila», du kender hendes Grundighed. Saasnart Foraaret gryer, tager de fat paa Hovedbygningen paa Ludvigsbakke. Karl og Kate laver stadig i Forening om paa Planerne, men Huset bliver dejligt (Etatsraad Schmidt fra Aarhus, du véd, som var til Geburtsdagen, sagde mig jo ogsaa, at Mourier nu tjente sine Par Tønder Guld om Aaret) med Badeværelser som i Aix-les-Bains. Den lille Brandt

skal have været her forleden og spurgt, om hun skulde se til dine Blomster. Det var jo meget betænksomt, men ret overflødigt, finder jeg, for det har man jo dog Ane til. Ane sagde, at hun saá daarlig ud og underlig gammel. Men hun er vel ogsaa snart i de Aar, hvor unge Piger bliver gamle Jomfruer. Røg har der været i Køkkenet, saa jeg tilsidst lod Petersen komme (han havde faaet en Sønnesøn, saa jeg havde ham inde til et Glas Madeira) men han sagde, det var Vejret, saa det er der jo ikke noget at gøre ved. Hils Aline, det er jo sørgeligt med hendes Ben. Bruun siger (han ser foraset ud, Stakkel, overhængt som han er med Praksis) at det maa vel være en Slags Lammelse — og det er da intet Under. Gud, du, at Folk i den Alder vil udsætte sig for alle de Sindsbevægelser. Her hilser alle.

Din trofaste Søster

Lotte.

P. s. Vilhelmine bragte forleden Dag sit og Kates Billede — i Ramme, nydeligt og med deres Navnetræk. Jeg stillede det foreløbig foran paa den store Etagère. Kate er nydelig, med den slanke Figur. Det er taget hos Hansen, hvad jeg raadede. For Fanny var taget forleden hos en anden i et Vindu og det var afskyeligt. Jeg troer jo nok, at Anna venter Chokoladen.

Fru von Eichbaum svarede om Lørdagen:

Kære Charlotte.

Tak for dit Brev og alle de rare Efterretninger. Vi har det nogenlunde (jeg nægter jo ikke, at jeg længes efter Hjemmet og min gode Ro) men for Alines Skyld bliver vi endnu sagtens til Slutningen af Maaneden, for jeg mener som saa, det er bedst, at hun først kommer hjem, naar hun er i den fulde og klare Ligevægt. Med Benene er det noget bedre (Dr. Brouardel, en rigtig dygtig Læge, som ogsaa har givet mig en Slags Salve eller saadanne mod vore tørre Hænder, at smøre Morgen og Aften, siger, at det er en Svækkelse i Knæene) skønt ikke godt; det er som de ikke rigtig vil bære hende, skønt hun er blevet meget mager. Naar Solen skinner, sidder vi dog om Formiddagene jævnlige paa Terrassen for at nyde den frie Luft. Om Personen taler vi naturligvis ikke, og vil du forstaa, i det Hele ikke om, hvad der er sket. Den Slags fægter man kun ud med sig selv. Stuepigen siger, at Madame ofte græder om Morgen, hvad jeg lader som jeg ikke mærker. Har hun Taarer, maa hun helst græde dem ud. Du véd, jeg mener, at naar blot ingen sér det, bliver Folk ogsaa nok trætte af at græde. Men om fjorten Dage, tænker jeg, vi rejser, og Aline tager saa efter et Par Dages Forløb hjem paa Gaarden. Og naar hun har været

hjemme en Maanedstid, kommer hun til Byen, i al Ro, ganske som hun plejer om Foraaret. Men alt det behøver der naturligvis ikke at tales om, hvad der er bedst. Her paa Hotellet tror de vedblivende, at hun er paa Efterkur fra Vichy, som jeg sagde straks. Vilhelmine skrev til mig (jeg havde ogsaa Brev fra Anna, hun er paa Rejser tit lidt generende med sine mange Kommissioner; at Fanny ikke blev Hofdame, har jeg altid tænkt, de tager dem ikke saa unge af Hensyn til Indtrykket) og var fuld af Lovtaler over Karl. Det glæder mig jo inderligt, at han kan være noget for Mine og Kate, som hun skrev, naar han blot ikke forsømmer sit Kontor. Om en Ting maa jeg bede dig, at du for Guds Skyld sørger for, at der stadig luftes i Lejligheden. Jeg vilde jo aldrig tilgive mig, om de fik saa meget som en Bronchit. Du véd, at, er man borte, kan man faa Ideer, som næsten forstyrrer Ens Ro (at være daglig sammen med Aline, gaar jo heller ikke sporløst hen over Ens Nerver) og jeg kan vaagne om Natten i Sved ved Tanken om at der skulde kunne være nogen Smitte efter Mary. Man aabner jo nutildags heller ikke en Avis uden at læse om disse Baciller allevegne. Karl skriver, at den lille Brandt har lejet sig en Lejlighed udenfor Hospitalet. Jeg finder jo, hun kunde haft nok i et Værelse, hun, som dog har Bolig, og ikke er anderledes vant. Men det maa jo

blive hendes Sag, naar hun vil (hun har lejet i Ole Suhrsgade, du kender Lejlighederne fra Plejeforeningsbesøgene, tre Værelser, med broget Tapetpapir paa Væggene) for man skal aldrig blande sig i fremmede Folks Ting. Jeg tænkte paa, Lotte, at hvis du saà hende, kunde du maaske spørge hende om en virksom Desinficering. Hun maa jo vide det, da hun er fra Hospitalet. Og Tanken om Smitten lader mig ingen Ro, om der nu kom nogen Slags Sygdom ind i den sunde Familie. Jeg beder dig en Dag, naar du kan, paa min Bikubebog (den ligger i Skrivebordsskuffen over mod Vinduet) at hæve halvthundrede Kroner at give til Karl. Det koster ham naturligvis at være Kavaller for Vilhelmine, som ikke tænker paa Penge og henede er ikke dyrt, naar man lever med en fornuftig Økonomi. Bed Ane dække Møblerne i Kabinettet med et Par Lagener, at hun ikke glemmer det. Det pressede Fløjel taber sig saa let i Solen nu, hvor den begynder at staa længere paa (her er næsten Foraar og Violer paa Gaden) mod Syd som det er. Tak Vilhelmine for Billedet — ja, Kate har jo ganske hendes Ungdomsfigur. Aline hilser mange Gange og ligesaa jeg alle.

Din hengivne Søster

Mille.

P. S. Maaske kunde du spørge Bruun, hvis du træffer ham, om der kunde være Tale om

Smitte, da der jo dog er oliemalede Vægge. Jeg har her været i reformert Kirke. Sproget var smukt, men Talen led, fandt jeg, af Svulst og var uden den faste, religiøse Tankegang og solide Petriske Bygning. Alligevel var det en Nydelse, som sagt, for Sproget. Bed Karl, at han vogter sig for Forkølelse efter Riddet, hvad der saa let sker. Til Anna bliver der sendt den Chokolade, vi drikker her om Morgen. Den er jo drøjere end den fra Cloetta.

— — —

Ida gled gennem Rørholms Gang; hastig, saa underlig smalskuldret gled hun ind i Kabinettet.

— Nej, han var der ikke — ikke endnu.

Buffetdamen, der endnu var udstyret med Pandenet, havde set hende komme i Gangen:

— Hm, nu kan De komme til servere hjem igen, Ellingsen, sagde hun.

Hr. Ellingsen svarede hende ikke. Han blandede sig aldrig i Personale-Snak, men han havde idag og fremtidig besluttet først at servere, naar «den Herre» var kommen.

— Det gør jo forresten ikke noget, om han kommer eller ej; paa Pengene er man da vis, sagde Buffetjomfruen skingert, mens Ellingsen gik med en Dug. I Gangen stødte han paa et ungdommeligt Par, der gantedes og lo. Damen, en buttet, lille

rødmosset En, slog Klappen paa Døren lige overfor Idas Kabinet ned med et Smæld:

— Optaget, raabte hun.

— Optaget, sagde Herren og slog paa Klappen med sin Stok; og den yngre Opvarter, som allerede havde sét dem, raabte ved Buffet'en:

— The, Smør, ristet Brød, fire bløde Æg . . .

— Seks, brølte Herren, og Døren blev smækket i.

— Seks, lød det videre som en Fanfare fra Buffet'en til Køkkenet; mens Ellingsen, med Dugen paa sin Arm, aabnede Døren til Kabinettet, hvor Ida, i Hast, gemte et Par Smaapakker under sin Kaabe.

— Her er nok travlt, sagde hun.

— Ja, sagde Ellingsen, der lagde Dugen paa og glattede den med de skrumpne Hænder, saa Celloid-Manchetterne stod langt frem: Gudskelov, vi maa ikke klage . . .

Ida havde sat sig (det var, som hun fik et Slags Sting i den sidste Tid, naar hun bøjede op ved Rørholm) og Ellingsen sagde:

— Men saadan mod Foraar er jo osse altid den bedste Tid her i Forretningen.

— Ja, svarede Ida. Hun havde vist slet ikke hørt, hvad han havde sagt, men hun talte i den sidste Tid med dem alle af Opvarterpersonalet, med Ellingsen og med Buffetjomfruen, dem alle; næsten som paa Hoteller uvilkaarligt de Folk

plejer, der gaar i en Skræk for en Dag ikke at kunne betale.

— Vejret er saa smukt, sagde hun.

— Det er Sæsonen, sagde Ellingsen; han beredte sig til at gaa, da der lød en Latter derovre fra og Ida sagde: Hvor de er glade.

Ellingsen holdt sit Hoved paa Skraa og smilte: Ja, det er de unge Mennesker, de er jo lige begyndt at komme her. Han gik hen til Døren og tilføjede, før han gled ud — Hr. Ellingsen havde en Maade at aabne og lukke Døre paa, som var alle Rørholm's Dørkarme beklædte med Filt:

— Saa venter vi en lille Stund.

Ida blev siddende. Der var kommet saadan en underlig Stirren i hendes Blik og hun tænkte, havde kun tænkt det ene, siden hun kom: Hvis han blot vilde sige mig, naar han ikke kommer. Men pludselig smilte hun ved Tanken om Karls altid sorgløse Ansigt:

— Men han tænker ikke paa det, sagde hun og blev ved at smile.

Der lød to Slag paa Døren og hun fløj op.

— Er det dig? sagde hun. Stemmen slog over og Karl stod midt i Døren.

— Er du her, sagde han.

— Jeg har En med, og han traadte til Side for Knuth. Ida var stanset og blevet blussende rød og Karl sagde — det kom maaske lidt pludselig og lidt for muntert —:

— Knuth var s'gu ogsaa sulten.

Der blev en lille Pavse og Knuth sagde: Ja, tilgiv, at jeg trænger mig ind her, Frøken; før Ida rakte ham Haanden, mekanisk, uden at vide, at Taarerne stod hende i Øjnene:

— Jeg kender jo Grev Knuth, sagde hun.

Og efter et nyt Øjeblik sagde hun, som maatte hun slippe bort:

— Nu skal jeg bestille Kaffen; og gik.

Der var ingen af de to Herrer, der fik noget sagt, før Døren lukkede sig og de blev ene.

— Naa, for Fanden, sagde Karl og det var som han rystede noget af sig: det gaar nok over . . . Ta' Tøjet af.

Ida var ude. Et Øjeblik, kun et Nu og kun med Albuen, støttede hun sig til Væggen. Men da hun kom hen til Buffet'en og saå Buffetdamens Rotteøjne paa sig, sagde hun pludselig med en glad Stemme:

— Frøken, vi bli'er tre . . .

og hun blev staaende der og talte og lo, muntert, uden Tanker — til Ellingsen begyndte at bringe Maden ind og hun fulgte efter, ind i Kabinettet, hvor Karl og Knuth sad og ventede paa Stolene. Knuth begyndte at tale, i en ærbødig og halvhøj Tone, mens han slog Øjnene op og ned, om de dejlige Morgener og Kasernen: De boer jo ogsaa i en Art Kaserne, Frøken, sagde han. Ja, mumlede Ida. Men Knuth blev ved at

tale, med samme Ærbødighed, lidt mere stammende om: Theatret, som snart var forbi, og Foraaret, der snart kom.

Ida svarede med Ja og Nej. Og man hørte igen ikke anden Lyd end Klirren af Kopperne, mens Ellingsen serverede, og Klangene af en Sølv-lænke, Knuth drejede rundt om sit Haandled.

— Nu hugger vi s'gu i Maden, sagde Karl, endnu før Ellingsen var ude.

Og de begyndte at spise, mens Ida holdt Æggebægeret op fra Bordet, som var hun bange, hendes Ske ikke skulde naa hendes Mund, og Knuth blev siddende en Smule langt fra Bordpladen, i samme ærbødige Stilling. Men Karl søgte efter Idas kolde Haand under Bordet og trykkede den.

— Er der intet Bagværk, sagde han — han talte i en Tone, som vilde han kæle for hende og han undgik at bruge Du, uden at vide det —: For Frøken Brandt har s'gu altid Kager i Lommen.

Ida rejste sig og tog Pakkerne frem under Kaaben.

— Jo, gu' er der Kager, sagde han, og mens Ida skar for, lagde han, stadig for at være god imod hende, sin Haand ned over hendes Haandled, men Ida tog Haanden bort.

— Værsaagod, sagde hun og rakte Fadet til Knuth, der tog det med et pludseligt Ryk.

— Kagen er dejlig, sagde Karl, men til den maa vi ha'e Portvin. Det renser Halsen.

Khuth rejste sig lidt for hurtigt, for at bestille den: Maa jeg, sagde han. Han var knap ude, da Karl rejste sig og stod bag Ida:

— Man kan da ta'e et Menneske med, sagde han og bøjede sig over hende.

Ida svarede ikke. Hendes Ansigt var ligblegt, indrammet af hans Hænder.

— Det er s'gu noget Skaberi, Pus, sagde han og blev ved at se paa hende, til han pludselig kyssede hende, bag hendes Øre.

Ida havde ikke rørt sig, men paa en Gang rejste hun sig, og, skælvende over hele Kroppen, som om hun frøs, klyngede hun sig ind til ham:

— Men jeg har jo givet dig alting, sagde hun. Der var noget i Tonen som et Skrig, der ikke blev skreget.

— Pus, Pus, Pus.

Hans Stemmes Ømhed var ægte og der lød noget i den, som man næsten kunde tro var Smerte:

— Pus, Pus.

Der gik et Smil hen over Idas Ansigt. Nu er jeg artig, sagde hun og tørrede sine Øjne: Nu er det forbi.

Og pludselig løb hun hen til sin Kaabe og tog Portemonnæen frem og stak den ned i hans Lomme.

— Saa meget har jeg da nok, sagde han og ligesom skuttede sig.

Men Ida strøg Hænderne over sit Haar:

— Han er saa elskværdig, sagde hun.

Karl lo:

— Han er s'gu af dem, der kommer til at ligne et Kvindfolk, naar de er forliebte.

Karl blev ved at le: og forliebt er han s'gu, sagde han.

Knuth kom tilbage med Ellingsen, der bar Portvinen, og Karl sagde:

— Vi ler af Dem, Knuth.

— Og af hvad? sagde Knuth.

«Skaal», sagde Karl bare og tømte sit Glas, mens ogsaa Ida sagde: Skaal, Grev Knuth, og Knuth drak, som med et Par Ryk, ligesom før. Tak, Frøken, sagde han. Karl lo igen, plirrende med Øjnene til Ida, strækkende Benene fra sig:

— Her er s'gu dejligt, Fa'en i Rideturen.

Ida skænkede Kaffe paany, tog og rakte Kopperne. Solen faldt ind over Dugen og over hendes Haar, naar hun bøjede sig, mens hun begyndte at tale om Jylland. Om Aarhus, hvor jo «Grev Knuth havde boet» . . .

Hun havde været der i Forfjor, to Dage med Franck og Olivia, i Ferien . . . Aa, hvor var der smukt i Riis Skov.

Mens Ida selv begyndte at drikke, blev hun

ved at tale om Aarhusturen og om Francks og om Strandpromenaden. Hun vidste sikkert ikke selv, at hun maaske søgte de Erindringer ligesom til et socialt Rygstød.

— Ja, sagde hun: hvor var der dejligt paa Strandpromenaden . . . vi var der om Aftenen . . . Olivia og jeg.

— Saa, sagde Karl, nu er vi ved Olivia.

Men Knuth, der vist ikke hørte stort andet end Lyden af hendes Stemme — hans Øjne så saadan ud — og som ved Stavelserne Aarhus kun for sig så de tørre og solbagte Brosten foran Domkirken, sagde ganske aandsfraværende:

— Ja, paa det Hotel sad man jo et Par Aar.

Karl sad og gyngede overskrævs paa sin Stol, foran de to, med Cigaretten mellem Læberne, skottende til Knuth og plirrende til Ida.

Saa sagde han:

— De er s'gu en kvindekær Mand, Knuth, og han lo i et inderligt Velvære.

Ida blev rød og smilede dog, mens hun sagde hastigt:

— Men vi kom ikke til Marselisborg.

Og Knuth, der maaske blussede stærkere end hun, sagde:

— Jo, vi kom der jo ofte — fra Garnisonen.

Karl blev ved at sidde og gyngede paa sin Stol, mens han så veltilfreds, med Øjnene ud over

Bordet, frem mod Ida, der skyggede let med sin Haand mod Solen; hun blev som altid saa ungepigeagtig køn, naar hun talte om Francks.

Og Karl sagde pludselig med et Nik og skød Læberne frem, mens Øjnene smilede:

— *Mais il n'a pas tort, monsieur le comte; madame est bien jolie.*

Der gik, uden at hun vidste det, en pludselig Sky hen over Idas Ansigt ved Lyden af de franske Ord (der kom saa mange franske Smaa-sætninger i Karls Tale paa det sidste) men saa smilede hun igen, lykkelig foran Karls Øjne, der «tog» hende og hun løftede sit Glas og nippede til det, med sine Øjne i hans.

Til hun sagde (de havde tiet et Nu alle tre) og de sidste Stavelser kom pludseligt, næsten sørgmodigt:

— Hvor det dog er længe siden. Hun havde atter tænkt paa Aarhus.

Karl, der ogsaa sad og funderede inde i en anden Tankegang, blev vakt ved Navnet Aarhus, og sagde, mens han skød Røgen ud gennem Næsen:

— Men de Aarhus Grosserertampe er s'gu dygtige.

Uden at have hørt det, sagde Ida og slog et Par lysende Øjne op mod Karl:

— Hvor mon man er i den næste Ferie?

Og Karl svarede, idet Smilet kom igen i hans Øjne:

— Ja. Fanden véd . . .

Men Ida maatte gaa. Klokken var altfor mange. Knuth rejste sig: Tak for idag, Frøken, sagde han og stødte sit Glas mod Idas. Der var noget underligt, ligesom af en Sprællemænd, over Knuths Bevægelser, naar han pludselig kaldtes ud af sin Aandsfraværelse.

Ogsaa Karl stod op.

— Naa — *allez-y*, sagde han, og mens han hjalp Ida Kaaben paa, sagde han til Knuth — maaske havde han fortsat Tankegangen fra Aarhus eller muligvis var det bare de franske Ord —:

— Satan, saa hun lod Beauté springe igaar i Dyrehaven.

Han blev staaende med Cigaretten dinglende mellem Læberne:

— Ja, Staal i Ryggen har hun s'gu.

Knuth gik ud i Gangen, og Karl tog sin Frakke paa. Et Øjeblik holdt han Ida foran sig: Naa, Pus, sagde han og hans Stemme blev pludselig øm, da han så Udtrykket i hendes Øjne: det var jo en dejlig Dag.

— Ja.

Hun støttede sig til ham.

— Naar du blot kommer, sagde hun, og med et Smil hviskede hun, men det bævede lidt i hendes Mundvige:

— For det er saa svært at gaa ud af den Dør, naar man har ventet her alene.

Man kunde næsten tro, at Karl pludselig var blevet rød. Men han sagde kun, saa meget blødt:

— Tak for idag, Pus.

Og hastigt, med det samme Udtryk af Angst i sine Øjne som før (men det var maaske kun, fordi de nu skulle skilles) slog Ida sine Arme om hans Hals:

— Du, du . . .

Saa gik de ud. Paa Gaden gik de ved Siden af hinanden alle tre. Ida var bleg, det saå man nu, hun kom ud i Luften. Men Karl, der gik og fløjtede sagte, sagde glad:

— Nu ku' vi se Lejligheden.

Ida blev blodrød og svarede ikke; men Karl fortsatte i samme Tone:

— For Frøken Brandt har lejet Lejlighed . . . nu ka' vi gaa derop.

— Der er jo ikke istand, sagde Ida; hendes Stemme brast af Haardhed, saa Karl saå, helt forbavset, hen paa hende:

— Naa, ja, saa la'er vi vær'.

Lidt efter skiltes de.

— Tak, Frøken, sagde Knuth, da han slap hendes Haand.

Karl og han gik ved Siden af hinanden hen ad Fortovet. Karl røg og Knuth gik og tyggede paa sin Stok.

— De er en lykkelig Mand, Eichbaum, sagde Lieutenanten saa.

Karl skød Cigarettrøgen fra sig, men Knuth sagde i samme drømmende Tone:

— Ser De, det er de ømme Piger, man ska' ha'e.

Karl gik lidt, før han sagde:

— Ja, det er nok de bedste at ha'e — han lagde et tøvende Eftertryk paa «ha'e», som om han stansede foran et eller andet fortiet «Men» og de gik lidt igen, før han sagde, i sin slæbende Tone:

— Men De er s'gu en Drømmer, Knuth . . .
Og en kvindetilbedende Person.

Pisken røg nervøst bort fra Knuths Læber.

— Ja — hvad er der andet? sagde han.

— Der er s'gu ogsaa Tilværelsen, sagde Karl og rynkede sin Næse: Og derfor maa man regne den ud — desværre.

Knuth gik og saå ud for sig.

— Ja, sagde han: man regner jo nok — — men jeg véd ikke, undertiden synes jeg, det er, ligesom det var en anden, der lagde Tallene sammen.

— Er De ogsaa Filosof? sagde Karl sløvt.
Men Knuth, der blev ved at gaa og se ud for sig, sagde stadig i samme Tone:

— Men man skulde være gaaet ind i Marinen.

Og lidt efter:

— For saa kunde man idetmindste være taget til Siam. Og der slaas de.

— De er s'gu beruset, Knuth, sagde Karl og smed sin Cigaret. Og idet han stansede paa Hjørnet sagde han inde i sin Tankegang:

— Sér De, man ta'er jo ikke en Pige for Evigheden.

— Det er hele Historien, afgjorde han og hilste med sin Pisk.

Karl kom ind paa Kontoret, meget for sent og Bogholderen sagde ham nogle ubehagelige Ord. Det gjorde han ret ofte i den sidste Tid. Men Karl svarede ikke og satte sig blot foran Pulten, hvor han slog Protokollen op. Der var fuldt af Tegninger til Staldene paa Ludvigsbakke paa alt Klatpapiret:

— Saa til Helvede, iaften skulde han danse igen.

Paa en Gang kom han til at smile. Han tænkte paa Knuth:

— Han sér s'gu i Nærheden af et Skørt ud som han, der svømmede over til Kæresten.

Og pludselig følte han en Længsel, en rent legemlig Længsel efter Ida, saa stærk, som ikke paa længe.

. . . Ida var gaaet op i sin Lejlighed og havde taget Overtøjet af. Rundtom stod de nye Møbler og de gamle, pakkede i Lærred: hun maatte tage fat. Men paa en Gang kastede hun sig, midt mellem de gamle Møbler, hvis Kanter tittede frem bag Drejl og Bast, ned over den nye Seng,

og med Ansigtet ned i Puderne og med fremstrakte Arme, som var de naglede til det nye og brede Leje — græd hun og græd hun.

. . . Karl havde været hos hende samme Dag, om Eftermiddagen, oppe paa Værelset; og nu skulde han gaa og han var forelsket og hed — ogsaa nu.

Ida stod med Armene om hans Hals.

— Hvor skal du være iaften? sagde hun.

— Hjemme.

Han vidste knap, han løj, før han havde gjort det.

— Farvel, Pus, sagde han og kyssede hendes Haar.

Saa gik han.

Ida blev siddende længe foran sin uryddelige Seng.

Men da hun kom ned i Thestuen, sagde Kjær:

— Men hva' er det? Jomfruen har røde Øjne.

Frøken Helgesen talte bag Maskinen om Herren paa «A». Nu maatte Professoren dog vist snart bestemme sig:

— Nu regner Patienten ud, sagde Frøken Helgesen: at der hvert Aar er lige mange, der skriver et T for et F.

Og Frøken Friis, der ostentativt stoppede sorte Silkestrømper, hvoraf hun havde trukket den ene som en Handske langt op af sin Arm, sagde:

— Uh, den ækle Person, han er det rene Gespenst.

Frøken Kjær sagde, mens hun saá ind i Gasflammen over Bordet:

— Nej, ikke det . . . men der er noget over ham, som gik han og vidste, at vi alligevel allesammen maatte løbe lige i Gabet paa ham.

Men Frøken Øverud, der smurte Mad, sagde i Sammenhæng med de røde Øjne:

— Det kommer af den megen Nattevaagen. Jeg er ogsaa plaget af 'et. Men jeg bruger Søvand i en Flaske.

Ida gik til sin Nattevagt.

— — —

Julius aabnede Droskens Dør uden for Ankomststationen, og Generalinden steg ud.

Hun gik igennem Forhallen ind i Ventesalen, hvor hun fandt Fru Mourier i en Sofa.

— Gud, du, Godmorgen, sagde hun: hva' det er for et raakoldt Vejr.

Men Fru Mourier, der hvert Øjeblik fik Taarer i Øjnene, sagde, at hun havde ikke lukket et Øje om Natten: For som hun har ligget der i Køjen, Lotte, og lyttet efter hvert Slag af den Dampmaskine.

Hun tænkte stadig paa Aline, som de var komne for at hente.

— Og det er det, du, sagde hun: altfor gode imod hende tør man heller ikke være.

— Kære Vilhelmine, sagde Generalinden og

satte sig ved Siden af Fru Mourier: her siger jeg jo som Emilie: det kommer man over ved Ro og saa først og sidst lade som der intet er passeret. Men Generalinden glattede alligevel uden at vide det sine Randers Handsker opefter Haandleddet, saa man saa hele Formen af Neglene.

— Ja, du, sagde Fru Mourier og bevægede sit Hoved: men man tænker jo dog paa hende.

Og Generalinden sagde i et lidt haardere og ret afgørende Tonefald:

— Men, kære Mine, er hun rejst, maa hun jo ogsaa komme hjem.

Hun begyndte at tale om den Forandring af Klimaet, det alligevel vilde blive for Emilie, da hun hørte Fru Schleppegrell, der arriverede letstønnende med Fanny i sit Kølvand: Kære Børn, hva' det er for et Vejr — man mærker Fugtigheden gennem Marv og Ben trods min franske Undertrøje . . .

Ordene kom fra Admiralinden i en Strøm: Men som jeg sagde til Vilhelm (og hun satte sig idag møder vi . . .

Fanny havde stillet sig ved Perrondøren. Hun havde et Ansigt, som naar hun paa Admiralindens Vegne aflagde Ugebesøg i Plejeforeningen og holdt sig Stuens Bredde fra de andre.

Admiralinden gav sig til at tale om Chokoladen, hun havde faaet, og Emilie, der altid var

lige betænksom, indtil hun pludselig saá rundt paa Væggene (maaske mærkede hun, at ingen hørte efter) og sagde:

— Kære Venner, hvor her er uhyggeligt . . . det er, som ventede man i et Kriminalkammer.

— Ja, sagde Generalinden, denne Ventestue er virkelig skandaløs i en By som København.

De tav igen, og pludselig saá de Kate og Karl, der var i Ridedragter, ude paa Perronen foran Glasdøren.

— Der har vi de to Unge, sagde Generalinden, og de nikkede alle smilende derud, mens Fanny betragtede dem i sin Lorgnet.

Kate nikkede igen med Rideslæbet over sin Arm:

— *Voilà l'Eglise triomphante*, sagde hun og skød Læberne frem; hun havde faaet den Vane efter Karl.

— Ja, der har vi s'gu Tanterne, sagde Karl. Han gik med begge Hænder i Ridebukserne, mens de slentrede videre.

Men pludselig vendte Kate om og ruskede i Ventesalsdøren.

— Jeg vil skam se dem, sagde hun.

Hun vilde ind, men Døren var laaset: Naa, sagde hun og opgav det, Hæren rykker jo herud. Karl, der ogsaa stod og saá ind imod Tanterne, lo højt. Afstanden og det, at de to ikke hørte Samtalen, gjorde, at der kom som noget let agerende over Gruppen.

De blev ved at se ind gennem Glasdørene og, mens de stod tæt sammen, lo de begge i glad Fortrolighed af Familien.

Der begyndte at blive Uro og Støj, og Herrer og Damer stak Hoveder ind ad Dørene, da Admiralen kom. Han var forkølet og hilste rundt paa Damerne, før han slog sig ned hos Fru Mourier og pudsede Næse.

— Naa, lille Frue, sagde han, ja, nu er vi her saagu baade med Redningsbælte og med Landgangen.

— Aa ja, Gud, Admiral, sagde Fru Mourier, det var, som ventede hun mere Sangbund hos ham: jeg er, saa mine Ben ryster.

De tunge Bagagevogne begyndte at rulle hen over Perronen, og fremmede Damer og Herrer samlede sig ved Dørene — ved Fannys ikke, hun havde en Evne til at slaa en usynlig Kreds om sig saa der blev et tomt Rum i hendes Nærhed — da Konduktørerne slog Portene op.

— Der er de, sagde Admiralinden og røg op af Stolen, som vilde hun gaa frem for en Front.

Generalinden havde grebet næsten krampagtigt om Fru Mouriers Arm og sagde med en Stemme, der pludselig rystede af Bevægelse, og som hun igen vilde gøre rolig:

— Gud, Mine, dette er jo kun en Glæde.

De var alle gaaede over mod Døren.

— Fanny, sagde Admiralinden: Kommer du?

Og korpulent og bevægelig som en Festarrangør, sagde hun til Generalinden:

— Vi bør være sammen . . . Hvor er de Unge?

— Her er Kavalleriet, sagde Karl.

Admiralen kom bagest, med noget i sit Ansigt, som «fulgte» han fra Frederiksberg en højtstaaende Vaabenfælle i Landetaten.

Folk trængte sig frem paa Perronen, hvor Generalindens Flok stod samlet og halvbefippet saá Lokomotivet glide frem, mens Admiralinden bevægede sine Arme to Gange, som om hun allerede aabnede sin Favn for de Hjemvendte, og Fru Mourier stjal sig til at tørre sine Øjne.

— Ser du dem?

— Ser I dem?

sagde Generalinden; og Kupé for Kupé gled forbi: Vilhelm, er du her, sagde Admiralinden.

Kate svippede til Karl med sin Pisk: Se paa Hofmassøsen, hviskede hun. Der gik ikke en eneste Trækning over Fannys Ansigt, mens hun mønstrede de første Klasses Kupeer gennem sit Glas.

— Kate, kaldte Fru Mourier, der var helt overvældet af Bevægelse og som vilde have Datteren hos sig.

— Der er hun, sagde Generalinden og begyndte at vifte med Haanden, og saa saá de Fru von Eichbaum staa rank i sin Kupé.

De ventede allesammen paa det andet An-

sigt, mens de hilste. Fru Mourier vidste ikke, at to store Taarer løb hende ned ad Kinderne.

— Saa, hviskede Kate til Karl.

— I venter da ikke Aline? lød det saa højt fra Fru von Eichbaum i Kupeen. De var alle begyndte at følge med det glidende Tog som trukne i en Snor og blev pludselig staaende. Der var ingen, der sagde noget, til Generalinden efter et Sekunds Forløb igen begyndte at vifte med sine Hænder, og Toget holdt.

— Hun tog fra Ringsted (Fru von Eichbaums første Blik havde søgt Karl og traf ham i Ride-dragten ved Siden af Kate) i sin gode Landauer med Feddersen.

Kate havde drejet sig om paa Hælen. *Quelle blague*, sagde hun til Karl: Filippine.

— Den gælder ikke.

— Saa? — pyh, var det ikke, naar Moderen satte Taaen paa Jorden.

Og pludselig hørte man Admiralinden, der havde behøvet et Øjeblik for at samle sig, sige: Gud, Emilie, det er da for din Skyld, vi er kommet; og Generalinden gav sig paa en Gang til at græde, mens hun omfavnede Fru von Eichbaum, og Fru Mourier sagde: Aa, saa er hun hjemme nu . . .

De talte pludselig højt, ret højt, om Rejsen og Chokoladen og Dampskibet, som om Fru Aline aldrig havde eksisteret, mens Fru von Eich-

baum et Øjeblik blev staaende foran Kate med begge sine Hænder i hendes.

— Men, sagde hun næsten rørt: du ser jo helt blomstrende ud.

Admiralens havde allerede absenteret sig. Admiralinden og Fanny maatte tage Droske. De skulde til Hendes Naade Frøken Juel.

Admiralinden udtalte sig endnu ikke om Begivenheden, men sagde:

— Kate Mourier bliver no'et svær.

Fanny, der gennem Vognvinduet betragtede Kate og Karl, som modtog deres Rideheste af Manden, der havde holdt dem, sagde, uden nogen Forklaring: Hun er en Tøs.

Fanny havde hørt Kates Bemærkning om Hofmassagen.

Admiralinden, modsagde ikke sin Datter. Men du skal se, sagde hun blot: hun sætter igennem, hvad hun vil . . . Det er den Slags unge Piger, som i vore Dage bliver forsørgede.

— Naar de kan forsørge ham, sagde Fanny.

Fru von Eichbaum og Generalinden var ogsaa komne op i en Droske; de kørte alene paa Grund af de adskillige Effekter.

— Gud, Emilie, sagde Generalinden: der var jo et Øjeblik, hvor jeg blev ganske kold — — da ingen saá henner — — til jeg genkendte din kloge Fornuft.

— Bedste Lotte, sagde Fru von Eichbaum:

det var jo det eneste, naar det da kunde arrangeres.

Fru von Eichbaum nikkede pludselig saa smilende: det var Kate og Karl, der i Trav og hilsende satte forbi Drosken.

— Hvor det klæ'er hende, sagde hun og blev ved at se efter dem, med en pludselig Fugtighed i Øjnene: Naar Karl blot ikke forsømmer sit Kontor.

— Kære du, Karl, der er blevet som et Kronometer, sagde Generalinden, og lidt efter:

— Og du, han sidder vel ikke heller paa den Kontorstol for Evigheden.

De to Søstre sad med hinanden i Hænderne.

. . . De var hjemme, og Fru von Eichbaum sad paa sin gamle Plads i Sofaen efter at have haft Ane inde til Nejning.

— Ja, du, hva' det er velsignet at være hjemme igen mellem de fire go'e Vægge. For du begriber jo, der er Ting, man ikke sender med Posten, og, mellem os sagt, det har ikke været en blot Fornøjelse . . .

Generalinden begreb det: Jeg beundrede jo dine Breve . . . der intet sagde.

— Det værste var jo, du, at der skulde tales og tales til mig, som mener, at man aldrig véd, hvad man ikke vil vide . . . Men Aline skal jo en Gang lægge Hjerterødderne blot. Vil du tænke dig, faar hun ikke inat et sandt Anfald af sin Tale-syge — i en Kielerkahyt, hvor hvert Ord kan

høres paa Gangene. Tilsidst gav jeg hende Kloral og sagde, hun ellers var udsat for Søsyege.

Fru von Eichbaum tav lidt og saá frem for sig.

— Men, sagde hun: hva' et Menneske maa opleve, naar det kaster sig ud fra sit faste Bolværk.

Fru von Eichbaum tav igen og saá ud som i et langt Perspektiv af det Ufattelige. Men, sagde hun saa: en Rejse frsker jo altid paa Ens Sprog.

Generalinden rejste sig: Fru von Eichbaum maatte trænge til at hvile. Inde i Kabinettet stod der en Buket. Den var fra den lille Brandt. Fru von Eichbaum saá paa den. Den var nydelig:

— Men, Gud, du, den megen Høflighed, sagde hun: den kan næsten virke lidt generende.

Generalinden sagde:

— Ja, du, men det er jo rimeligt, at Mennesket vil vise sin Taknemmelighed.

Og pludselig inde i en ny Tanke sagde hun: Efter hendes Raad røg jeg jo, under et Paaskud, forleden hos Mouriers med Svovl . . . Men, Mille, nu skal du til Ro.

Hun gav Søsteren Haanden, og, pludselig rørte, kyssede Søstrene hinanden med Taarer i Øjnene.

Karl sad paa Kontoret. Han tænkte paa Filippinen. Genstanden var en Ridepisk: den maatte s'gu være med Guldknapp. Han nikkede

over sin Protokol: Men han vilde vente til efter den første, naar Gagen faldt.

Ida havde gemt en Meldeseddel til om Aftenen. Da hun kom, havde Karl Tøjet paa og stod under Gasblusset:

— Er din Mo'er saa kommen, sagde hun.

— Ja, sagde Karl, der havde faaet Seddelen, og han slukkede.

— Du maa undskylde, Pus, men jeg har s'gu saa travlt.

— Tror du, jeg skal gøre Visit, sagde Ida fra Mørket.

— Ja, hvorfor ikke? Karl ravede i Mørket.

— Ja, jeg vidste ikke . . .

Hun talte saa sagte.

— Ka' du finde Vej? sagde Karl og aabnede Døren til Lyset . . .

Men paa Haandtaget rørte hendes Haand et Sekund ved hans saa hjælpeløs hastigt.

— Godnat, sagde hun.

— Godnat, Pus.

Porten til Gaden slog op, og man hørte de mange Spurvejes Klokker, da Karl gik ud i Vrimlens Lys.

Ida var blevet mager, saá man, naar hun naaede Lygternes Skær, mens hun gik tilbage gennem den tavse og halvmørke Gaard.

. . . Fru von Eichbaum drak Te hos Generalinden. Lamperne var tændte, og de talte i deres gode Rø, om Nyt og om Gammelt.

Pladsen for det Mourierske Billede havde Fru von Eichbaum forandret. Hun tænkte, hun vilde have det paa Skrivebordet for Lysets Skyld:

— Véd du, sagde hun: jeg sad saamæn før Middag og saá rigtig længe paa Kates Billede. Jeg synes, hun er som forandret. Det er, som var der kommet noget tænksommere i Udtrykket.

— — —

Karl og Ida kørte ud ad Kristianshavn, Lygterne blev efterhaanden faa, og de hørte ikke andet end Hestens sejge Trav mod en ujævn Stenbro.

— Hvor her er trist, sagde Ida, der, stille, fulgte de sparsomme Lys fra Lygte til Lygte.

— Og koldt er 'et, sagde Karl. De krøb sammen i hver sit Hjørne.

Drosken luntede videre, og de to tav igen.

— Men han kører osse, som om han kørte til Begravelse, sagde Karl.

Og de tav igen.

— Saa var jeg hos din Mo'er, sagde Ida, fra Krogen.

— Naa, mumlede Karl.

— Men hun var ikke hjemme.

Karl tyggede paa sin Cigar, og — vel uden at tænke over det — sagde han:

— Hun var s'gu hjemme.

Ida hørte ikke mer Hestens Hove — det var det, hun havde tænkt, tænkt paa lige siden: Hun

var hjemme; lige fra hun stod foran Døren, der blev lukket, vidste hun: hun var hjemme.

De hørte Lyden af nogle Fiedler og nogle Horn. Der har vi s'gu Manegen, sagde Karl og skød op i Sædet. Der blev Folk og Støj og Lys af Gasfakler.

— Nu skal man li'e godt se paa Genstandene, sagde Karl og strakte Benene saa hjemligt i Skæret af Gassen.

— To; han skød Penge ind til en Frøken ved Telthullet, mens han — han havde igen faaet den Manér at kigge hvert Kvindfolk op under Hatten — kiggede hende ind i Ansigtet.

— Hva' sukker du for? sagde han, da han vendte sig til Ida.

— Aa, jeg fryser, sagde hun, som i et Sæt. Karl tog hende under Armen ved Indgangen. Aa, sagde han — en Dame fløj allerede, florbeskørtet, gennem Tøndebaand, og alle Pladser var fulde af Københavnerne og Amagere —: her varmer s'gu Stalduften.

— Hvor her er mange, sagde Ida.

— Ja, sagde Karl, der skuttede sig, mens Musikken skraldede: Det er dog altid en Afveksling.

— Det er s'gu godt, sagde han lidt efter, og han mønstrede, nikkende og i ét Blik, Krikken og den Florbeskørte og de syv Musikanter og Publikum.

— Her er s'gu godt, gentog han og gned

sine Hænder, saa det knagede i hans Stol (der bredte sig ogsaa gerne saadan et vist Velvære over ham efter de Eneture i Droske, naar han kom mellem Mennesker).

Et Par Klowner væltede sig om paa Jorden, mens den graciøse Dame pustede. De stødte Peber, og de «kørte i Holstenskvogn», saa det drøned.

— De har Puder paa Ballerne, sagde en Herre bagved Karl, og alle de Omsiddende lo og fniste.

— Her vil Folk saagu' more sig, sagde Karl og gned sig op ad sit Ben, indtil han pludselig stødte sin Stok (det var, ligesom hun sad saa ene) op mod Idas Hage.

Hun foer sammen; saa smilte hun, og et Nu holdt hun, med sin Haand, Sølvknappen fast mod sin Hage.

— Ja, sagde hun.

Et Par musikalske Akrobater havde begyndt at spille «den sidste Rose» paa en Violin, og der blev mere sløvt i Publikum, og stille. Karl holdt Cigaren mellem Tænderne og førte den op og ned i den bedrøvelige Takt.

— Men, sagde Ida pludselig, sagte: jeg har maaske ogsaa været der for tit.

Karl vendte sig: Herre Gud, tænker du paa det endnu?

Og, pludselig gættende hendes hemmelige Angst og Tanke, sagde han og slog med et godmodigt Klap ned paa hendes Haand (han

vilde i det Hele saa gerne trøste hende i den sidste Tid):

— Moderen véd s'gu aldrig nogenting.

Ida klemte fast om hans Haand: Aa, du, hviskede hun. Men Karl rankede sig i Sædet med strakte Ben:

— Naa, der har vi Baronen, sagde han, og han viftede til ham med sin venstre Haand.

Baron-Direktøren fremførte to Heste. De dansede Vals og satte over Barriærer; de brune Skind spændtes og skinnede under Springene, alle Ansigter vendtes efter og fulgte dem. Saa lød der pludselig, bagfra, en Stemme gennem Teltet:

— Det er s'gu godt, Baron.

Og alle Folk lo, overstadigt, mens Herrerne slog Stokkene mod Stolene og en Dame ovre paa den anden Side lo ustandseligt for, saa hun vred sig paa sin Stol. Se dog, se dog, sagde Ida. Men to brede Mænd henne ved Teltvæggen, der fulgte hver Hestenes mindste Bevægelse, sagde:

— Det er hørt.

Folk begyndte at le igen, saa de virrede med Hovederne, leende ad hinanden, fordi de lo ad ingenting.

— Men de springer smukt, sagde Ida, der holdt den venstre Haand mod sit Bryst og støttede den højre mod Karls Knæ.

Karl, der havde fulgt Dressuren, alvorlig, under smaabitte Sug af Cigaren, nikkede og sagde, med sit betænksomme Udtryk:

— Det var en Springer for Kate.

Ida havde ikke forstaaet straks — men nu rejste Karl sig: Jeg maa s'gu hilse paa Direktøren, sagde han, og hendes Haand faldt bort fra hans Knæ, ned, over mod Stolens Arm . . .

Saa saá hun en Dame, der var kommen op paa en Line, en uhyre lyserød Dame, og hun hørte igen Folk le og saá Karl nikke til sig henne fra Staldaabningen (han holdt aldrig af, naar hun sad saadan, som hun ikke kunde røre sig) og hun smilede paany, mens han kom hen imod hende.

— Der er Herrens Overflødighed, sagde han og stak sin Arm ind under hendes.

Ida sad et Nu med Hovedet støttet mod hans Skulder: Det er li'esom hjemme paa Havnepladsen, sagde hun med en Stemme, der skælvede ganske lidt.

— Men Schreiber var s'gu god, sagde Karl.

— Aa, sagde Ida: Olivia gemte hans Portræt i sin Syæske.

Den imponante Dame blev fremkaldt og fremkaldt — tilsidst fik hun Touche, for Jublen vilde ikke lægge sig.

— Godaften, min Pige, sagde Herren fra før og vinkede venligt Damen af.

Men Paukerne blev ved at skratte, da Ida greb Karl om hans Arm:

— Der er Frøken Friis, sagde hun. Hun var blevet stiv som et Lig.

— Naa, til Helvede, og Karl drejede Hovedet noget hastigt: Ja, der er hun, sagde han.

Men Frøken Friis, der kom lige imod dem, nikkede kun hjemligt og glad:

— Godaften, er De osse kommet paa Amager? sagde hun og skred videre med løftet Skørt. Der var noget eget tilvant og glad fremtrædende over hendes Ryg og nedeft. Da hun havde naaet sin Stol og satte sig, sagde hun til den lille, stornæsedede Herre i hendes Kølvand:

— De er Barndomsvenner.

— Naa, sagde han langtrukket: saa er det kriminelt.

— Det er en slem Lømmel, mumlede Karl, da Parret var forbi. Han blev siddende og stirrede stift paa Spidsen af sin Cigar, til han sagde — det var alligevel, som Hænderne var krøbne længere op i hans Ærmer — som En, der har opgjort et ulysteligt Regnskab:

— Naa, hun holder s'gu nok Bøtte.

Men han blev alligevel siddende tavs, med et Udtryk, som Cigaren ikke smagte.

Ida bøjede sig frem — der var kommet et Mellemrum mellem deres Stole — og med et Smil hviskede hun (men det vibrerede lidt om hendes Mund) ganske sagte:

— Karl, og det var det første, hun havde sagt: jeg bryder mig ikke om det.

Og hun gav sig til at tale, lidt livligt og lidt

stærkt, mens det summede om dem; Tykkerten fra Linen var nu kommen til Hest.

— Du kunde gerne sidde lidt roligere, sagde Karl.

Ida havde et Nu pludselig Taarer i Øjnene, men saa smilte hun igen (hun forstod ham jo saa godt), og hun hviskede endnu en Gang, med Ansigtet op imod ham:

— Karl, jeg bryder mig slet ikke om det.

— Det kunde vel osse lidt nytte, sagde Karl stadig med samme Stemme og, med pludselig Mine til at rejse sig, lagde han til:

— Jeg vil s'gu gaa ud til Direktøren.

— Vil du gaa igen? Det kom saa hastigt, og Ida løftede Haanden saa meget som en Tomme for at standse ham (og vidste vistnok ikke, at det til allersidst ogsaa var af Forfængelighed).

— Jeg kan jo osse bli'e, sagde Karl.

— Barndomsvennerne morer sig ikke, sagde Kavalleren til Frøken Friis, der gav sig til at nikke til Ida to Gange.

Der lød en Fanfare. Der har vi Jockeyen, sagde Karl og strammede sig uvilkaarligt i Sædet, som alle de andre, da Rytteren jog forbi: Han rider godt.

Ida nikkede kun foroverbøjet — der var noget over hende som et Barn, der stopper Fingrene i Ørene, naar det vil læse — og hun tog ikke Øjnene fra den nøgne Mand, der satte i Spring.

Folk klappede og klappede.

— Han springer godt, sagde Karl.

Og Ida, der nu uvilkaarligt blev ved med Øjnene at følge det nøgne Legeme, sagde sagte og blev rød, før hun havde sluttet Ordene:

— Han er dog ikke saa smuk som du . . .

Karl saá pludselig ned paa hendes Ansigt:

— Du er s'gu begyndt at se paa Mandfolk, sagde han.

Og han lo, mens han pludselig strakte Benene:

— Skal vi saa gaa, sagde han, da Jockeyen var ude, og de rejste sig. Først henne ved Indgangen hilste de paa Frøken Friis.

De kørte igen tavse. Ida havde stjaalet Karls Haand, der ikke var saa livlig bag Handsken:

— Kan vi ikke køre til «Dagmar» idag?

— Jo—o, sagde Karl, og lidt efter:

— Folk træffer man alligevel allevegne.

Og idet han pludselig gned Hænderne, sagde han i en anden Tone, som en Mand, der har taget sin Beslutning:

— Saa vil vi s'gu spise.

Han sagde, han vilde ha'e Hummer: Men du skal drikke Porter til, sagde han, og der kom et snaksomt Velvære over ham, som om han allerede sad foran det røde Dyr og Salatbladene.

— Iaften vil vi drikke, sagde Ida.

— Frøken Friis' Skaal, sagde Karl fra sit Hjørne; og de blev begge tavse igen, stirrende ud hver af sit Vindue.

— Nu er vi ved Højbro, sagde Ida.

— Naa, Gud ske Tak, sagde Karl og han forandrede ikke Stilling, før Drosken holdt og de naaede Restauranten, hvor Kellnerne løb i det meget Lys mellem mange Gæster, og de fik et Kabinet.

— Det er det gamle, sagde Ida med saadan en lys Stemme, og hun fik Kaaben af.

— De er s'gu alle éns, sagde Karl, der allerede var midt i Studiet af Spisesedlen. Men da Fadene kom, vaagnede han op og slog Hovedet helt tilbage af Velvære: Der maa Mad til, sagde han og han begyndte at spise, med opbunden Serviet. Han fortalté Løst og Fast. Om Knuth: han er s'gu rent gal, sagde han og missede med Øjnene til Ida: men en prægtig Fyr. Og om Admiralen: nu havde han været upaalidelig igen; han kunde s'gu heller ikke la'e de Hunkøn gaa. Og om Bogholderen: Han bli'er, ryste mig, værre og værre, sagde han og rynkede Næsen, mens han blev ved at spise.

Men Ida, der sad og så paa ham, sagde og smilte:

— Du sér saa god ud, naar du spiser; og hun førte sin Haand ind under hans Mansket op ad hans Arm.

— Ja, sagde Karl, der lo; hvis jeg spiser godt; og han trykkede Armen ned mod hendes Haand.

Ida sad og stirrede ud i Luften: Nu kan vi snart spise derhjemme.

— Ja, sagde Karl blot.

Men Ida blev ved at tale om Lejligheden: Saa kønt der blev — — nu var Tæpperne kommet . . . til at gaa over begge Gulve . . . aa, Mønstret var saa smukt, med lutter visne Blade, strøede overalt . . . og Portièrerne ligesaadan . . .

Hun blev ved at fortælle om de lutter gule og brune Farver i Gulvtæppemønstret, til hun pludselig fornam Karls Tavshed. Og for alt i Verden vilde hun blive ved at tale og — tav.

— Men naar bli'er der færdigt? sagde Karl i en Tone, som sad han og regnede noget ud.

— Jeg vèd ikke, sagde Ida, med Hovedet støttet i sin Haand, med en Stemme, der pludselig sitrede.

Den Ryslæders Portemonnæ var allerede kommen hen ved Foden af hans Glas. Han tog den tankeløs op og aabnede den. I det forreste Rum laa der et Brev.

Ida greb ham i Armen: Det maa du ikke se.

Men Karl havde foldet Brevet ud: Det er jo fra Franck . . . Og i en Tone, som var det et Rykkerbrev til ham, sagde han:

— Det er naturligvis om Pengene.

Ida svarede ikke, men puttede Brevet til sig, mens Karl sagde:

— Jeg forstaar s'gu ikke, hvad du gør for at lokke alle de Penge fra ham.

— Jeg lyver, sagde Ida og slog pludselig

Ansigtet ned mod Dugen (hun blev blodrød), og i samme Aandedrag — som for at sige, at det skulde han ikke tage sig nær — så hun op og sagde:

— Det har jeg jo altid gjort.

Karl, der blev bevæget og knap gjorde sig Rede for, hvorfor, mumlede:

— Men at lyve sig til et helt Møblement er ikke saa let . . .

Ida smilede igen, mens hun så ud over det uendelige Væv af alle sine egne Udflugter.

— Jo, sagde hun og lo næsten: naar man først er begyndt — saa kan man altid lyve videre.

— Du bliver s'gu et fordærvet Fruentimmer, sagde Karl. Det var længe siden han havde taget saa fast eller ømt om hendes Haand.

— Men hvorfor skal vi tale om det, sagde Ida og virrede med Hovedet: Nu vil vi drikke. Og hun tog sit Glas.

Da hun havde drukket og sat Glasset, sagde hun pludselig, og vilde slet ikke sige det:

— Det værste, de kan gøre, er da at gi'e mig min Afsked.

— Det manglede blot, brast det ud af Karl.

— Ja, saa var det da forbi, sagde Ida.

Men Karl svarede ikke, før han sagde, med samme Udtryk som før inde i Cirkus:

— Men, for Fanden, hun holder vel Bøtte.

Han kaldte paa Kelneren for at betale.

— Skal vi allerede gaa, sagde Ida. Det var som kom der altid ligesom en Angst over hende, naar de skulde gaa; og hun saå ud over Bordet og Glassene.

— Det er s'gu paa Tiden, sagde Karl.

Han vidste vist ikke selv, at han sukkede et Par Gange, da han trak en Halvtredskrone-Seddel op af den Ruslæders Portemonnæ.

Men inde i Drosken sagde han, for han vilde ligesom heller ikke skilles fra hende:

— Nu ta'er vi hen i Lejligheden.

— Men der er jo ikke istand, sagde Ida.

— No'et er der vel paa Plads, sagde Karl og han raabte Gade og Nummer ud til Kudsken.

. . . — Du maa ikke se dig om, sagde Ida, der ude i Gangen havde faaet en lille Lampe tændt og som nu aabnede Døren. Men idet hun løftede Lampen foran sit Ansigt, sagde hun straks og pegede paa to store Ruller, der stod lænede op imod Væggen:

— Det er Gulvtæpperne.

— Sikken Mængde, sagde Karl, der stod og tænkte paa, at Møblerne vilde blive for store for Stuen.

— Ja, og hun nikkede til ham: Men Møn-
stret kan du ikke se.

— Jeg er forfærdelig tørstig, sagde Karl, der fik Overfrakken af.

Ida havde Rødvin og vilde hente den. Karl gik alene op og ned, med en Cigar, der var gaaet ud; han stødte i Tanker til Møblerne som til Stængerne i et Bur. De tomme Vinduesaabninger gabede paa ham som et Par stirrende Øjne.

Ida kom ind med Vinen: Tak, sagde han, og vilde hælde Vinen i sig.

Men pludselig bevæget, eller desperat: — han kunde i det Øjeblik gerne have slaaet alle de Møbler i Smadder — sagde han og hans Stemme var lav:

— Naa, Skaal, Pus.

— Ja, sagde Ida og så fra Stuen, hvor Møblerne, der ikke var paa Plads, kastede lange Skygger, op i hans Ansigt: Det er det første Glas, vi drikker her.

Og hun drak, til Bunden, med Øjnene fæstede paa hans Ansigt.

. . . Karl var gaaet.

— Tak, jeg vil blive lidt, havde Ida sagt.

Nu var hun ene. Hun havde ingen Tanker i sit Hoved. Hun vilde kun være ene, naar hun tog sin Kaabe og sin Hat og naar hun gik. Men da hun kom ned paa Gaden, næsten løb hun. Hun tænkte: hvis hun mødte Frøken Friis — — i Porten — — eller udenfor — og hun løb som om hun derved kunde undgaa det.

Men hun naaede op i sit Kammer og havde ikke mødt nogen.

Hun tog sit Overtøj af. Men paa Gulvet blev hun ved at vandre. Saa aabnede hun Døren. Hun vilde se Roed og Frøken Petersen, se dem, inden de fik det at vide. Hun gik ned. I hele Huset var der tyst. Mod Vinduet paa Gangen lysnede det allerførste Skær af Dagen og de Syge blundede. Sagte drejede hun Nøglen om og gik ind. Roed og Frøken Petersen sad hver paa sin Side af Kakkellovnen, stive i Øjnene af Søvn.

— Gott, Gott, er det Dem, sagde Frøken Petersen.

— Jeg vilde ta'e lidt Kloral, sagde Ida, og aandsfraværende, eller frygtsomt, glattede hun med sine Hænder ned over Roeds Haar.

— Hvor De er kold, sagde Roed med de forvaagedes underligt ligegyldige Stemme.

— Ja.

Ida slap hende og gik hen til Tærskelen til «Salen». I den nærmeste Seng rørte Patienten sig og Ida gik ind. En skægget Mand med blaa Brilller laa og stirrede op paa hende.

— Godaften, Frøken, sagde han med saadan en ydmyg Stemme.

— Herre Gud, Lauritzen, sagde Ida: er det Dem.

Patienten svarede ikke — det var en Dranker, som var her for tredje Gang — men laa kun og knugede Hænderne:

— Jo, det er mig, sagde han saa og blev ved at knuge Hænderne, saa Knoerne blev hvide.

Og mens han saà hende op i hendes Ansigt og Armene faldt tilbage langs hans Sider, sagde han — det Blik maa En have, der korsfæstes —:

— Jeg kan ikke andet.

Ida lænede sig til Sengens Stolpe. Stille og uden Lyd hulkede hun fortvivlet.

. . . Karl var kommen hjem. Halvt afklædt blev han ved at marschere paa Gulvet.

— Det er utroligt, sagde han.

— Det er s'gu utroligt, blev han ved at sige, mens han standsede paa sin Marsch og stirrede ind i Lampen.

— Men de Fruentimmer er s'gu ogsaa blinde, sagde han og nikkede ind i Lyset.

Endelig satte han sig hen paa sin Seng.

— Hm, og han fortrak Ansigtet, som var ogsaa det ham højst ubehageligt: og saa har Knuth naturligtvis siddet og dinglet paa Wienerkaféen for at vente.

Til sidst kom han ned mellem Tæpperne. Han laa paa Ryggen og stirrede op i Loftet.

— Det er mærkeligt, men de ender s'gu alle med at blive simple i en Seng.

Karl v. Eichbaum slukkede sit Lys. Men i Mørket laa han længe og kastede og vendte sig og virrede med Hovedet, mens ogsaa hans Hænder var særligt urolige — som en Mand, der er plaget af besværlige Fluer . . .

. . . Han var heller ikke i noget lyst Humør, da han stod op, og Skilningen kunde han ikke faa lige, mens han blev ved at sidde at harve med Kammen og Børsterne foran sit Spejl. Men paa én Gang løftede han Ansigtet og, idet han saå sig selv lige ind i Øjnene i Spejlet, sagde han halvhøjt og med et Nik:

— Ja, det er det: et Menneske gør s'gu, hvad han maa.

. . . Ida havde ventet længe oppe paa Kammeret. Nu maatte hun ned i Thestuen, nu maatte hun derned. Hun gik gennem den urolige Gang, ind gennem den rolige. Aldrig syntes hun, hun var gaaet saa rank. Nu var der kun Døren, som skulde aabnes, og Tærskelen, som hun skulde over.

— God Morgen.

Hun var derinde. Og i et Nu havde hun lyttet efter sin egen Stemme og set paa Alles Ansigter, at de vidste intet; og sét Frøken Friis, der sad nærmest Døren og skød op fra Stolen til et Favntag.

— Godmorgen, Søde, sagde hun.

Og da hun kyssede hende, skød hun et Nu Spidsen af sin Tunge ind mod Idas Kind.

Ida blev blødende rød . . .

Og hun hørte Frøken Helgesen sige:

— Hos os har der inat været to Dødsfald.

— — —

Maaske en halv Time havde Ida ventet. Nu vilde hun gaa. Maaske kom der ingen, saa hun kunde gaa.

Men Ellingsen var ved Døren for at «hjælpe Frøkenen».

Han tog Kaabe og Hat og hun fik dem paa:

— Tak, sagde hun . . . Farvel.

Men Ellingsen, der stod ved Døren, sagde, og der var megen Fugtighed om hans Læber:

— Frøkenen glemmer sine Pakker.

Ida tog dem og Ellingsen lukkede ogsaa Gadedøren op:

— Farvel, sagde hun og gik. Gadedøren var af dem, der stille lukker sig af sig selv. Hr. Ellingsen vendte tilbage til Kabinettet. Han bevarede stadig et deltagende Udtryk i sit Ansigt. Med en Serviet bortslog han lidt Støv, han syntes havde samlet sig paa Dugen, hvorpaa han med den samme Serviet tørrede sig om sin Mund. Hr. Ellingsen havde virkelig sjældent haft mindre end en seksten, atten Kroner om Maaneden af «det Selskab».

Det ringede ved Bufeten.

— Men der var jo en dejlig Fremgang i Forretningen.

Hr. Ellingsen gik ud. En Herre og en Dame kom imod ham i Gangen . . .

Ida gik — hun troede vel selv, hun vidste ikke hvorhen — langs Stien, mod Østerbro, udad, længer og længer.

Der mødte hun dem. Hun saá dem langt borte. Der var de.

Hun maatte gaa dem forbi. Smaapakkerne hang ligesom saa løst i hendes slappe Arm og hun vidste ikke, hvordan hun nu fik Hovedet bøjet til Hilsen.

Men Kate stansede sin Hest et Øjeblik.

— Godmorgen, Frøken Brandt, sagde hun og hilste med sin Pisk. Hvilket dejligt Vejr.

— Ja, dejligt, sagde Ida, der pludseligt stirrede hende op i hendes Ansigt.

— Man mærker formelig Foraaret slaa op af Jorden, sagde Kate.

Karl holdt lidt fra dem. Det saá ud, som hans Hest ikke var saa lige at styre.

— Naa, allons . . . Godmorgen.

De red bort.

— Hun var kommen langt ud, sagde Kate.

Og lidt efter, mens hun saá ud over Hovedet paa sin Hest, tilføjede hun:

— Det er mig forresten ligegyldigt.

Karl vilde spørge hvad, men tav pludselig med et forbløffet Ansigt.

— De er s'gu min Overmand, sagde han saa, da de havde travet en Stund.

Ida havde vendt sig. Det var, som var hun pludselig vaagnet. Hun saá hvert Ansigt, hun mødte, som var det mærkelig lyst, og hvert Gitter og hvert Hus og hvert Træ, som var alting

saa mærkelig skarpt. Og hun hørte hver Samtalestump klingert bestemt og hver Vogn og hver Lyd, som havde hun tusind Sanser og alle fornåm, fordi de led alle.

Men Mulden saá hun mest og de gule Krokus og Rosentræerne, der var afdækkede nu — — — for nu vilde det snart blive Foraar.

Hun kunde være gaaet ti Mil og bøjede dog om ved Søhjørnet, af Vane.

Paa Vejen tæt ved Rørholm mødte hun Frøken Friis, som begyndte at larme langt borte og saa kyssede hende, som det i den sidste Tid var blevet hendes Skik. Men, kære Barn, sagde hun: idag maa jeg da se Lejligheden. Frøken Friis blev ved at plage om at se Lejligheden: nu var det bare lige om Hjørnet . . .

Ida var pludselig saa træt, eller maaske følte hun Trang til at nyde en sidste Smerte.

— Ja, sagde hun sagte: vi kan gaa derop.

Hun gik op ad Trapperne, som skulde hun bestige et Bjerg. Frøken Friis var iforvejen og læste paa alle Dørplader.

— Og et yndigt stille Hus, raabte hun ned (det var lutter Embeds- og Bestillingsmænd samt en Baptistpræst, som boede der) og hun kunde næppe vente, til Ida fik lukket op og sagde som om hun havde glemt det:

— Ja, her er Haandværkere.

Men Frøken Friis raabte allerede inde fra Dagligstuen:

— Men Gud, Gud, hvor er her nussef; hun røg ud igen paa Gangen: hun maatte kysse Ida af Henrykkelse, før hun svajede ind paany. Hun befølte alt og saá alt og hun snakkede, til hun pludselig satte sig paa en Stolearm:

— Men, søde Brandt, hvor maa det have kostet.

Ida sad ned. Ubevægelig saà hun ud over alting, Stykke efter Stykke: nu var det paa Plads.

Hun hørte ikke Frøken Friis og ikke, at hendes Ordstrøm pludselig stansede, følte kun, at hun var ene, et Nu, og løftede sine Hænder fra sit Skød — da Frøken Friis kom frem i Sovekammerdøren.

— Brandt, sagde hun og hun udtalte Navnet i en Tone (der var noget deri af en Anerkendelse) som hun aldrig havde brugt: De véd, hvordan De vil ha'e det.

Ida havde pludselig rejst sig, ved Lyden af sit Navn, og en Flamme skød op i hendes Kinder.

— Saa gaar vi, sagde hun og havde glemt næsten selve sin Smerte.

Men Frøken Friis var inde i Sovekamret igen og sad og gyngede paa den store Seng.

— Saa gaar vi, gentog Ida.

Der var noget i Tonen, som fik Frøken Friis til at rejse sig noget rask.

Men Ida ventede tavs først ved Dagligstue-

døren og saa ved Entrédøren, sidst ved Gadedøren, indtil Frøken Friis var ude. Heller ikke paa Gaden kom Samtalen i Gang. Frøken Friis var ogsaa stille, optagen af Sit som af en Opdagelse. Men da de naaede Hospitalsporten, sagde hun, før hun skulde videre «et Ærinde»:

— Men Gud, Brandt, vær nu fornuftig — dette er jo kun for vi frisindede.

Ida skød tavs hendes Hænder bort fra sin Arm.

— Farvel, nikkede Frøken Friis.

Da Ida, der bestandig bar de to Smaapakker, kom ind paa Trappen i Pavillonen, mødte hun Frøken Kjær.

— Nej, sagde hun med sin glade Stemme — hun var saa vant til, at Ida bragte noget med sig hjem —: Jomfruen har Kager.

Og hun løb iforvejen op til Frøken Petersen: Jomfruen har Kager, sagde hun og de samledes hastigt til Pikkenik i Køkkenet.

Ida sad og så Kagen forsvinde mellem Petersens Tænder.

Da de to var mætte, var der et Stykke tilbage. Det blev tilbudt Josefine, der kom for at hente Spandene.

— Ja, no'en skal jo ha'et, sagde Josefine. Men Frøken Petersen sagde:

— Ach, vi skulde have gemt dem til Kaffen. Ida havde rejst sig og gik.

— — —

. . . Kate Mourier havde faaet den mærkeligste Vane. Hun vandrede op og ned gennem alle Stuer med begge Mynder efter sig.

— Kære Kate, hvor Du marscherer, sagde Fru Mourier fra sin Sofa.

— Jeg tænker, sagde Kate og vandrede videre.

— Men kunde du ikke gøre det i én Stue, sagde Fru Mourier.

Pludselig havde Kate sat sig med begge Mynderne foran sig, og rejste sig saa igen. Henne ved Døren strakte hun Armene op langs Dørkarmen.

— Er det iaften, vi skal paa Koncert? sagde hun og så ud i Luften.

— Ja.

— Det var rart . . . For jeg trænger til Musik, sagde hun; og gik ind.

Fru Mourier blev siddende. Bladene i hendes «Edition Peters» blev liggende urørte. Hun tænkte paa, at det var godt, at Mourier endelig kom — nu til Selskabet for Aline.

For Fru Mourier vidste ikke rigtig, hvordan det stod til med Kate.

Det ringede og det var Fru von Eichbaum. Hun kom blot for at spørge, om Mourier ogsaa tog Tjeneren med til Byen.

— For, Mine, det var jo bedst at vide det, sagde hun.

Mouriers Tjener skulde hjælpe til ved Fru von Eichbaums Selskab for den til Byen ankomne Fru Feddersen.

De talte lidt om det, og Fru von Eichbaum sagde saa, i en anden Tone:

— Børnene har jo redet, du.

— Ja, sagde Fru Mourier og saå ud for sig . . . Hun havde saa gerne villet «tale rigtig ud» — og lod være.

— — —

. . . Frøken Friis, «Ærinde» var et Minuts Løb ind til Svendsen, hvor den Stornæsede spiste Frokost. Frøkenen var helt vims og forpustet af Morgenens Iagttagelser.

— Nej, du, sagde hun: det havde jeg aldrig troet — for der var raffineret . . .

Den Stornæsede betragtede sit Smørrebød med Sky.

— Det er s'gu altid saadan med de meget blide Piger, sagde han.

Frøken Friis sad lidt; hun saå stadig Sengen og de store Vaskekummer og den brede Hvilesofa for sine Øjne.

— Ja, det maa det vel være, sagde hun eftertænksomt og nikkede.

Men lidt efter sagde hun:

— Men, Gud, hvor det maa være dejligt at ha'e Penge.

— Naa, sagde den Stornæse: det vigtigste er s'gu, at man véd, hvad man vil hinanden.

Han bød Frøken Friis paa et Glas Øl, som hun nød med opdraget Slør.

Men pludselig sagde hun, paany ganske op-
hedet:

— Frederik, hun havde flyttet Sengen midt frem i Lejligheden.

— Ja, den bliver s'gu nok staaende, sagde den Stornæse.

— — —

Fru von Eichbaum sad med Generalinden foran det dækkede Bord i Generalindens Spise-
stue, hvor Fru von Eichbaums Gæster idag skulde spise. Der var færdigt.

Fru von Eichbaum saá ud over Dekorationen, der var Krokus fra Landstedet, og sagde:

— Saa kommer den lille Brandt. Jeg gik selv derud imorges.

Og da Generalinden ikke svarede straks, sagde hun:

— Det var jo urimeligt at la'e Pladsen staa tom, og hun har jo dog li'esom færdedes her i Vinter . . . Desuden hjælper hun saa lidt med ved Theen.

— Men det er da rimeligt at bede hende, mente Generalinden: da Pladsen er der . . . Og netop, sagde hun og holdt lidt for pludseligt inde efter at det var sagt: under disse Omstændigheder.

— Men Fru von Eichbaum havde vistnok slet ikke hørt det, for hun rejste sig kun og sagde:

— Og nu er der for Julius kun at tænde Lysene an.

Ogsaa Generalinden stod op, men hende ved Døren blev Fru von Eichbaum staaende:

— Saa vilde jeg jo ønske, du, sagde hun noget langsommere: at Aline kom lidt tidligt . . . for, Lotte (Fru von Eichbaum gjorde en Bevægelse med Hænderne, som bragte hun noget paa Plads) saa li'esom er hun der.

Generalinden nikkede, mens Fru von Eichbaum aabnede Døren.

— Men, Gud, du, sagde hun: efter Bordet kommer jo de Unge.

De gik gennem Gangen ud i Generalindens Køkken.

— De Skærmbredte, Lotte, sagde Fru von Eichbaum, idet Søsteren gik gennem Generalindens Køkken, hvor nogle graa Skærmbredte dækkende garnerede Køkkenbord og Komfur: De Skærmbredte er en Velsignelse.

De skiltes, og Fru von Eichbaum gik over i sin egen lille Gang, hvor hun, lidt kaldende, sagde til Julius, der paa en Snor inde ved Komfuret havde sine Handsker til Tørring:

— Og saa si'er Julius den fremmede Tjener Besked.

Julius, der kom frem, let lugtende af Benzin, skulde nok besørge det.

Fru von Eichbaum gik ind. Til Ane talte hun før Middagen ikke.

De tre Stuer laa i stille Hygge, og Kullene, der var lagte sparsomt paa, brændte svagt. Fru von Eichbaum satte sig paa sin Plads i Sofaen. Hun vilde kniple, til hun skulde klæde sig paa. Sengeomhænget var snart færdigt — om nogle Uger. Men Kate, Barnet, havde virkelig ogsaa i den sidste Tid, her om Aftenerne, kniplet rigtig flinkt . . . Og meget jævnt.

Det var virkelig som der var kommet mere Ro over de kønne Fingre.

Kniplepindene gled ud af Fru von Eichbaums Hænder, og hun faldt i Tanker. I Stuerne begyndte det at skimre. Fru von Eichbaum tænkte paa saa mange Ting, paa denne Vinter og paa de mange Vintre før, paa Aline og paa Kate og paa Karl . . . Og pludselig tænkte hun paa en af Konfessionarius' Prædikener.

Udlæggelsen havde været om Troskaben og Dagværket og Lønnen, som blev Fred.

Fru von Eichbaum blev pludselig bevæget, og i Halvmørket brugte hun Lommetørklædet. Hendes Øjne var fæstede paa Hr. von Eichbaums Billede over Skrivebordet — han saås endnu i Halvlyset.

Hans Enke havde foldet Hænderne.

Saa vakttes hun af sine Tanker. Hun hørte Karl. Han aabnede Døren til Spisestuen og kom ind.

— Er Mo'er klædt paa? spurgte han.

— Nej, jeg har saamæn siddet lidt i min Krog, sagde Fru von Eichbaum fra Mørket: Men alt er i Orden.

— Faar vi saa Christensen? sagde Karl, der var falden ned paa en Stol.

— Ja.

De sad tavse lidt, til Fru von Eichbaum sagde:

— Og saa har jeg bedt Frøken Brandt.

Maaske havde hun ventet et Ord ud fra Halvmørket, men Ordet kom ikke, og begge hørte kun Uret, der dikkede videre.

— Hun er jo dog kommet her en Del i Vinter, lød det fra Sofaen.

— Og, Fru von Eichbaums Tone skiftede næsten umærkeligt: Saa har jeg jo tænkt mig det som en Slags Afslutning.

Uret dikkede videre — maaske et Minut.

— Vil du saa tænde i Hjørnet, sagde Fru von Eichbaum.

Karl tændte, og Fru von Eichbaum rejste sig.

— Det er nok paa Tide, sagde hun, og da hun kom forbi Sønnen, lagde hun pludselig Armen paa hans Skulder:

— Jeg har siddet her og set paa din Fa'ers Portræt . . .

Karl følte, at hun sitrede.

Og pludselig bevæget, ligesom hun, sagde han:

— Mo'er er saa god — og kyssede hende paa Panden.

— Og nu maa vi klæde os paa, sagde Fru von Eichbaum: Bordordenen har Julius lagt ind paa dit Bord . . .

Karl stod inde i sit Værelse og studerede «Bordordenen». Han følte noget af en Lettelse: Ida, der skulde have Kandidaten, skulde sidde paa samme Side af Bordet som han selv.

— Julius var ovre i Spisestuen færdig med at tænde Lysene an, da Mouriers Hr. Christensen arriverede med Mansketskjorten dækket af en Fløjels Skjorteskærmer. Julius behandlede den Fremmede med meget Ceremoniel og sagde, at han «turde maaske sætte ham ind i Forholdene».

Han førte Hr. Christensen ind i Generalindens Gæsteværelse ved Siden af Spisestuen, og Hr. Christensen afførte sig Overtøjet, mens han betragtede de to Senge.

— Her retter vi an, sagde Julius.

Julius havde tænkt, at Hr. Christensen kunde skænke.

Hr. Christensen, der bar Guldlænkeknapper og tre firkantede Guldknapper i sit Skjortebryst — han havde tjent i Garden og uddannede sig under Hr. Mouriers aarlige Ophold i Karlsbad flittigt efter internationale Mønstre — betragtede Flaskerne.

— Af hvid Vin, sagde Julius, plejer vi at skænke tolv Glas af Flasken.

Hr. Christensen, der saá ud som en Mand, der ikke vil undres over noget, begyndte at sortere Flaskerne med et Par meget soignerede Hænder. Paa venstre Haands Lillefinger bar han en bred Guldring.

Fru von Eichbaum var paaklædt og stænkede Værelserne med «en Anelse» af Køllner-vand.

Portneren havde indtaget sin Post foran Porten for at avertere Droskerne. De maatte holde paa Gaden. «Mellemgaarden» var for smal, saa de kunde vanskelig vende.

Men den første Gæst kom gaaende. Det var Kandidaten. Han kom bestandig først af ubehjælpelig Angst for at komme for silde, og han sagde til Julius, mens han aftog mange besynderlige Klædningsstykker:

— Der er nok ingen kommen, og gik ind til Fru von Eichbaum, med Hovedet paa Skakke, mens Fru von Eichbaum rejste sig og sagde: Det var dejligt at se Dem, Henrig, saa har De det da nogenlunde. Kandidaten kom til Sæde og takkede. Naar Kandidaten sad midt i en Stue, saá han ud, som han var anbragt i en Krog, og han holdt Benene underligt ind til hinanden, som gemte han dem i en Fodpose. Fru von Eichbaum, der hørte nogen ude i Gangen, sagde:

— Ja, Foraaret er jo svært for alle den Slags Tilfælde . . .

Kandidatens «Tilfælde» var et Maveonde.

— Men har De nu ogsaa i Vinter haft Lamme-
skind under Deres Bord?

Fru von Eichbaum rejste sig uden at vente
paa Svar. Det var Familien Schleppegrell, der
viste sig i Kabinettet.

— Gud, du, sagde Fru Schleppegrell, der
var ganske forpustet: at vi er naaet herhen saa
tidlig — — og jeg, som dog har styrtet om i
timevis.

Fru Schleppegrell havde tilbragt fire Timer
af sin Dag paa Toldboden, hvad hun straks
fortalte.

Admiralen havde hilst paa Kandidaten —
omtrent som paa en Skibskok, og Fru Schleppe-
grell flyttede over til Generalinden, der plejede
at komme, naar hun havde hørt den første Vogn,
og som maaske havde haabet, det var Aline.
Karl, der var kommen ind og bukkende gik og
stødte Lakskohælene sammen, var standset foran
Fanny, som havde et Kniplingslør over en ældre
laksfarvet Robe fra et Hofbal, og Fru von Eich-
baum sagde, understøttende Konversationen, gen-
nem Stuen:

— Du, Fanny, var vel i Formiddags hos
Père Dominique? Hvad var Emnet?

Pateren havde talt om Autoriteten.

Admiralen, der var oprigtig religiøs hver
Søndag og gik til Højmesse i Holmens Kirke

med Roskilde Konvents Psalmebog i sin Lomme, sagde:

— Jeg kan s'gu ikke li'e det Rend i katolske Kirker . . .

— Gud, Schleppegrell, sagde Generalinden — Konversationen gik lidt staccato; men, det var kun Falkenbergs, der kom —: For et befæstet Gemyt som Fanny kan det da kun være udviklende.

Og Fru von Eichbaum, der atter rejste sig, sagde:

— Ja, Schleppegrell, deri kan jeg ikke heller være enig — vi taler netop om Katolikerne, Emmy — — Katolikerne har alligevel de store Synspunkter, der giver Løftelse . . .

Og da hun hørte Kabinetdøren gaa igen, mens Fanny havde væbnet sig med sin Lorgnet, tilføjede Generalinden:

— Katolicismen har nu en Gang det, der ligesom bliver staaende.

Et Sekund havde, mens alle talte, alles Øjne strejft Fru Aline, der kom frem i Døren.

— God Dag, Aline, sagde Fru von Eichbaum og rakte hende begge sine Hænder, og Fru Aline gik silkeklædt, uden at tale, støttet til sin Stok, frem i Stuen. Fru von Eichbaum holdt sig ved Siden af hende, mens Veninden gav Haanden til alle — Fru Falkenberg strittede under Haandtrykket uvilkaarligt med Armene som Børn,

der skal lære at valse — og man hørte Admiralen sige (han talte stadig om Katolicismen):

— Jeg tror s'gu ikke, det er sundt.

Fru Schleppegrell havde rejst sig til Omfavnelse, mens man ovre ved Etageren hørte Oberstlieutenant Falkenberg sige til Kandidaten: Ja, det er det, man gaar ud i Solskin, og saa har man den kolde Blæst. Og Generalinden, der tog Fru Alines Stok, sagde:

— Sæt dig her, Aline.

Mens Fru Feddersen kom til Sæde, og det var, som i Sofahjørnet Kredsen lukkede sig om hende.

Men Fru von Eichbaum, der vendte tilbage til Kabinetdøren, sagde leende:

— Ja, det er naturligvis Kammerjunkeren, der kommer for silde.

Mouriers og Frøken Rosenfeld var komne sammen.

— Nej, Andreas, havde Fru Mourier sagt derhjemme: jeg vil ikke se hende komme.

Nu stod hun, for hun havde ligesom ikke Mod til at gaa ind, i Kabinettet, hvorfra hun kunde se Fru Aline i Hjørnesofaen.

— Herre Gud, hvor er hun graanet, sagde hun til Fanny, der stod hende nærmest, og Fru Mourier havde Taarer i Øjnene.

— Hvem? spurgte Fanny.

Karl, der gik rundt med Bordordenen, fandt

pludselig Ida, bag de andre, henne i Krogen ved Gummiplanten.

— Staar De der, sagde han og slog Fødderne sammen, lidt bleg.

Og Fru von Eichbaum, der fuldstændig havde glemt hende, men som havde tyve Øren, gik frem imod hende: Goddag, kære Frøken Brandt, sagde hun og forestillede hende for et Par af de nærmeste. Kammerjunkerinde Lindholm sejlede pludselig ind i Kabinettet foran Kammerjunkeren, som duftede af Eau de Lubin, saa der blev hel Trængsel, mens Kate sagde, i en Tone, som stod hun ved Indgangen til Arken, og slog Karl med sin Vifte over Armen:

— Saa, nu er vi atten.

Inde i Dagligstuen brød de allerede op, mens Mourier blev ved at veksle kraftige Haandtryk med Alverden, og de gik ud gennem Dørene, Par efter Par. Kandidaten bukkede paa Skraa for Ida, hvem han aldrig havde set, og de to gik sidst.

Men da de kom ind langs Skærmbærdene, skurede Karl med Kammerjunkerinden forbi Ida og lagde, som var der ikke Plads, et Nu sin Haand om hendes Liv.

— Vi skal slutte Kortegen, sagde han.

Og Kammerjunkerinden, der var Datter af en Hof-Glas-Handler, sagde med et Blik paa Skærmbærdene:

— Hvor det er bekvemt, at De boer i samme Hus som Deres Tante.

— Ja, sagde Karl, der havde fulgt hendes Blik: Skærmbredtene er Familieeje, jeg tror s'gu, vi har arvet dem.

Kammerjunkerinden lo og løftede, mens de gik gennem Gangen, sine Skørter en Smule højt, som gik hun over en Gaard. Da de naaede ind i Spisestuen, saå Karl med et Par hastige Værtøjne henover Bordet. Det var, som blev hans Ansigt paa en Gang ældre, med et vist officielt Udtryk.

De var alle paa Plads, nederst Moderen, øverst Admiralen, med Kommandørkorset om sin Hals, ved Siden af Fru Aline.

Julius begyndte at servere Suppen højtidelig, som bar han et Par Offerskaaler.

Samtalen tog fat om Spisestuer og om at sidde.

— Her har man da, Gud være lovet, Plads, sagde Hr. Mourier, der bandt Servietten op om sin brede Bringe.

Konversationen bredte sig, stadig om Spisestuer, og Fru von Eichbaum sagde, mens Fru Mourier bøjede sig frem for at skjule Fru Aline, for hendes Hænder skælvede, saa hun spildte Suppen, naar hun førte Skeen til sin Mund:

— Men der er da ingen Spisestue som den paa Korsgaard.

Og Fru Aline, der talte ligesom en Tone dybere end de andre, sagde:

— Der er idetmindste køligt.

Frøken Rosenfeld havde lyttet et Øjeblik efter Klangen i Fru Alines Stemme, og hun svarede distræt paa et Spørgsmaal af Kammerjunkereren:

— Ja, vi har nu hundrede Elever i Skolen.

Hvad der gav Admiralinden Anledning til at løfte Barmen i en noget rigelig Udskæring, mens hun sagde:

— Ja, det er utroligt, i vore Dage skal de alle ha'e noget at ta'e sig til.

Men Generalinden sagde:

— Gud, du, det kommer kun af den megen Utaalmodighed. Der er ingen mere, som har Ro over sig til at sidde stille paa et Sted og strikke en Strømpe.

Hr. Mourier erklærede, at det var en aldeles fortræffelig Helleflynder, og mens Hr. Christensen, der havde aftaget Lillefingeringen før Serveringen, skænkede den hvide Vin, greb Oberstlieutenant Falkenberg Ordet Ro og sagde:

— Ja, men hvad skyldes det, Generalinde? Vi (og Oberstlieutenantens Stemme blev skarpere) vi har to Oppositionsblade i vort Hus . . . Kom det an paa mig, kom det Papir ikke indenfor vore Døre.

Fru Falkenberg, der spiste ganske lidt, men

hvert Øjeblik saá op mod Fru Aline, som stirrede hun paa et Under, der var rykket hende ganske nær, sagde:

— Men, Falkenberg, man kan da ikke hindre Børnene i at læse.

— Men man diskuterer ikke med dem, svarede Oberstlieutenanten.

Fru von Eichbaum sagde, næsten ligesom for at lægge sig imellem:

— Ja, Emmy, der gi'er jeg jo Falkenberg Ret: disse evige Diskussioner føder dog kun Uro.

Mourier, der stadig spiste, mente bredt, at man maatte jo dog vide, hvad de Folk tænkte: Han holdt s'gu «Socialdemokraten».

— Kære Mourier, sagde Fru von Eichbaum, der nu, lettet, hørte Fru Aline tale livligere om Hjemmet paa Sølyst: det finder jeg jo urigtigt . . .

Fru von Eichbaum mente «for Eksemplets Skyld». Det kunde være galt nok endda med Tiderne, som alt forløb:

— Vil De tænke Dem forleden — opdager jeg ikke, at Ane og Julius, Ane, De, abonnerer paa saadanne et lille Blad . . . Man fatter jo ikke, hvor de har det fra.

Mourier lo, men Journalistkonversationen var naaet over til Kammerjunkeren, der sagde, at man saá jo undertiden de Folk i Teatret, og han undrede sig hyppig: For de er virkelig velklædte, sagde han i en Tone, som om han havde ventet, at alle Bladskrivere mødte med Huller paa Albuerne.

Admiralen fortalte, at han havde en Gang haft en Herre fra et Blad ombord i «Helgoland», og han «havde s'gu talt meget fornuftigt», men Admiralinden, der stadig var blevet ved sit Emne om, at alle vilde bestille noget, sagde over Bordet til Fru Mourier, talende om en Datter af Kredsen:

— Kære Mine, véd du ikke det — jo, hun vil nedsætte sig som Fødselshjælperke.

Kandidaten, der havde spist sin Fisk uden Sauce paa Grund af sin Diæt (han var Søn af en Berømthed fra Midten af Aarhundredet og havde i ti Aar været beskæftiget med at ordne de fædrene «Erindringer», mens han stadig blev magrere), sagde til Ida:

— Men det maa jo være en meget lønnende Gerning saaledes at kunne lindre sine Medmenneskers Lidelser.

— Ja, sagde Ida, og hendes og hendes Herres Konversation gik istaa igen. Hun havde faaet to røde Pletter, en over hvert Øjenbryn, som om hun lige kom fra en Stegepande.

Fru von Eichbaum saá med sit Værtinde-Blik ud over Bordet.

— Aa, lille Frøken Brandt, sagde hun: ta'er De det Fad og la'er det gaa rundt.

Det gav et Ryk i Ida. Hun havde kun hørt den megen Tale som en Summen, der var hende fremmed, og nu hørte hun Karls Stemme, der talte til Frøken Mourier igen.

— Ja, sagde hun, og hun tog Fadet.

— Tak, sagde Fru von Eichbaum.

Kammerjunkerinden talte med Fanny Schleppegrell om Prinserne: en af dem havde foræret hende en Papirkniv. Og Konversationen om den kongelige Familie blev almindelig.

Generalinden og Oberstlieutenant Falkenberg talte, mens Samtalen blev alt livligere og Admiralen var rykket Fru Feddersen ligesom en Kende tættere paa Livet, om en Ven af Kredsen, der var Guvernør hos Prinsen og forberedte ham til en Eksamen.

— Men han er jo meget bunden, sagde Generalinden: sove som han maa i Værelset foran.

Oberstlieutenanten svarede med nogle Ord om det udmærkede Eksempel og vendte sig til Frøken Rosenfeld:

— Ja, sagde han: De er naturligvis radikal — ligesom min Kone.

— Jeg véd ikke, hvad De forstaar ved Ordet, sagde Frøken Rosenfeld: men Kongen holder jeg forresten meget af, fordi jeg synes, han er en ridderlig Person.

Karl og Kate begyndte at le ad Ordet «Person», og Generalinden sagde til Frøken Rosenfeld:

— Kære Betty, det er vel ikke det eneste.

Men Fru Falkenberg, der havde to røde Pletter paa sine Kinder — hun fik dem let, som var de Følgen af en undertrykt eller hemmeiig

Ophidselse — sagde ud i Luften, men det var sagtens til Oberstlieutenanten:

— Men Menneskene tænker jo nu dog en Gang — —

Og Oberstlieutenanten svarede:

— Ja, de tænker . . . de tænker, til de ligger der.

Mourier, der havde hørt det, lo og sagde:

— Det er s'gu meget rigtigt; og han klinkede med Oberstlieutenanten.

Ordet «tænke» førte paa én Gang Fru von Eichbaum ind paa Martensens Etik. Hun læste den netop. Hun nød den langsomt:

— Men jeg finder ham jo, sagde hun, ikke vanskelig at følge paa Grund af den klare Stil.

Pludselig sagde Generalinden over Bordet til Ida («hun sidder jo som hjemløs», havde Naaden paa én Gang sét):

— Er der megen Sygdom iaar, Frøken Brandt?

— Ja, en Del, fik Ida sagt. Hun hørte kun Karl og Kate, der lo — hvor de lo, ligesom langt borte. Og saa sad hun og passede paa Fadene, næsten febrilsk, som af en gammel og pludselig vaagnet Vane — Vanen fra «Ludvigsbakke».

Mourier, der sad og saá ud over Bordet, lod Blikket standse ved Ida og bøjede sig over mod Fru von Eichbaum:

— Hvem er hun? spurgte han halvhøjt, og Ida hørte Fru von Eichbaum, inde i en længere Forklaring, sige:

— Og Faderen var jo Godsforvalter hos Konferensraaden, rigtig en agtværdig Mand.

Ida vidste maaske ikke selv, at hun kæmpede for ikke at faa Taarer i Øjnene.

Oppe ved den anden Bordende blev Samtalen gladere. De var blevet ved at tale om «Sølyst», og Fru von Eichbaum begyndte at tale med, mens Admiralinden paany var naaet til Tolden og Toldvæsenet og afsluttende sagde til Kammerjunkerinde Lindholm:

— Men nogle Stykker Silketøj, Kære, haaber jeg nu at faa hjem med Deres Svigermoder og Mary . . . Gud, De, naar man lægger dem i Bunden af en Kuffert — —

Konversationen om «Sølyst» indfangede ogsaa hende, og hun forlod «Silketøjet». Fru Mourier talte saa glad og højt, for hun var saa inderlig lykkelig, fordi det helt tøde op om Aline; og Fru Feddersen sad bøjet frem med sit Ansigt i det fulde Lys.

— Ja, det var en dejlig Tid, sagde Fru Mourier . . . Husker du, Mille? hun talte ned til Fru von Eichbaum: naar vi kørte til Marienlyst for at danse . . . Det var i Brix' Tid. Nu har jeg saamæn ikke været der længe.

Fru von Eichbaum svarede noget — pludselig med Taarer i Øjnene: det var jo der, hun havde truffet Eichbaum første Gang.

Og de blev alle ved at tale om den Tid:

om Sojréeerne og Kronborgs Lieutenanter og Køreturene til Gurre og Badetimerne, naar de kørte i en Høstvogn ned til Hellebæk Strand, og de store Skovture, naar de tog til Grib Skov, der var saa vid og stille . . .

Alle deres Ansigter blev helt lysende, og de kom alle til at tale næsten ganske ens — ogsaa Fru Aline.

— Aa, ja, sagde Admiralinden: da var man alligevel meget bedre Mennesker.

Men Admiralen, hvis Kommandørkors var kommen til at sidde lidt skævt, og som sad og tænkte paa, hvor det s'gu alligevel var utroligt, hvor Aline havde holdt sig, sagde:

— Ja, man husker jo nok, naar man skulde gyngede Dem.

Karl og Kate var begyndt at pludre Fransk, men paa en Gang bøjede Karl sig frem — deroppe talte de endnu om Grib Skov — og løftede sit Glas:

— Frøken Brandt, sagde han.

Ida foer sammen og hævede knap sit Blik. Saa drak hun.

Men Karl blev siddende et Øjeblik helt aaandsfraværende. Der var kommet noget saa sørgmodigt i hans Øjne.

— Lille Frøken Brandt, sagde Fru von Eichbaum, det kom en lille Smule hastigt: la'er De maaske det Syltetøj gaa?

Men det var Frøken Rosenfeld, der svarede med en lidt høj Stemme:

— Nu skal jeg, Fru von Eichbaum.

Rundtom talte alle, mens Kandelabrenes Lys flimrede let i den ophedede Luft. Kammerjunkeren underholdt Kandidaten om Memoirelitteratur. Han maatte sige, at Memoirer i det Hele var hans Yndlingslektüre — navnlig om Napoleon.

— Man føler under Memoirelæsning saa at sige, sagde Kammerjunkeren, at man alle er Mennesker.

Oberstlieutenant Falkenberg begyndte at tale om Napoleons Marschaller og Marschal Neys Grav, der, som han sagde, var simpel, som det sømmer sig en Soldats; mens Kammerjunkerinde Lindholm spurgte Fanny, om hun vidste, hvad Fru Verdier havde forlangt for en Garniture af gamle Kniplinger . . .

Næsten alle talte, en Kende i Munden paa hinanden. Frøken Rosenfeld tvang Ida til at tale med. Mourier, der var rød og blussede, slog sin Haand ned paa Fru von Eichbaum og sagde:

— Her er s'gu rart.

— Kære Mourier, sagde Fru von Eichbaum smilende: det er saa let, naar man kun er i sin egen Kreds.

De var færdige med Urfuglen, der var en Present fra Fru Mourier, og Hr. Christensen iskænkede Portvinen.

Oppe ved Fru Alines Bordende talte de endnu om Sølyst-Dagene, da Fru Mourier sagde:

— Men nu skal vi alle samles igen paa Ludvigsbakke.

Og Mourier, der hørte det, sagde bred og glad:

— Ja, det er s'gu rigtigt — velkommen alle Mand, nu, naar vi faar bygget . . . Idag falder vist den sidste Mur af den gamle Kasse . . .

Ordet Ludvigsbakke havde vækket Ida, men hun vidste ikke, at hun, bøjet frem, bleg, stirrede ind i Hr. Mouriers Ansigt.

— De gamle Mure har ellers været drøje, sagde Mourier: naa, Stenene bruger vi til den nye Stald.

— Der var alligevel rart i det gamle Hus, sagde Fru von Eichbaum.

— Gu' var der rart, sagde Mourier sagtmodigt: Men Ungdommen er jo aldrig tilfreds.

— Men I forvæner ogsaa Kate, sagde Generalinden.

— Nej, brød pludselig Kate ind med en mærkelig Gadejargonbetoning paa Ordet: Man kunde virkelig ikke rykke ind i de gamle Lokaler.

Paa en Gang blev Kate Midtpunktet ved Bordet, mens de talte om de nye Værelser, Trappen, Billardsalen og Badeværelserne og Udsigtstaarnet og Terrasserne, hvis Stenvaer skulde hugges i Italien.

Kammerjunkerinden var højst interesseret og bøjede sig spørgende frem over Bordet, mens Fanny trak den magre Buste tilbage og så ud, som om hun lugtede til koncentreret Eddike, og Kate blev ved at tale om Trappegelænder og en engelsk Thestue og Parketgulve.

Samtalen blev højrøstet, og Fru Mourier sagde til Generalinden: Ja, Fordringerne stiger, du, sagde hun og så kærligt beundrende ned paa Datteren, mens Karl begyndte at forklare Kammerjunkereren om Staldene, ivrigt og optaget: at de var efter engelsk Mønster, med Hestene frit i Baasene, store Rum, med Marmorgulve og Vandledninger.

— Storartet De, sagde Karl: jeg har selv givet Tegningerne.

Men Kate fortalte Kammerjunkerinden om Soveværelserne, der alle laa mod Nord, for man maatte sove koldt.

Ida vidste ikke, at Julius havde budt hende Is, og at hun havde faaet den ned paa sin Tallerken.

Men de to Unge blev ivrige, fordi Faderen drillede Kate og Oberst Falkenberg begyndte at kritisere Baasene. Lidt hede af Varme og Vin talte de begge, i Munden paa hinanden, hver til sin Side, Kate ned til Faderen og Karl op til Obersten om Soveværelser og Heste og Centralvarme og Baase, saa det lød som en hel Duet.

Ogsaa Fru Feddersen bøjede sig, optagen, frem, og der kom nogle korte og hastige Glimt i hendes graa Øjne ved Talen om den megen Komfort og de Marmor-Badekar.

Og pludselig nikkede Fru Mourier ned til Fru Eichbaum med Taarer i sine gode Øjne.

Men Mourier løste sin Serviet fra Halsen og sagde:

— Ja, Ungdommen raser.

Da der var blevet noget mere stille, sagde Frøken Rosenfeld roligt:

— Der var nu mange dejlige Minder fra det gamle Hus.

Karl hørte Ordene og pludselig holdt han inde i sine Forklaringer og han svarede ikke Kammerjunkerens — —

Fru Falkenberg sad og søgte Falkenbergs Blik, men Oberstlieutenanten nød en Biskuit og talte med Admiralen om Remonteheste.

Fru von Eichbaum bød Velbekomme.

Ida havde ikke hørt det og hun fik sig først rejst, da Kandidaten rakte hende Armen. Som halvvaagen saá hun et Øjeblik ud over Bordet med det endte Maaltid og Kandelaberne, der osede let, og ned paa sin egen Plads. Den blodrøde Is var smeltet og blevet til noget farvet og skident Vand i hendes Skaal.

Admiralen vilde række Fru Aline Feddersen hendes Stok. Men Fru Aline mente, hun kunde

gaa uden. Og, støttet til Admiralen, hvis Emaillerkors lyste i Skæret af de von Eichbaumske Kandelabre, gik hun, lidt besværligt, men dog rank mellem de andre Par, forbi Skærmbærdene, over i Fru von Eichbaums Lejlighed, hvor Hr. Christensen begyndte at byde Kaffen om.

Herrer og Damer talte højt, rundt omkring, i Grupper. Fru Mourier stod hos Fru von Eichbaum med hendes tørre Hænder i sine.

— Det gik nydeligt, du, sagde hun: jeg kender heller ingen, der forstaar Kunsten som du.

Fru Mourier forklarede ikke, hvad hun egenlig mente med Kunsten, eller maaske vidste hun det ikke en Gang selv.

Men Fru von Eichbaum svarede:

— Kære Vilhelmine, det gaar jo ganske af sig selv.

— Ja, naar man forstaar det, sagde Fru Mourier.

Ida havde helt mekanisk — eller maaske som et Slags ubevidst Værn — taget Sukker og Fløde og gled rundt og bød. Nu naaede hun Fru Mourier.

— Tak, Ida, sagde Fru von Eichbaum: De er osse altid saa hjælpsom.

Og Fru Mourier, der tog Sukker, sagde venligt:

— De gaar jo rundt, Frøken Brandt, som var De en Datter i Huset.

— Ja, sagde Ida og gled videre.

— Hun er vist rar du, sagde Fru Mourier, der følte en ubestemt Medlidenhed — maaske med det underligt halvgamle, der var over Idas Person. Det var, som den gule Kjole var for stor til hende, saa der ikke var nogen rigtig levende Krop i den, og det flammede Haar virkede over den lille Pande saa mærkeligt som Paryk eller som det var klistret paa.

— Gud, du, prægtig, sagde Fru von Eichbaum: Og et af de sjældne Mennesker, der altid kender deres Plads.

Herrerne var gaaet ind i Karls Værelse for at ryge undtagen Admiralen, der passede sin Fordøjelse paa sin vanlige Strøgtur. Kammerjunkereren talte om, at København var s'gu en nydelig Verdensstad — man kunde ikke faa en ordenlig Skjorte i hele Byen.

Men Mourier havde fat i Karl ude i Entreen:

— Jeg har saamæn egenlig villet skrive det længe — — men, sèr De — for man vèd jo dog, hvad det koster for et ungt Menneske at gelejde unge Damer rundt — saadan en hel Vinter — — Men nu (Hr. Mourier var helt forlegen) lægger vi en Anvisning oppe paa Filialen — — og saa er den Sag klar, naar De bare gaar op og hæver den.

— Naa, ingen Aarsag, sluttede han brat. Karl var blevet blodrød og Hr. Mourier vendte sig, meget lettet:

— Men skulde vi ikke hellere flytte ind i Spisestuen, sagde han: der er s'gu friere Luft og saadan ved Kaffen er det ogsaa rart at være et Stykke fra Fruerne — —

Lidt efter brød Herrerne op og drog over i Generalindens Spisestue, hvor Hr. Christensen og Julius gik og dækkede af.

Hr. Christensen havde faaet saadan noget bevægeligt ved Næseboerne, da han kom op om Fru Feddersens Plads, hvor man endnu fornå hendes Parfume.

— Hun er forresten osse en stadselig Dame endnu, havde han sagt til Julius.

Over Damerne var der faldet Ro efter Kaffen og nu, da Herrerne var gaaet. Admiralinden halvsov efter Formiddagens Anstrængelser i Sofaen (hun spiste desuden stærkt, naar hun var ude), men i Hjørnet under Gasflammen sad en Gruppe og talte om Bøger og om at læse. Fru Falkenberg, der nervøst gned sin ene Kind med den knyttede Haand, mens hun så ud for sig, sagde:

— Men man bli'er saa tit urolig af at læse.

Hvorpaa Fru Eichbaum, der ovre ved Etagøren talte med Fru Lindholm om Mary, sagde:

— Kære Emmy, man læser da for at hvile.

Men Fru Falkenberg, der blev ved at gnide sin Kind, sagde halvsagte:

— Man vil vel ogsaa kende Livet.

— Det er vist sjældent, som der staar i Bøgerne, sagde Frøken Rosenfeld:

Generalinden, der havde trukket Ida ned paa en Sofakant, ligesom afbrød og sagde:

— De, lille Frøken Brandt, har nu en Ger-ning til at fylde; og hun løftede venligt Idas Arm. Den faldt saa sært livløst, eller ligesom den var knust eller af Led, tilbage ned paa Marmorbordet, at Generalinden pludselig saå paa hende:

— Men det er naturligvis anstrængende, sagde hun i en anden Tone.

Admiralinden, der var vaagnet og havde hørt, der var Tale om Læsning, sagde hende fra Sofaen:

— Kære I, man maa jo gennem Taskerne for at følge med. Fanny og jeg læser os i Søvn hver Aften.

Inde i Kabinettet havde Fru Feddersen sat sig et Øjeblik til Ro. Maaske var hun noget træt, for hun havde lukket Øjnene og støttet Hovedet mod Væggen. Hun sad lige i Lyset, og de røde Perleslanger, der faldt ned over hendes Buste, saå nærmest ud som Blod der randt ned i hendes Skød. Hun havde ikke mærket Fru Mourier, der var kommen ind og satte sig ved Siden af hende.

— Hvor jeg har tænkt meget paa dig, sagde Fru Mourier og listede stille sin Haand ind i Fru Alines.

Fru von Eichbaum lod Vinduerne i sin Spise-stue lukke op, ovre i Generalindens Lejlighed

stod de allerede aabne. Man hørte Herrernes Latter og Hr. Mouriers Stemme over i Fru von Eichbaums Stuer, som hele Huset festligt flød i ét, sammen med den oplyste Gaard. Gangklokken lød og Julius aabnede. Det var de Unge, som begyndte at komme, purunge Piger i lyse Kjoler og unge Herrer med friske Skjortebryster, der bukkede rundt for de ældre.

En lille Pianist, der var skægløs og halvforfjamsket og som bad om en Pude til sin Stol, kom endelig til Sæde ved Klaveret og et Par Unge begyndte at svinge sig rundt paa Gulvet i Spisestuen, mens Herrernes Latter og Musikken blandedes.

Fru von Eichbaum gik til og fra. Nu kom hun ovre fra Herrerne og kaldte ind i sit eget Køkken:

— Julius.

Julius kom fulgt af Hr. Christensen, der var i Skjortærmer med faste Mansketter.

— Vil Julius maaske stille Skærmbrædtene paa Plads, sagde Fru von Eichbaum og gik videre.

Hr. Mourier havde væltet det ene paa sin Vej gennem Køkkenet.

Lige ved Døren i sin egen Spisestue mødte Fru von Eichbaum Ida.

— Kære Frøken Brandt, sagde hun, lidt échaufferet var hun: jeg gaar i en Ængstelse for Kopper . . . om der er nok, for de Unge skulde jo ha'e The . . . Vilde De være saa sød at se efter . . .

Idas Ord blev borte i den glade Musik og Fru von Eichbaum saå kun, at hun bøjede sit Hoved og gik.

Ude i Køkkenet fik hun et Forklæde (der er drukne Folk, som saadan gør lutter fornuftige Ting og ganske stille, men bagefter kan de kun ikke huske, hvad de har gjort) og hun bandt det om sig. Under Gasflammen vaskede Ida Kop efter Kop.

Inde i Døren til Dagligstuen stod Fru Mourier og saå paa de Unge, der dansede. Nu var ogsaa Karl, der forresten i Stilhed drak lidt rigeligt Likør, kommen herover i Stuerne og dansede med Kate.

— Aa, saa det er dejligt at se saa megen Glæde, sagde Fru Mourier, der stak sin Arm ind under Fru von Eichbaums. Og ved Siden af hinanden saå de paa deres Børn.

Latter og Støj slog over fra Herrernes Værelse, da Musiken holdt op. Admiralen var kommen hjem og ogsaa et Par af de Unge havde sneget sig over.

Midt for Bordet talte Obersten om de moralske Følelser og Forsvaret.

Kammerjunkeren havde spurgt Kandidaten, hvad det egentlig var for en lille Dame, han havde haft tilbords, og Kandidaten havde forklaret det og sagde:

— Iøvrigt vist en meget dannet lille Pige . . . Men — og Kandidaten havde nogle underlige

Smaabevægelser med Hænderne — man sidder jo dog, Kammerjunker, og siger til sig selv, at saadan et Menneske kunde smitte.

Oberstlieutenanten blev staaende midt for Bordet og talte højere og højere om Hans Excellence Krigsministeren som Nerven i hele den patriotiske Bevægelse, da Admiralen, der tilligemed Hr. Mourier havde siddet og set ud, som om de hørte efter, og som maaske var lidt træt af sin Kollega tillands, sagde til Mourier:

— Men, hvorfor sagde De Nej til at gaa ind i Landstinget?

— Ja, sagde Mourier, der vred lidt paa Kroppen: jeg véd s'gu ikke. Jeg er naturligvis Højremand, naturligvis, gentog han, men sèr De, Admiral, jeg har Fanden ta'e mig ikke rigtig Evnen til at forarges, og den er nødvendig her-tillands i det offentlige Liv.

— Naa, sagde Admiralen: der behøves Gud være lovet ikke saa megen Forargelse tilsøs.

Og de to Herrer, der lo muntert, mens de drak et Glas Likør, gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet og talte om Fru Aline.

— Ja, sagde Mourier, jeg gi'er nu min Kone Ret, at den Slags Ting hænder ikke, naar Manden holder sig frisk — —

Men Admiralen kløede sig i Hovedet og sagde:

— — Ja—a — — men jeg husker jo nok, da jeg oppe paa Sølyst gyngede dem som Piger

— — hun havde en Manér at rejse sig i Gyngen og snappe efter Vejret — —

— Nej, og Admiralen saà næsten tilfredsstillt ud: hun er af de urolige Fruentimmer.

Ovre hos Fru von Eichbaum begyndte Klaveret at lyde igen og Kammerjunkeren, der stod ved Vinduet og saà over paa de Dansende, sagde til Karl von Eichbaum, der var kommen over for at faa sig et nyt Glas Likør:

— De, Eichbaum, skal vi ogsaa gaa over og dreje os lidt rundt?

Mens Oberstlieutenanten pludselig sagde til Hr. Mourier:

— Men, kære Mourier, hvorfor er De egentlig ikke blevet Etatsraad?

— Fordi min Kone ikke vil, sagde Mourier.

Ida var kommen ind igen og sad ved Siden af Frøken Rosenfeld, da Karl kom hen imod hende. Han var rød i Hovedet og lidt usikker i Stemmen.

— Frøken Brandt, sagde han, vi maa da danse.

Ida svarede ikke, og med Møje fik hun sig rejst. Karl syntes, hun var saa ganske tynd i hans Arm.

De dansede kun én Gang rundt: Tak, sagde Ida og hendes livløse Hænder fornam ikke hans, der fattede om dem med et næsten fortvivlet Tryk.

— Hun skulde s'gu gaa ind og glatte sit

Haar, sagde Student Falkenberg, da Karl atter førte Ida ind.

Frøken Rosenfeld havde rejst sig og Ida stod hos hende.

Saa sagde Frøken Rosenfeld og tog hendes Haand:

— Lille Ida, hvad vil De dog her?

Maaske forstod Ida ikke Ordene, men hun sagde alligevel:

— Nu gaar jeg hjem.

Hun saà ingen, mens hun gik gennem Stuerne, hvor Musiken var stanset og hun vidste ikke, at hun pludselig kniktede for Fru von Eichbaum, næsten som da hun var Barn, og fik sagt:

— Jeg skal jo saa tidlig op.

I Gangen var der ingen og selv tog hun sin Kaabe. Intet smertede hende nu uden Lyset. Det gjorde ondt i hendes Øjne. Hun gik et Par Skridt hen mod Tærskelen ind til Karls Stue . . .

Saa vendte hun sig og gik.

Det var blevet Storm og Regn, men hun mærkede det ikke. Hastig stred hun sig frem mod Vinden. Hun havde ikke hørt, at en Stemme talte til hende.

Det var Knuth, der kom gaaende med en anden Officér, som var i Uniform.

— Men er det Dem, Frøken Brandt, sagde han: og gaar De i det Vejr.

Og da han pludselig så det blege Ansigt, sagde han:

— Er De syg? . . . Jeg kan da skaffe en Vogn.

Ida havde ikke svaret, men Knuth løb kun, mens Ida blev staaende; der var noget i hans Stemme, der som lindede Blodet om hendes stivnede Hjerter.

Vognen kom og Knuth hjalp hende ind.

— Tak, sagde hun og de vekslede ikke flere Ord.

.

Karl var gaaet til Generalindens Spisestue. Han nød atter et Glas Likør, mens Kammerjunkerens foretrak Sodavand.

Karl sad og stirrede ind i de næsten nedbrændte Lys i en Kandelaber.

— Det koster s'gu at leve, sagde han pludselig.

Kammerjunkerens lo og sagde:

— Naa—aa, De faar nok Raad til det, Eichbaum.

Men Karl hørte det vist ikke, for han blev kun ved at se ind i Lysene, til han smækkede med Tungen og sagde:

— Men man bli'er vel vunden for Samfundet.

Admiralen og Hr. Mourier brød op og gik ned gennem Gangen og Køkkenet, hvor Admiralen kom til at vælte et Skærmbærd.

— Sikke no'et Skidt, sagde han.

— Men de skjuler Ildstedet, Admiral, lo Hr. Mourier.

Ovre i Dagligstuen havde de lidt trætte ældre Damer slaæet sig ned om Fru von Eichbaums Sengeomhæng.

— Ja, sagde Fru von Eichbaum: nu mangler der saa godt som kun Sløjferne. Men dem knytter Kate, har hun lovet mig.

De Unge dansede Française, og Herrer og Damer fløj næsten lidt vildt imod hinanden. Oberstlieutenantens Stemme skar en Gang imellem gennem Musiken. Han talte om Traditionerne.

.

Ida aabnede og lukkede Porte og Døre saa sagte.

Men da hun kom forbi Døren paa første Sal, blev den lige lukket op af Dr. Quam.

— Er det Dem, sagde han: uh, sikken Nat — to Selvmordere og begge skal de pumpes.

Petersen havde hørt Dr. Quam tale med Ida og hun stak Hovedet frem:

— Och, hvordan har De moret Dem, sagde hun og halede Ida ind paa Afdelingen, hvor Frøken Roed sad under Gasflammen og spiste til Middag.

Inde hos Kvinderne skreg de, og fra Salen hørte man Patienternes Stønnen.

— Ach ach, sagde Frøken Petersen, der maatte løbe hid og did: inat er her uroligt.

Dr. Quam saå hen imod «A» og spurgte
Frøken Roed:

— Er han ikke i Seng?

— Nej.

— Og imorgen skal han ha'e sit Tøj?

— Ja.

Dr. Quam aabnede Døren derind.

Herren paa «A» sad oppe i Karmen, i det aabnede Vindu og stirrede ud i Stormen. Bygen var forbi og det var stjerneklart igen.

— Sidder De der, sagde Dr. Quam: det er en Smule mod Reglementet.

Herren paa «A» vendte Hovedet halvt, mens han sagde og fæstede de tunge Øjne paa Lægen:

— Jeg sidder her dog just for at døje Reglementet.

Og som han talte til sig selv, sagde han med sin besynderlige Stemme, der altid lød, som var den fyldt af Medlidenhed:

— Jeg sèr paa Stjernerne — de høje Stjerner.
Han tav et Nu.

— Da jeg var ung, betragtede jeg dem, fordi jeg vilde rive dem ned. Nu sèr jeg paa dem for at lære Taalmodighed.

Dr. Quam var traadt nærmere. Nedefra saå han op paa Herren fra «A»: i dette Ansigt var der noget af den store Sorg.

Saa stod den Syge ned fra Karmen:

— Men lad os bøje os for Lovene, sagde han og lukkede Skodderne.

Quam blev staaende:

— Ja, men hvem har skrevet Lovene?

Herren paa «A» smilte:

— Er det ikke «Profossen», sagde han.

Men det flygtige Smil forsvandt og han spurgte:

— Skal jeg saa bort imorgen?

— Ja, imorgen tidlig.

Herren fra «A» stirrede lidt frem for sig.

Saa trak han træt paa Skuldren:

— Naa, det kan ogsaa være godt, Doktor.

Og idet han fæstede sine Øjne paa Quam, sagde han med et nyt Smil, der var som et Farvel:

— Deres Verden frister mig ikke.

Quam blev pludselig bevæget og sagde noget sattere:

— Men Livet skal dog leves.

— Ja, sagde Herren fra «A»: af dem, de ikke spærrer inde.

— Lad mig saa sige Farvel, sagde han og aabnede Døren.

Udenfor var Plejemoder Koch fra Kvinderne kommen ind for at hente Dr. Quam.

Ida stod paa samme Sted, ved Døren, lænet til en Væg. Det flammede Haar var opløst af Regnen.

Herren fra «A» tog hver i Haanden:

— Lev vel, sagde han.

Sidst tog han Idas Haand og da løftede han sine Øjne:

— Lev vel.

Derpaa gik han ind igen og lukkede sin Dør. Der var stille et Øjeblik, da han var gaaet. Saa sagde Frøken Koch og saå paa Ida, der stod paa samme Plet:

— Nu er den Fest vel forbi.

Og Quam, der ogsaa pludselig saá paa hende, sagde:

— Ja, Frøken Brandt, De trænger s'gu vist til at sove Rusen ud.

Nøglerne lød i Dørene. Dr. Quam og Frøken Koch gik ind til Kvinderne.

— Godnat, sagde Ida sagte.

Der lød Nøgler igen. Ida Brandt gik op paa sit Kammer.

«De Urolige»s Skrig sled sig op gennem Pavillonen, som kom de langt, langt nedefra — fra under Jorden.

